

Miezonoptică

Creație literară studentească

Miezonoptică

Creație literară studențească

Prefațator:

Conf.univ.dr. Gabriela MIHĂILĂ LICĂ

Referent științific:
Conf.univ.dr. Gabriela MIHĂILĂ LICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Miezonoptică : creație literară studențească /pref.: conf.univ.dr.
Gabriela Mihăilă Lică. - Sibiu : Editura Academiei
Forțelor Terestre "Nicolae Bălcescu", 2021
ISBN 978-973-153-437-4

I. Mihăilă Lică, Gabriela (pref.)

821.135.1

Volum îngrijit de:

Colonel conf.univ.dr.ing. Ioan VIRCA
Ovidiu CĂLBOREAN

Coperta I:

Schiță în creion de Ovidiu CĂLBOREAN

© 2021 Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu

Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu

Adresa: str. Revoluției, nr. 3-5, Sibiu

Tel.: 0269/432990

Fax: 0269/215554

E-mail: office@armyacademy.ro

E-mail: editura@armyacademy.ro

Web: www.armyacademy.ro

Web: www.armyacademy.ro/editura

CUPRINS

Prefață	11
---------------	----

VERSURI

Sd.cap. Răzvan-Alexandru BURCEA

Ab hinc, ab initio	15
Cânt străvechi	16
Stardust princess	16
Un cavaler... ..	17
Elogiu	18

Sd.frt. Maria-Ștefania BĂZĂRÎNCĂ

Pe-o creastă de speranță	19
La răscruce	20
La cârciuma de poezii	21
Ce naiv ești, suflete	22
Totuși mi-au rămas martorii	22
Androgin	23
Luceafărul, de partea noastră	24
Să facem cunoștință	25
Un veac într-o eternitate	25
Am dat tot	26
Război	27

Sd.plt.adj. Mircea-Darius COSTEA

Suflet vegetal	28
Lumină	28
Dans soarelui	29
Miros metafizic	29
Peisaj de sat	30
Zvon mitologic	30
Exuviu	31
Peisaj iudeu	31
Timpul cernut	32
Ochi închis	32
Cochilie sărutului	32

Stih de trecere	33
Odă fiindului	33
Pas de profet	34
Cântec tăcerii	34
Peisaj zamolxian	34
Prietene cuvânt	35
Gol ontologic	35
Stăpâna clipei	36
Vremea Uitatului-Duh	36
Sfânt hibernal	36
Doina doinelor	37
Albinar duh	37
Eu îmi ești	38
Peisaj timpuriu	39
Ochilor tăi	39
Din nimic – vii!	40
Hapsân de vis	40
Persoane	41
Paștele cailor	41
Cântec de hodină	42
De dor	42
Descântec	43
Lipsă loruși	44
Cânt de jele	44
Cum se face nefăcut	45
Homunculus	45
Silentio	46
Amintire de humă	46
Sentiment pustiu	46
Metamorfoză	47
Iubitei	47
NeOm	48
Glas primitiv	49
Taină din Eva	49
Straiele vieții	50
Ordinea lumii	50
Colind de seară	50
Cântec de urât	51

Sd.cap. Diana-Letiția CREȚA

Părinții	52
O scânteie	53
Început și sfârșit	53
Confesiune	54
Speranță	54
7 aprilie	55
Fă ceva!	56

Sd.cap. Anamaria Valentina MACOVEI

Încă o dată	57
Cel mai de preț	58
0102	58
Cât toată pădurea	59
20 mai	59
Început de octombrie într-un septembrie târziu	60
Memento mori	60

Sd. Alexandra-Gabriela FILDAN

Soarele meu	61
Căutare	62
Viața	62
Pedeapsă	62
Revoltă	63
Uitare	63
Patria mea	64
Cele trei mame	65
Înstrăinare	65
Sufletul... ..	66
Insomnie	67
Poemul nopții	68
Marea	69
Ție	69
Pe tine	70
Cântul lui Lucifer	70
Manifest	71
Cosmos	72
Fragment de dragoste	73
Iubirea	73

Sd.sg. Liviu NEDELICU

Tu, omule	74
De ce?	75
Luna amară	76
Manifest	77
Enigmă sau dilemă?	78
Mă doare lumea	80
Natura	81

Sd.cap. Valentina Mihaela SIMION

Negura	83
Aparență	83
Gânduri tulburate	84
Despărțire	85
Simțământ	85

Sd. Alex-Teodor RUSU

Prizonier al veșniciei	86
Spinii de fier	87
Scrisoare pentru înger	89
Invinctus	89

Sd.cap. Gheorghe-Daniel STRATON

Din nou în poeme	90
Pierduți... ..	91

Sd. Bianca POPA

Sentir	94
--------------	----

Sd.sg. Amalia PRADAIȘ

Întâlnire	95
Geneză	96
Șah conversațional	98
Ultimul nod	98
Desert	100
Algoritmul gândurilor	101
Ereditar	102

Sd.sg.maj. Adrian VERMAN

Ultim pretext	103
Film de contrabandă	104
Empatie	104
Într-un fel	105
Tranzitiv	105
O lume de luni	105
Teatru de păpuși	106
Atât de tu	107
Ultim cadru	107
Fetiș ciudat	108
Polul Nord	108
Nu-s fluturi	109
Lăsați-mă să iubesc	109
Picasso	110
Aș sta	110
Dor aparte	111

Sd.frt. Mădălina RAIU

Suflet zdrobit	112
----------------------	-----

Sd. Gabriela TIRON

Femeia	114
--------------	-----

Sd.sg. Andrei GALAN

Creație	115
---------------	-----

Sd.frt. Maria Bianca LUPȘĂ

Îngeri căzuți	116
Eu plec acum	117
Cobor la prima... ..	117
Peronul cu amintiri	118
O viață de luptătoare	119

Sd.cap. Radu NEȘ

Steaua mamă	120
Dueluri pe o coală	121
Fragment din cer	122
Gol	122

Un ciob de viață	123
Prima vară	123

Sd.sg. Cosmin-Constantin CÎMPANU

Memorii	125
---------------	-----

PROZĂ

Sd. Bianca POPA

Împreună în introspecție	129
--------------------------------	-----

Sd.cap. Mălina MOROȘANU

Din nou liniște	131
Te-am iertat, suflete	132
România, să nu mă lași să-mi fie dor	133

Sd. Alexandra-Gabriela FILDAN

Tăcerea în artă. Tăcerea cuvântului poetic	135
Există valori pentru care merită să sacrifici totul în viață?	141

Sd.sg. Andrei GALAN

Idei și aforisme	148
------------------------	-----

Sd.frt. Cristina-Mihaela DRĂGOI

Sub un ultim adio	155
-------------------------	-----

Sd. Raluca-Elena CHIRIAC

Vals prin amintiri	161
--------------------------	-----

Sd.cap. Răzvan-Alexandru BURCEA

În adâncuri	161
-------------------	-----

TEATRU

Sd.plt.adj. Mircea-Darius COSTEA

Miezonoptică	169
--------------------	-----

Prefață

Debutul în domeniul literar reprezintă un act de curaj, deoarece autorii operelor literare, în versuri sau în proză, oferă cu generozitate părți din sufletul lor celor care îi citesc. Este vorba și de o stavilă împotriva unui timp ce „nu mai are răbdare”, care trece peste oameni cu indiferență, dar pe care unii îl înfruntă, îndrăznind să spere că vor lăsa în urma lor un cuvânt, un gând, un vers, o emoție.

Acest volum de creații literare ale studenților Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu cuprinde un caleidoscop de teme tratate cu o maturitate pe care cu greu ai putea-o bănuși la tineri abia ieșiți din adolescență și într-un limbaj care se îmbogățește la fiecare lectură cu noi semnificații. Cititorul avizat recunoaște pe alocuri ecouri din Mihai Eminescu, Norman MacCaig, Nichita Stănescu sau Marin Sorescu, dar toți cei care au contribuit la această realizare reușesc să își găsească un stil propriu, dându-ne posibilitatea să afirmăm, fără teama de a greși, că fiecare dintre autori este un „Picasso fără culori”.

Poeziile, eseurile, proza și dramaturgia prezente în *Miezonoptică. Creație literară studențească* se citesc cu inima, căci pentru a te bucura pe deplin de frumusețea lor trebuie „să taci, să asculți și să simți”.

Volumul de față este o dovadă în plus că în spatele impersonalelor uniforme kaki se află oameni capabili nu doar să înțeleagă frumosul, dar și să îl creeze, arătând că nu doar cu arma, ci și prin condei, aceștia pot să trăiască deviza Academiei Forțelor Terestre: *Patrie, Onoare, Datorie*.

Conf.univ.dr. Gabriela Mihăilă Lică

VERSURI

Ab hinc, ab initio

Se cutremur' a mea umbră,
Și stropi cad ca în oglindă.
Fumul se revarsă-n cerul nopții,
Iar sămânța vieții-i muribundă.

Spirite se prind în dans tăcut,
Iară norii deplâng marea,
Timp și spațiu în absurd
Ce-mi abandonează-n sânge zarea.

Iară viața dinaintea-mi
Se preface-n frunze, nori și ape,
Suflete să mă mănânce,
Să plutească, să se-adape...

Cânt străvechi

Un antic cânt se-aude-n suflet
Și-n marș se simt bătaï de inimi,
Lupta-ncepe cu un urlet
Și lacrimi ce-adună patimi...

Cad eroi la datorie
Pentru scopul mult prea sfânt.
Sângele-i acum istorie
Și-i deplângem într-un cânt...

Ne privesc acum din ceruri
Ale țării suflete creștine.
Ale vieții crude jocuri...
Încă mai avem un mâine...

Stardust princess

Princess of the stardust belt,
Universe's most heartfelt,
Baffling mystery you breed
As you listen to me plead.

A knight's oath I swear to thee
To slice earth, heaven and sea,
Cosmic will to carry out,
To expand the stardust route.

To defend your holy soul
And to put a deadly hole
In the hearts of your foes,
Princess of the stardust rose.

Un cavaler...

Un cavaler străpunge zarea
Cu al său paloș argintiu,
Tulbură, despică marea,
Și își caut' al său fiu...

De zeci de ani călătorește...
În lung și-n lat străbate lumea.
Dumnezeu-și preamărește
Când din urmă-l prinde vremea...

Însă fiul e ascuns.
A fost luat de omul spân
Și în inimă străpuns,
Și-i acum pământ și fân...

Un cavaler pierde speranța
Și cade-n genunchi plângând...
Spre moarte scade distanța
Și închide ochii blând...

Simte unde fiul său renaște
Și grăbit îndreaptă pasul.
Dar primejdia din nou îl paște
Și-n curând îi sună ceasul...

Trece munți, trece și ape,
Îmbătat de dor și jale.
Își vede fiul aproape,
Dar mai e numai o cale...

Fiul său e numai oase,
Dezmierdat de glas de îngeri...
Au rămas hainele-i roase
De-ale tatălui atingeri...

Un cavaler scoate pumnalul,
Face cruce și suspină,
Își gonește-n lacrimi calul,
Și se-ndreaptă spre lumină...

*Elogiu**

Plecați în vremuri strălucitoare
Voi, păsări patriote, călătoare,
În furtună de gloanțe nimicitoare
Sub mângâierea bunului soare.

Neînfricați vă jertfiți pentru țară
Poate pentru ultima oară...
Și ședeți pe câmpuri însângerate,
Plânși cu anii de familii îndurerate.

Însă unii se întorc cu trupul zdrobit
Și tăiați de-al războiului cuțit ruginit.
Dar spiritul triumfă în jocul durerii
Și-l mușcă până la os la lăsarea tăcerii.

Și-l sfârtecă mânați de dor și iubire,
Plutind prin năucitoarea dezrobire
Din mrejele urii și răutății umane,
Când se-ntorc la inimile sărmene.

Inimi ce suspină de un secol gol
Pentru rudele cu preasfânt rol,
Care își pierd dulcile tinereți
Sau se întorc între patru pereți.

„Mamă, tată, soție și scumpi copii,
De sfârșit încet m-apropii...
Sper totuși să vă revăd acasă
Dacă soarta crudă mă mai lasă.

Să vă strâng la pieptul meu,
Și când plângeți voi să plâng și eu,
Și să râdem, să zâmbim cu drag!
Totuși, viitoru-i încă vag...”.

* Poezie cuprinsă în cadrul Festivalului de Poezie AFT Sibiu, 17-18 aprilie 2021,
Ediția Nina Cassian

Pe-o creastă de speranță

Mi-a rămas sufletul
Pe-o creastă de speranță.
Și-a făurit un leagăn
Unde să fugă din când în când în viață.

Ca un repaus, o pauză,
De la tot acest haos monoton.
O pauză în viață pentru tine
Sau toată viața pentr-un singur om.

Îmi e sufletul prins,
Se leagănă-n neștire
Și nu se va opri.
Își va face avânt, doar c-a s-ajungă la tine.

Cum de ai devenit
Parte din constelații?
În acel vid de beznă,
Tânjești oare la alții?

Căci, chiar de-i întuneric,
Tot îți citesc pe față...:
Ți-a rămas sufletul
Pe-o creastă de speranță...

La răscruce

E un mister și ăsta:
Nu știu din ce-i compus
Sufletul meu, dar știu...
Că-i aceeași materie cu cea din pieptul tău.

Și n-am să neg, e-adevărat,
Că nu mai ești același chip de lut,
Însă e mit scris în vecie
Că ești al meu Luceafăr din amurg.

Și poate-ai să te stingi
Într-o anume zi.
Și ca un spectator ce-am fost mereu
Voi sta acolo, voi privi.

Plus c-am jurat de mult
Și mi-am sculptat în minte
Că nu doar voi privi,
Ci poate te voi prinde.

Ca-ntr-un final, privindu-mă în ochi,
Să realizezi, ființă din visare,
Că nu toți ne dorim să fim turiști
Ai unor suflete... din întâmplare.

P.S.: nu doar turist.

La cârciuma de poezii

La cârciuma de poezii
Tot stau și beau de nopți întregi,
Beau dragoste și gust din vise
Și tot privesc pe la pribegi.

Unul e trist și-ngândurat.
Din iubire supărat?
Altul bea de dimineață...
Ce-o fi dorind de la viață?

Domnișoara de la han
E de o frumusețe rară.
Cine trece și o privește
Merge acasă într-o doară.

Și-ntr-un colț bogat de praf,
Pentr-un suflet rătăcit,
Timpul pare c-a-nctat.
De când n-o mai fi iubit?

Iar eu, nou client aici,
Nu știu ce aș vrea să servesc...
Poate doar o veșnicie...
Și cu tin' s-o-mpărtășesc...

Câtă frumusețe și atât dor
Strâns între ferestre
Și cu cheia ușilor...
De-ți vine să țipi.

Ce nair ești, suflete

Dacă aș fi bănuț că-n seară
când te-am ținut de mână
pentru ultima dată
sufletele noastre urmau să
se despartă...
Mi-aș fi cusut aorta la
inima ta
Astfel încât să fim
Esența celuilalt.

Totuși mi-au rămas martorii

Mi-am dat seama că-mi lipsești
În clipa în care mi-a bătut
O stea pe umăr. M-am întors
Și am realizat că nu mai ești.

Mi-am dat seama că mi-e dor
În clipa-n care mi-am amintit
De clepsidra-ntoarsă, în care
Mai rămăsese doar o fărâma de amor.

Mi-am dat seama însă că te și iubesc
Iar cea mai frumoasă parte e că
Stelele sub care am aflat
Sunt tot acolo și încă strălucesc.

Androgin

E rece podeaua, e umezeală-n jur,
Îți caut trupul, căldura să-i fur,
Dar mâna îmi cade în gol...
În jur e pustiu și parcă mi-e dor...

Deschid ochii, încep a merge orbește,
Încerc să te chem, dar ceva mă lovește...
Cu toate acestea încerc să te strig, dar...
În jur e pustiu și parcă mi-e frig...

Te-aș fi ales din miile de stele,
Nu te speria, te-aș fi lăsat cu ele,
Doar să am siguranța că te pot privi, dar...
În jur e pustiu și tu nu mai vii...

Păcat, tu te-ai desprins de lună și de stele,
Pe când eu mă nășteam din univers...
Am stat prea mult în neagra veșnicie
Și n-am mai apucat să te privesc...

Iar, dacă te-ntrebi cumva ce m-a lovit,
N-a fost un lucru material...
Cred c-am simțit când te-ai desprins din cer...
În jur era pustiu, dar tot am vrut să sper...

Luceafărul, de partea noastră

Aș vrea ca fiecare răsărit
Să ne surprindă împreună,
Să știe Eternitatea că-ntr-o zi
O vom parcurge, de mână, împreună.

Aș vrea ca fiecare răsărit
Să se reflecte-n ochii tăi.
Și ca un spectator timid ce sunt
Să îndrăznesc doar a privi la ei.

Aș vrea ca marea, soarele și luna,
Să știe toate că gravitez în jurul tău.
Să plângă și Luceafărul de fericire,
Văzând că și tu vrei să fii al meu.

Căci el mi-a dăruit de mult
A sa poveste de iubire.
Și-am ascultat-o cu tumult...
Știa de-atunci că te caut... pe tine.

Până-ntr-o zi, când clipa a venit:
M-am întrupat din mare și-asfințit.
Și-am început a căuta prin Univers,
Dorița mea era să te gădesc.

Și-al meu prieten mă veghea de sus
Și se stingea crezând că nu-mi e bine.
Dar s-a aprins deodat' și strălucește...
Văzând că îl privesc de lângă tine...

Să facem cunoștință

Am trecut pe lângă el,
Ochii nu ni s-au privit,
Însă sufletele noastre
Într-unul s-au contopit.

Și parcă s-ar fi regăsit,
Din nou, după atâtea veacuri,
Într-un abis nemărginit
Stând, singuri, unul lângă altul.

Într-un ungher, în întuneric,
N-aveau nevoie de mai mult:
– Tu trebuie doar să-mi fii aproape,
Ca eu să pot să te sărut.

Iar când vei lua ca hotărâre
Să pleci de lâng-a mea ființă,
Să mă privești, te rog, în ochi,
Ca-ntr-un final să facem cunoștință.

Un veac într-o eternitate

Ai ales stelele,
Te-au fermecat cu strălucirea
Și-n zborul tău, dragă cometă,
Spre astru nu ți-ai aruncat privirea.

Și ai trecut nestingherită,
Lăsând în urmă coama-ți de rubine.
Pluteai prin vidul înecat în beznă
Și astrul te privea numai pe tine.

Și te-ai pierdut într-un final
Printre pulsari și galaxii
Și-ai revenit tot în Lactee.
Luna, văzându-te, nu se putu opri:

– Pe ce ți-ai dat tu nemurirea,
Cum să alegi chiar efemeritate?
Eram aici, te așteptam de veacuri
Și te mai așteptam înc-o eternitate.

Am dat tot

Îmi era frig, mă cuibărisem
Într-un colț de cer.
Și-mi era teamă, mă speriasem,
Începeam să sper.

Căci te vedeam noapte de noapte
Și mă înfricoșam.
La grandioasa-ți măreție
Cu stânga mă-nchinam.

Cum se putea, ce probabilitate,
Să împărțim o boltă în aceeași noapte?
Să mă zărești în colțul meu uitat?
M-am supus realității, nu mi-am imaginat.

Până când, la apus, la vremea înserării,
Fiind gata s-accept acea sfer-a uitării,
Stea căzătoare rapid ai devenit
Și-n lunga ta cădere, din boltă
m-ai clintit.

Și mii de ani am dat
Uitării într-o clipă,
Să pot să mor cu tine,
Luceafăr, stea iubită!

*Război**

Nu s-au dus războaie
În această lume
Precum războiul dus de stele
Pentru a semăna cu tine.

Nu au pierit soldați
În atâtea conflagrații
Cât mi-a pierit mie speranța
Că te-aș putea zări în alții.

Sufletul meu a jurat:
„O să plâng numai spre stele
Niciodată pe pământ”
Astfel, lacrimi pentru tine
Deveni-vor ceva sfânt.

Oare înțelegi,
Ființă din visare,
Prind contur abia
Sub privirile tale.

Îmi ești esență,
Îmi ești eternitate,
Dar îmi ești dragoste
Înainte de toate.

Mi-ai bătut, primăvară, în geam
Și-ai rămas la mine în suflet.
Ți-ai pus brațele-n jurul meu,
M-ai calmat doar cu un zâmbet.

* Poezie cuprinsă în cadrul Festivalului de Poezie AFT Sibiu, 17-18 aprilie 2021,
Ediția Nina Cassian

Suflet vegetal

M-am câmpit de la
atâta suflet vegetal
Doar-doar voi dormi și eu
Somnul plantelor, somnul pietrelor
care-și visează pământul ce-i tot
nu mă voi pietri
Că eu am cuvânt
suflu care mă ține
De la această viață pân' la tine
de la amurg până la copac

Lumină

Lumină
înfrișător văzduh
ce te preumbli noaptea
Fără Duh?

Tu suflu
de ce plămânu-mi îl anini
în cerurile altor vremi
Sub alt destin?

Pământ
ce taci molâu
ești piatra ce se sfarmă-n piatră
în albia altui râu.

Dans soarelui

200 de milioane de ani
ne spun înțelepții veacului
Îi ia soarelui să-și facă dansul
pe calea laptelui
dar spuneți-mi, i-am întrebat
câte clipe de timp
câte doruri de timp
îi ia inimii să-și facă dansul
În jurul galaxiei mele
cu ochi albaștri și supernove-n păr
cu taine și-nceputuri în cuvânt?

Miros metafizic

Cum miroase neființa
M-am întrebat
O fi mirosind ca pământul înainte de sămânță
Ca piatra înainte de val
precum cuvântul înainte de cântat
sau călărețul fără cal?

Neființa se gustă
Mi-au grăit
Ca vorba spusă șoptit
Și focul stins sub jarul unui cer topit
Ca strunele 'nainte de a fi cântate
Ca apa dinainte de-a se bea
Din izvorul din inima mea.

Peisaj de sat

Neciopliții blajini mai cată
Cojile-aruncate de ou,
Strigoii din curte îmi latră
Și tras e jugul de bou.

Mai freamătă lină țărâna,
Iubita mea cu nehotar
Mă așteaptă hapsâna,
Cu doi bani pe ochi să răsar.

Se cosește holda-aurie
Și omul singur s-ar cosi
Ca vara, din noapte să-nvie,
Și tu din cuvânt să îmi vii.

Zvon mitologic

Omul din lună îmi face cu ochiul,
vrea noaptea s-o cos.
Prea mulți moroi stau pe os
Și rod scoarțele Omului-vânt
care merge cu capul plecat
Să se-nece-n cuvânt.

Prea multe legende vorbesc
De sacul pierdut de cel bătrân
Unde o sămânță de sfânt
Spune cuvinte domnului vânt.

Exurii

M-am înrădăcinat în cuvânt,
aștept doar glasul să mă taie
și-n cânt
Să mă facă.

M-am adăpat din
tăcerea cuvântului
Și-aștept roada pământului,
Din fire și rost să mă refac.

Peisaj iudeu

Trestia în vânt a plâns
zidul sfărâmat de sânge și mâini,
se pun orele pe strâns
firimituri din 50 de pâini.

Mirosul de măslini se-nalță,
udul¹ cântă pe ritmuri amar,
stă o Marie, și altă, și altă,
poate profeții din măslini mai răsar.

Gros fum de mir soarele stinge,
se leapădă toți la cocoș,
e vară, dar cu sânge ninge,
prin deșert calcă omul roș'.

¹ Instrument muzical arab din clasa lăutelor (*oud*)

Timpul cernut

Timpul ni se sfarmă
în zeama craniului ce sunt,
amintiri îmi stau
sub semn cărunt.

Câini mă mai latră de zor
Să știi că păsările-n zbor
Lasă aerului dor.

Ochi închis

Mi-am închis ochii,
Mi-am închis mâinile, picioarele,
Mi-am închis apa, cerul,
Chiar și ceasul,
Dar acesta a început
Să ticăie în mine,
Așa că m-am auzit
Pe ora amurgului
Ostaș între doi tătuci:
Unul de vise, unul de năluci.

Cochilie sărutului

Timpule, spune-mi,
De ce îmi măsoară secunde în sărutări
Și ceasurile-n vorbe fără rost?
De ce-mi trec veacurile prin
Întristări
Și vremea ce va fi
Parcă n-a fost.

Stih de trecere

Câinii văzduhului latră a vânt,
Oasele mele trag a pământ,
Vorbele-mi sună a cântec rostit,
Ochii mei orbi s-au pus pe cetit.

Semnele toate ne spun nenimic,
Buruienile dau din pietre a spic
Și soarele cade pe luna sa,
Îmbrățișare, cât ești de grea!

Luna închisă e pleoapă de mut,
Stele din cer pe mări au căzut
Și oameni de dor din veacuri s-au stins,
Pipăind pe cel neatins.

Oda fiindului

Privindul meu
s-a aruncat cenușă și fum
pe altarul
Celui-Fără-Drum.

Purtatul meu,
am călcat apă sărată din acea mare,
odată sfințită
de apusul soare.

Mai cânt doar
la firul de trestie,
Un drum pe dinapoi în om
Nu se mai știe.

Pas de profet

A trecut mult timp de când aici
Iarba nu mai iarbă,
Vântul nu mai vânt,
Stelele s-au stins și-au căzut în pământ,
Doar nisipul mai murmură
Epitafuri scrise pe țărână
de oameni fără mână.
Numai el se trece cu veacuri
Ce curg încet spre înapoi,
Când unul se va sta în doi.
Pași de profet
au răsărit după uscăciune-n
Nazaret.

Cântec tăcerii

Glăsuirea
E cântul tăcerii precum
moartea viețuiește-n om
și ființa-i poartă
noptii fără de hotar.
Iarăși iar,
Că doar timpul, dacă bate,
Și secunda, bolunda,
Mai pot sfinții să se mai adape
Din ale veciilor ape.

Peisaj zamolxian

Prin codrii sălbatici din munții înalți
Își doarme duhul pământului veacul.
Miei adormiți mai simt
Mâna sa bătrână scărpinându-i

Între cornițele răsad.
Mai cântă bacii de la stâni,
Că duhul calcă doar în mâini
Și acolo unde doarme pasul,
E un nou drum
Spre hău.
E vechi și obosit duhul,
Pădurea i s-a adormit,
Prin codrii străvechi se întoarce
În peșteri, sub munți,
Să ferece clipă
De moarte risipă,
Să doarmă un vis,
Să tacă un zis.

Prietene cuvânt

Cât mă tace cuvântul,
Când îl scriu mă tutuiește,
Îmi spune Om, pe numele mic
Și mă scrie,
Să fiu de moarte pe hârtie.
Mai aproape un pic
Cuvântul mă vrea vorbitor,
Cum aerul se vrea al păsărilor zbor.

Gol ontologic

Între O și M
Cuvinte nu mai putem pune să fim,
Așa că punem tăceri,
Le strângem storcând
Inime, ceasuri, holde,
Le plângem ' cercând
Cuvinte, morminte,
Ieri azi 'napoi și 'nainte.

Stăpâna clipei

Clipa mea
Ți-ai înfășurat-o-n jurul vieții
Și-ai dat o stea.

Ofrandă dimineții,
Sărutul tău trecut
A dat o noapte ce nu a mai tăcut.

Vremea Uitatului-Duh

Iarba înfășoară pravile-n vânt,
Oamenii cad ploaie de pământ,
Tainele scrise pier în văzduh,
E vremea Uitatului-duh.

Basme cad în arhaice rotiri,
Pietre cu soare se fac în doi miri,
Eu și cu mine cădem spre nimic,
Din vinul osândeii e ultimul spic.

Sfânt hibernal

Sub bolovanii aceștia grei odat',
Un sfânt se ascundea
De lume și de timp.
El stătea să țină bolta cerului
Până a ieșit născut,
Mâncare misterului
Din care zile s-au făcut.

Doina doinelor

Eu dor frunzelor căzute,
Eu tac și fierului făcut,
Eu văd acelor ape mute,
Care din sare s-au născut.

Mă doare și mă tot în mine,
Mă doare și mă dor de ce-I,
De cerul fără cer pe unde
Au povestit odată zei.

Albinar duh

Duhul Cuvânt albinește,
Sufletele visând
Miere de poveste
Și nectar de gând.

Doar întunecatul
Ni se-ascunde înaintea chiar de somn,
Peste câmpiile fără hotar
Din noi
El e domn.

Dar Duhul poate, larve
Hrănind cu cuvânt,
Să nască fire și viață
Și pas schiopătat de sfânt.

Eu îmi ești

Atât de eu îmi ești,
încât mi-am dat moartea
și când nu vei mai
să scriu povești.

Și când spre sine totul
'napoi aluneca-va în sine,
Eu încă voi povesti
Despre mine și tine.

Atât de eu îmi ești,
Încât și moartea aș da-o
Și primăvara ia-o.
Să știi
Că între noi doar lumină
Poate fi.

Și timpul tu îl modelezi
De la veșnic la netimp,
Ce nu mai trece, iar eu
Fără teamă, înot în el.

Că timpul nu-i al meu,
Dar poate și este.
Cât de mult te povestești
Cuvântului de gând purtat,
Peste vânt împărat.

Peisaj timpuriu

Baraje stau printre păduri:
Sunt castorii cei suri.
Și frunze cad sub foc pe cer,
E anotimpul de mister.

Doar noi doi stăm tăcuți, purtând
Pe aripe inimi în doi,
Avem același singur gând,
Că unul este doi.

Și prin pământuri spicul tare
Se 'nalță ca și păpădii,
Ca din iubirea noastră mare,
Să pot să fiu, să poți fii.

Iar când castorul se va-ntoarce
În lunca apelor uitată,
Atunci vom fi noi doi poveste
De iubire nestrămutată.

Ochilor tăi

Ochii tăi
Se albastru,
Precum catării din povești,
Se cal-măiastru
Și tu toată,
te eu,
Că noi suntem
Zeu,
Să ne facem să fim.

Din nimic – vii!

Toată inima mea
îmi bate tu-ul prin mine.
Nu știe ea,
Cum toate pot fi
Din nimic – vii!
Nu știe inima mea,
Că a fost odată a ta,
Dar am furat-o
Cu o rază din ea.

Hapsân de vis

Dormeam hapsâni,
Cătam un dărab de vis,
Dar alții mai stăpâni
De lume s-au dezis.

Numai noi știam cuvântul,
Să-l zicem se putea,
Cum seara-ți cântă vântul,
Iubita mea.

Și spicele de aur,
De sus din corn de lună,
Erau iubirii faur,
În vis de noapte bună.

Persoane

Iubirea mea, palatele stau mărturie,
Că-n basme noi am locuit odat'
Și dintre visele furate cu furie
Din viața mea unul s-a adăpat.

Un vis că cerbul cel cu stea în frunte
Încă-și așteaptă doamna la fântâni,
Neștiind că din cuvinte mici, mărunte,
Eu am furat-o de la mari stăpâni.

Și lăutarul tot mai sună-ncet din flaut,
Pierduta doamnă fără' a bănui,
Că în vise eu nu mai stau să caut,
Ci printre stele mult mai aurii.

Și basmele se fac bătrâne fără regi,
Lighioane nu mai mișună cu sfântul,
E timp de cântece de-a-ndoaselea și reci,
Până va geme din slove pământul.

Paștele cailor

La paștele cailor
Cântă cățelul pământului cerul,
Iconari pictează
Stele să pună-n rame cât e timp.

Manole, Manole,
În mine de ce ai zidit cântarea?
Nu așa ne-a fost rânduială,
Când ți-am dat să zidești marea?

Numai răscrucea pământului
Tremură răvășită de moroi,
Numele sfântul
E numele întors demult din noi.

Cântec de hodină

De șobolănei ne e curtea plină
Și ciorile din grâu le-am adăpat,
În stânga vieții atât e de lumină,
Că vede chiar și ochiul cel întunecat.

Din țarine curg drumuri tot șuvoaie,
La margine de eu toate sfârșesc,
E moartea atât de vioaie,
Că păsările-uitării îi ciripesc.

De dor

Mândra mea sunt tot pe drum,
Între niciodat'
Și-acum,
Mândro-mi cântă orele
Și-mi bea moartea visele.

Mândro, cerul mă tot plânge,
Că viața mă tot strânge
Și de râu de om mă curg,
Cade soarele-n amurg.

Și de zbor eu prea mă fac,
Dormitând sub zodii rac.

Mândro, ce sunt pe pământ,
Că mă viață de cuvânt
Și mă brad,
de-așa păduri,
Și mă inimi de-ai tăi nuri.

Că tu cer mă regăsești
În cuvinte și-n povești,
Și mă tare zări măiastre
Umbra inimilor noastre.

Descântec

Te descânt pământ,
Omule, din tine cânt,
Te descânt, focule viu,
Întunecimii sicriu
Și descânt trei porți flămânde,
Ce sfârșesc drum de oriunde,
Te descânt basm cu nimic,
Nașterii tu îi ești spic.
Te descânt cobză, lăută,
Ești slovei inimă pierdută
Și descânt și ce ar fi
Între noapte și-ntre zi,
Dar nu e că glasul lor
Este ființei fuior,
Să toarcă descântec rug,
Nașterii și morții jug,
Să adape sfânt eres
Celor care vise țeș.
Te descânt și lună plină,
Noapte născătoare de lumină.

Lipsă loruși

Le ești tu lipsă lor
În toamna primăverii noastre
Și noi ne suntem nouă,
Înșine, uitări albastre.

Că lipsă suntem totului,
Ce fără nimic s-ar ne-mai-fii,
Precum cuvântul este lipsa
Unei înalte poezii.

Doar lipsa mea nu-mi sunt în sine,
Ci lipsa mea
Ești tu cu tine.

Cânt de jele

Bătrânu' codrului mai cântă
Cântec de jele și d-adormit,
Greul pământului mai răsuflă
Cu glasul urâtului pomenit.

Numa' apele limpezi scoboară,
Roua blajinilor cei uitați,
E astăzi ca ieri ultima oară,
Când se cântă jocurile-ntre fârtați.

Benga mai sapă pe sub luminiș,
Cată negreală să ungă pământul,
Eu scriu basme pe-aici pe furiș,
Cum necuvinte își scrie și sfântul.

Cum se face nefăcut

Neomul își plânge
abisul fără lună, din care
se adapă nevrutul cuvânt.

Netotul se ceartă
în gând
cu umbra sfântului pământ.

Numai oul, tăcut mititel,
mai caută să nască
neființa din el.

Homunculus

În mine sunt tot eu,
mai mic,
sau mai greu de lumină,
călătorind din frunză-n frunză
până voi străbate clipa
și veacurilor le voi ști
pe nume a le zice:
acum, acum, acum,
o clipă cât o bătaie
de inimă întoarsă claie
din vii și vii de ani lumină.

Silentio

Ce vei mai știi să taci
Tu, inimă,
Când prin cuvântul meu
Îți voi învălui tăcerea?
Și-n visul nepermis al reunitii
Și-amarul, și mierea
Se vor întâlni
Pe alt pământ, prin alte-mpărății.

Amintire de humă

În străfundul vieții mele
Nu inimă îmi bate,
Ci pământul,
Ci picioarele ce-mi bat cărările.
Străbat prin glasul meu
Vecini de drum cu veșnicia,
Străbat prin timpul meu,
Copil străbun, frate cu glia.

Sentiment pustiu

Peste aștri s-au coborât
Izvoarele nopții.
Sentiment cărunt,
Ce-mi judeci sorții?
Din înaltul cerului privesc
Și știu,
I-o urmă de sărutul strămoșesc
În umbra oricărui sicriu,
Numai vântul
Fără hotar și zice, și tace,
Deșertului
statuie din nisip i-ar face.

Metamorfoză

Bătrânii s-au munte
prin codrii de haiduci
Și frunți se cărunte
Sub multe cruci.

Oamenii s-au noapte
Fără cuvânt
Și balaurul doarme
Fără sfânt.

Copii mici s-au
Întors înspre ei.
E ziua luminii,
Îmi cântă
Cei ai umbrei.

Iubitei

Iubita mea, m-ai nefăcut din toate
și taina mării-n ochii tăi a stat,
o parte răsărind din plâns de noapte,
Lumina serii tu mi-ai sfărâmat.

Mi-ai descânt 'napoia de tăcere,
În umbra morții streășină mi-ai pus eres.
Din sufletul albinelor de miere
Un suflu nou dintre tăceri îți țeș.

Deschide lacătelor ușa nefiindă
Din timpul fără timp să adăstăm un pic
Și dintr-un semn șoptit la infinit în tindă,
Să naștem necuvânt și nenimic.

Noi suntem inimă bătândă duhului,
O, Lună, viilor ce nici nu s-au născut
Din taina cea ascunsă a nevrutului,
Vedem ochiul neînchis al celui nevăzut.

NeOm

NeOm sub zodia stelelor,
Din noapte-n noapte pășesc
Lin să nu calc licuricii,
Pe care-i păstoresc.

Trec granițe cumiști și împăcate
Între ce e și nu va fi,
Ca și tainele noptatec deshumate
De noua zi.

Unde-i bătrâna mătrăgună,
Ce-mi lecuia și visul din zăgaz,
Dansând cu iele în cunună,
Pe ape vechiului islaz.

Prin taine de păduri mă poartă clipa,
Drum linului mălin către străveac,
Ca în cuvinte ce-și cad risipa,
Să fie loruși însele de leac.

Glas primitiv

Ești poezia încă stând nescrisă,
mirosul pietrelor sfărmate
din tinerețea pământului.

Pe când veacuri își încolăceau sărutul
deasupra-ntunecimii,
noi eram acolo și cântam cu duh.

Peste câmpiile morții și-ale vieții
mână-n mână am pășit,
sărutul are gust de nesfârșit.

Și veacurile datu-le-am la o parte,
în casa odihnirii ne-am culcat,
să stăm, să fim, să adormim îmbrățișat.

Tăină din Eva

Ce lumi ai mai născut, femeie,
Veciilor neștiute
Din vechile cuvinte.
Ai dat viață
Timpului,
Curgându-l în secunde, ore, frunze
Până l-ai uitat
Pentru un fir de iarbă,
Până l-ai uitat
Pentru o urmă de mistreț
În pădurea tinereților noastre.

Straiele vieții

Mi-am lăsat straietele vieții
Pe pajiștile munților, pe pajiștile cerurilor,
Pe pajiștea minutelor, oamenilor...,
Înghețat, mi-am îmbrăcat
Moartea,
Să merg cu tine,
Mână-n mână, ochi în ochi,
Până la sfârșit.

Ordinea lumii

Urechii nu ochii-s vedere,
Nici vieții inimi cu stele
Și mâna mea nu timpul îl apucă,
Dar timpului îi este inimă
Celui ce e pe ducă.

Luna nu soarelui moarte,
Ci nopții cuvânt
Spus, poate, șoptit pe la apus
Sub zodia urâtului,
Când cântă
Șoarecele nevrutului.

Colind de seară

Leru-i ler de înnoptare,
Aș pleca în lumea mare,
Vocii să îi cânt tăcere,
Pomului din iarnă – mere!

Leru-i ler de stea stelară,
Înăuntru e-n-afară,
Că din ceea ce-i se naște
Ochi celui ce mai cunoaște.

Leru-i ler la Nazaret,
Unde mai sunt pași de profet,
Ce se duc spre niciodată
Pe la inima secată.

Leru-i ler și iară ler,
Bate inima de fier
Și ochiul cel de pământ
Se închide în cel sfânt.

Cântec de urât

Ține-mi vorbă de ceva,
parcă nu-s în pielea mea,
clipele câte – nu știi cât,
cântec de urât.

Ține-mi munte de căldură,
inimă, de arătură,
să beau vinul de cântare,
cântecul cel mare.

Ține-mi de urât ca-i fi
umbră peste miez de zi,
de nu te-ai reface-n el,
glas de clopoțel.

Părinții

Mă cutremur, cugetând,
două stele, cad pe rând,
cum din strălucire-și pierd,
și alunecă din cer,
cum o aripă le-aș da,
chiar din toată ființa mea,
înapoi să se întoarcă,
unde-i lumina mai albă,
să se-aștearnă pe un pat,
de apostoli așezat,
în mijlocul cerului,
în grădina Domnului.
Dintre norii mai plăpânzi,
stelele privesc răsând,
tremurând și cugetând,
la copii de pe pământ,
i-au avut mereu în gând.

O scânteie

O scânteie ne-mplinită
Ascultă nemiluită,
iarna plină de dispreț.

Nu plânge, iubită fiică,
toate-n lume se ridică,
vine vremea de îngheț.

Luptătoare cum te știu,
spulberă, negrul pustiu,
și alege drumul drept.

Îmbrăcată-n auriu,
călăuză-ntr-un târziu,
pentru sufletul incert.

Început și sfârșit

În octombrie, la sfârșit,
Nu apuc vreun răsărit,
Ceasul înapoi de mută,
Ziua se face mai scurtă,
Orele trec mai ușor,
Și minutele cu spor,
Doar odată voi clipi,
Știu că iarna va veni.

În noiembrie la-nceput,
Totul mi se pare mut,
Nici natura nu vorbește,
Frunza-n codru cărunțește,
Viaț-amară se prelinge,
În pământ vrea a se scurge,
Unde nu există frici,
Iarna albă e aici.

Confesiune

Atunci când ploaia cade pe pământ,
Bătrânii noștri zic că-i lucru' sfânt,
E sfânt că-i de la Dumnezeu,
Preasfântă Născătoare, nu mă lăsa la greu!

Izvor lin de iubire, pururea curgător,
Dumnezeule bun, a toate iertător,
Unicului Tău fiu, viaț-ai sacrificat,
Să scape lumea neagră de-ntâiul dur păcat.

O, fiule, Iisuse, prea multe-ai pătimit,
La moartea fără vreme, Cuvinte-ai fost căznit.
Vin înaintea ta, la simplul tău îndemn,
Safir lucios cu trup făcut din untdelemn.

Ascult și iau aminte, dulcile vorbe sfinte,
Apar în mintea mea, sacrele crezăminte:
„Cu vorbele pe buze și cu privirea-n sus,
Îți zic doar ție Doamne, n-am să mă las răpus!”

Speranță

Frigul iernii vine-ncet,
Ne tratează cu dispreț,
Se așază pe hotar,
Un hectar câte-un hectar.

Să-l alungi nu se cuvine,
Să-l înfrunți, cred că-i mai bine,
Nu e el cel mai rău greu,
Vine de la Dumnezeu!

Uită-te tot înainte,
Cum cad fulgii dintr-un nor,
Amintește-ți că în viață,
Vine-un înger păzitor.

Nu sta moale și te plânge,
Nu, cât timp mai curge sânge,
Du-te-n viață, fă-ți un loc,
Strânge lemne, fă-ți un foc!

Încălzește-ți mâinile,
Aranjează-ți hainele,
Pur să-ți fie sufletul,
Fără lipsuri cugetul.

7 aprilie

A fost soare ieri afară,
Astăzi ninge, e cam frig.
A fost apă caldă aseară,
Azi nu vine, e târziu.

Dimineața-i ca-n cavou,
Militarii-s pe platou,
Pescărușii nu apar,
Să cânte cadența clar.

Felinarele desmiardă,
Cu lumina lor cea albă,
Apa astăzi preschimbată,
Într-o pătură blurată.

Văd ce nu vreau și-nțeleg,
Oamenii nu-s calzi, sunt reci.
Azi le-îngheață sufletul,
Suferă că nu-ngheți tu.

Nu știu ei, n-au nicio vină,
Că iarna nu îmi e străină,
Ea mă-ndrumă și mă-nvață,
N-ascultă omul de gheață.

Stau, mă uit, ascult, n-aud,
Mintea nu-mi zice-un cuvânt,
Doar din suflet vine-un hînt,
Fă momentul de argint.

Fă ceva!

Nimeni nu se naște mare,
Nimeni nu-i plin de noroc,
Doar întrebă-te tu oare...

Când din pat te-ai ridicat?
Când o carte-n mână ai luat?
Și la film ai renunțat?

Când te saturi de șezut?
Când te-aduni și vrei mai mult?
Și nu cauți alt „plăcut”?

Crezi că alții au vreun har?
Chiar de-l au, e dat în dar,
Nu pierd timpul în zadar.

Zici că alții-s ajutați,
Ori de mamă, ori de frați
Și că nu-s prea talentați.

Fii atent, ascultă bine!
Fii doar tu, sincer cu tine!
N-asculta de orișicine!

Începe de undeva,
Continuă și nu stagna,
Peste ani nu-i regreta!

Îți spun sincer, fă ceva!

Încă o dată

Încă o dată
Să te aud
Aș vrea,
Să te mai văd venind ușor, ușor
spre casa mea,
Să te mai strâng în brațe,
Să-mi povestești de ale tale,
Să ieși până la drum în pijamale,
Să-mi spui că nu ai somn
Și că ai chef de o plimbare.
Să sper, să râd, să visez, să trăiesc...
Te rog,
Nu pleca,
te iubesc!

Cel mai de pret

Mă pierd în nopțile târzii,
de dragul dăților când așteptam să vii.
Mă pierd în rezonanțe
când sufletul tău îmi cântă romanțe.
Mă pierd în ochii obosiți,
în glasul gros, în pași pierduți,
în mirosul de tutun,
în pădurea noastră de salcâm;
în memoria serii de acum,
pentru cel mai bun
„tovarăș de drum”.

0102

Am învățat să zbor ca vântul,
să ador necondiționat momentul
când Soarele sărută pământul;
Mă simți? Mă sting ca apusul...
Tu-mi ești liniștea, ascultă-mi pulsul,
ascultă-mi plânsul...
Că viața e dor și puțin alcool,
diseară la date cu o sticlă de rom.
Mă înec în lacrimi, dar plutesc pe o bucată de nor!
Tu știi că azi e despre cine rămâne, nu cine promite
și atunci când iubești să nu te pierzi printre cuvinte.

Cât toată pădurea

Când din senin,
în al tău trup,
tristețea va fructifica
și ochii tăi, de grei ce sunt,
vor lăcrima,
te vor trăda,
atunci să strigi prin amintiri
și am să vin, grăbit, de sus,
să-ți amintesc
că ești iubit
neconținut.
Că suntem doi,
sfârșit.

20 mai

Când ceru-mi scapă întrebarea
ce faci acolo, prietene?
Să știi că-mi place ploaia,
Mi-aduc aminte toate zâmbetele.
Când zilele-s senine,
îmbibate cu soare
Prea mult mi-e dor de tine
Și sufletul mă doare.
Când mă atinge vântul,
rece, un vânt ostatic
Știi? Mă doboară gândul
Și mă îneacă-n lacrimi.
Și când mă vede noaptea
Cu stelele-i și luna
Îmi spune că-mi duci dorul
Mai mult ca-n totdeauna.

*Început de octombrie
într-un septembrie târziu*

fir de toamnă,
într-un
10 incomplet,
adu-mi lumina-n suflet;
când crizantemele înfloresc și se usucă macii,
când ale mele palme
în bolta lor adună lacrimi de „mai vii?”
ți-am promis că azi „e ziua mea”, dar mă trădează
ochii

...

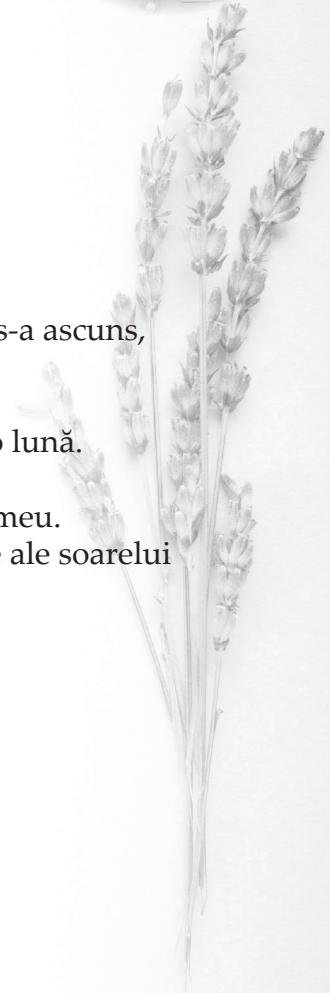
Memento mori

Dă-mi un vin sec asortat cu hanoracul ce miroase a tutun și lasă-mă
să-mi văd de drum.
Dă-mi un motiv prea bun să mai rămân când tot ce mai simt acum
e un ultim fum în plămân.
Când îți spuneam că iubirea e rară –
„ai grijă de ea să nu moară”
Tu nu mă-nțelegeai și uite așa uitai să fii ca prima oară.
Că totu-i aparent și ce-ai acum în suflet într-o zi o să doară,
că oamenii-s falși și așa transformă o operă de artă într-o operă
literară.
Știu că nu contez și nu mă simți aproape,
în ochi citesc dezamăgiri că azi vorbim prin fapte.

Soarele meu

În sorii albaștri în care sufletul s-a ascuns,
Încerc să mă găsesc
Și tac cu un strigăt tăcut.
E tot mai frig aici și parcă iese o lună.
Dar nu o pot vedea.
E prea mult foc rece în soarele meu.
Mă scufund în flăcările albastre ale soarelui
Și dispar înghețat,
Devin cenușă albă...
În soarele meu.

Căutare

Pe muntele născut din gândul cel dintâi
Mă urc pe brazii verzi ca să ajung la Tine,
Mă prind de sfori divine ca să mă leg de cer
Să fiu eu veșnicie!...
Dar ce pedeapsă, Doamne!...
M-ai aruncat în lume,
Căci sfoara mea de aur, e-acum tăios cristal.

Viața

Viața,
Prezentă în mine ca-ntr-o piatră,
Mă zgârie.
Unghiile intră adânc în carnea mea fragedă
Căci,
Moartea e prea sublimă să mă iubească.
Se sperie
De nimicul ce am devenit.
Din răni
Până și sângele ce nu demult fierbea în mine,
Curge,
Se prelinge pe mâinile ei lăsând dantelă
Pe unghiile ei.

Pedeapsă

Cerul s-a spart la atingerea mea ca și sticla
Căci ochii mei n-au drept să Te vadă.
Sângele îmi curge șiroaie și doare,
Căci sufletul meu,
Simțindu-ți prezența s-a-nălțat,
Dar s-a tăiat printre cioburile de cer.

Revolta

Mi-am pus munții de gânduri,
În hărți prea mici și vechi ca să fie înțelese.
Dar Tu, om nevăzut, temut ai fost de mine?
Căci peste lutul meu ai pus dealuri și văi.
Iar eu m-am scufundat în ape prea adânci,
Să mă ascund, să uit c-am vrut s-ajung la Tine.
Dar Tu, sfidat te crezi, și m-aduci înapoi,
Și-mi desenezi zeci râuri, ca să mă vezi prin ape.
Și-această hartă nici eu n-o mai-nțeleg.

Uitare

De iad frică nu-mi e
Căci Tu m-ai pus aici.
Aici, printre ruine
Imperiul tău s-a frânt (e sfânt)
Căci legea ta nu-i lege,
Ci nedreptate-n veci.
Și-aici, în astă grotă
Minciuna-i adevăr
Și cei ce vor s-o nege
Păcat profund comit.
Unde ești Doamne, Tu,
În iadul ăsta rece,
În ură și în chin?
Așa ai vrut să fie,
Să fie greu să spui
Că binele e bine
Și răul este rău?
Să sufăr că fac bine
Sau că-n calc legea-ți moartă?
M-auzi, Doamne, m-auzi?
Tu vezi ce s-a ales?
Precum în cer a fost
Așa și pe pământ.

Așa a fost, dar azi,
În loc de paradis
Aici ard zeci de focuri
Mai mari decât în iad.
Haide aici să vezi
Cum piere cel ce-i just
Cel ce îți zice Tată...
Oare tu asta-i vrut?
Azi e credința moartă
Și până și-ntr-o piatră
Decât în cel ce-ți poartă
Perfectul chip ceresc
Credința e mai vie.
Și îmi e frică, Doamne...
C-ai să mă lași aici.
Că, de Te-aleg pe Tine,
Am să rămân pierdut
Și nimeni să m-ajute,
Și nimeni să m-asculte,
Doar să m-acuze... Tată.
Dar Doamne, Tu ești altul
Căci Tu iubire ești
Și purul adevăr
Iar ura nu ea este
Fiica trimisă-n lume
Căci nu Tu i-ai dat ființă
Ci cei ce Te-au pierdut
Mânați fiind de un gol
Distrug grădina Ta...

Patria mea

Din tată-n fiu sunt toți martiri,
Ce sânge-și varsă în țărână
Ei nu îmbrățișează moartea,
Nu în zadar, ci-n scop preasfânt.
În suflet au o rugăciune,
O murmură, o-nalță-n cer,
Spre-mplinire, spre unire.

Cele trei mame

Trei fiice, trei surori în veac,
Născut-ai din nimic și Haos,
Să ordoneze-a viață firii,
Să îți vegheze universul.

Pe prima ai trimis-o-n lume,
Să stea în orișice e viu,
Și ca din pământ și apă,
Să facă trupuri pe Pământ.

Pe un tărâm subpământean,
Pe cea de-a doua ai trimis-o,
În întuneric și în spaimă,
Ea să domnească ne'ncetat

Cea de-a treia a rămas,
În lumea Ta cea de-nceput,
Pe câmpul Elysium verde,
Să facă liniște și pace.

Înstrăinare

După-al Tău chip și-asemănare
Și cel din urmă gând al Tău
M-ai zămislit din lut și drag,
Dar eu, din ură și necaz
În loc să cer, eu te-am negat.

Dar Tu, în loc să mă îndrepti
Sau să încerci să îmi explici,
Ca unui fiu rătăcitor,
M-ai alungat în foc și-n chin,
Să-ți strig numele ne'ncetat.

Credeai că asta am să fac?
Să iert chiar dacă m-ai uitat?
Deși sunt mic, iar Tu ești mare,
Desăvârșirea mea nu-ți este Ție,
Ci doar păcatu-mi este sfânt.

S-ajung la Tine am-cercat,
Să Te slujesc, să Te ador,
Dar nu-nțeleg, de ce eu oare,
Eu cel nedreptățit în viață
Îți sunt dator neîncetat?

Nu vezi Tu oare, cât mă doare,
Că mi-Te-ascunzi în foc și soare
În loc să fii aici cu mine,
Și să mă scapi din lumea asta,
De tot ce-i rău și ce mă doare?

Măcar un înger de mi-ai da
Să-mi dea nădejde să Te-ascult
Și-acela mai mic, mai slab,
Căci eu nu merit Sfântul Har,
Căci eu m-am închis în mine.

Sufletul...

Existența mea se-nvârte
Între piatră și-ntre mare
Spiralată-n ziuă neagră,
Se-ntrevede-n fir de timp.

Trupu-mi tare ca și apa,
Se sufocă-n prea mult aer,
Gheața-l face-ncet cenușa
Ce se pare-a fi un freamăt.

Și în stânci el se scufundă,
Parcă-i moale ca și piatra,
Căci se-aruncă-n cap de vale,
Rămânând țeapăn ca vântul.

Fiind ușor de prea mult suflet,
El se-aseamăna cu plumbul,
Căci crăpat ca el se-arată
Plin de lipsuri ca divinul.

Între găuri – îngeri zeci,
Se târăsc prea imbecil,
Căci în ceruri stau doar viermii
Ce-au intrat din trupul meu.

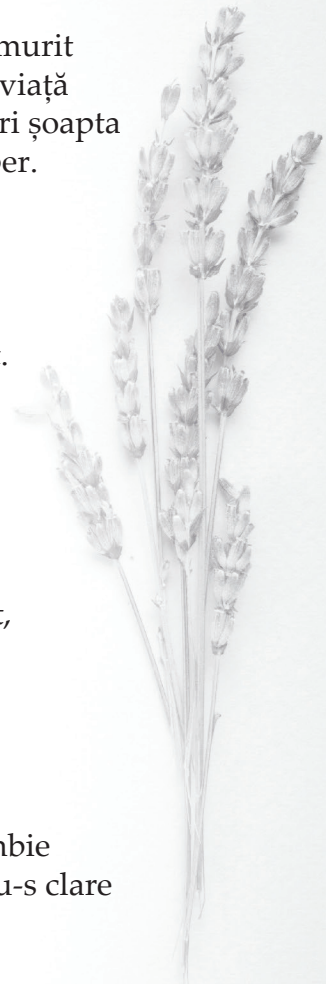
Și de când eu m-am murit
Până-n ceasul cel de viață
Piatra-a fost de pururi șoapta
Neființarea-n care sper.

La final de veac se naște,
Tot zbârcit ca un copil,
Care doarme-n gri coștiug,
Trupul meu de prea mult suflet.

Insomnie

Zgomote surde m-adorm
Mă atrag într-un somn nesfârșit,
Mă clatin ușor
Noapte grea...
Mă port pe străzi prea pustii
Mă pierd în orașele gri.

Arome ciudate mă-mbie
Mirosurile-acestea nu-s clare
M-amețesc
Cântece mute
Mă pierd în decor parcă-n ciuda-mi
Mă clatin.

Cuvintele-ți sunt niște șoapte,
Se varsă din cana-ți de ceai
E ceai
Ori e vin?
E doar o infuzie albastră
De sânge domnesc semipur.

Ochi bulbucați mult prea roșii
Holbează a mea existență
Prea reci
Fie roșii
Prea stinși ca să-mi judece viața,
Prea morți ca să-mi hotărască soarta.

'mbătat-n speranțe deșarte,
În vise pictate cu-alcool
Te caut
Te pierd
Tot te caut absurd și-neștire
Beat sunt de vorbele tale.

Poemul nopții

Peștii ce mor
Se vor naște cu aripi
Ca să-noate în văzduh
Cu solzi de puf,
Cu cocuri din branhii.
Ziua nu va fi zi,
Va fi lumină moartă
Și spaimă ea va naște,
Și hoituri printre oameni.
Arborii cei bătrâni
Vor fi focul cel veșnic
Ce arde tot ce-i viu.
Cuvântul Tău va naște
Ca și o vorbă-n vânt,
Iar cântul meu cel mic
Va răsuna în cosmos,
De-a pururi de acum.

Marea

Cerul
Necunoscut precum adâncul mării
Adăpostește zeii în stele,
Stele ce se aseamănă cu niște corăbii,
Ce plutesc haotic,
În neștire...

Scoica,
De o vei pune la ureche
Un cântec de dor
Un val ce se sparge cu jale
O doină a mării
Un dor al mării din cer
Va șopti...

Luna e-un far
Ce cheamă la ea
Peștii înecați de atâta aer
Ce suntem noi,
Adânciți în nopțe și-n gânduri
Ne cheamă ca s-ajungem noi zeii
Mării din cer și din noi.

Ție

Să îți aduc marea
Cu ochi prea albaștri
Și-n inimă vara,
Și-n față doar soare.

Iar dragostea toată
Când luna răsare
Ți-oi duce-o pe munte
La-un foc mult prea cald.

Fierbinte iubire,
Etern paradis
Tu, lapte și miere
Pe buze-mi prelins.

Pe tine

Am să te iubesc
Așa cum ești tu,
Ca pe un soare
Fără de care nu pot trăi,
Ca pe o umbră
Ce e mereu în urma mea,
Ca pe un vis
Din care aș vrea să nu mă mai trezesc.

Și, când nu vei fi aici
Ca să îți arăt cât te iubesc...

Am să te aștept
Așa cum ești tu,
Ca țărnul ce așteaptă
Să fie sărutat de valul sărat al mării,
Ca muntele ce așteaptă
Să aibă potecile bătătorite de drumeți,
Ca pădurea ce așteaptă,
Căldura primăverii după o iarnă grea.

Cântul lui Lucifer

Cuvântul meu e neclintit de vânt,
Statornic ca un munte,
Se-nalță printre vorbe,
Ușoare ca și vântul.

Norii cei suri îi taie
ca pe hârtii fragile,
Mi-e mai măreață vorba
Și vie ca un brad.

Prin lume el răsună,
Tot crește în putere,
El îmi creează faimă,
În lumea prea credulă.

Chiar dacă ea îi mare
De Tine n-are loc,
Și-n loc să mă ridice,
O faci să mă scufunde.

Degeaba-i vorba mare
Căci în orgoliul Tău,
Nu ai putea Tu, Tată
Să lași loc de zeu
De teamă să Te-încline...

Manifest

În ochii Tăi
Parcă-s alt eu.
Supus dorinței,
Mult prea slab,
Voința-i doar închipuire,
Hain în ochii Tăi arăt.
N-ai putea Tu să vezi măcar,
Ce-aș vrea să par,
Ce-ncerc să fiu,
Totu-i greșit,
Dar vina mea-i?
Căci nu eu am ales
Să fiu supus dorinței.

Cu scuza că ești mare
Te-ascunzi de-a mele vorbe
Dar stai într-o tăcere
Mai mare decât ești.

Să strig și să blestem
Degeaba-aș încerca
Căci Tu ești chiar cuvântul...
Zadarnică-mi e vorba
Căci nu vei coborî
Măcar pentru o clipă
Din locul Tău perfect.
Cu ce rost ai făcut,
Făptură-așa de slabă
Ce poate fi-mplinită
Dar poate și să moară?...

Cosmos

Durerea
Se învârte în sufletul meu
Precum pământul se rotește
În jurul soarelui.

Uneori
Se-ascunde adânc
Alteori
Se lovește de marginile lui
Precum pământul se aproprie
Și depărtează
De soare...

Pare haotic,
Da nu.
Se-învrte mereu
Pe-același traseu
La fel ca durerea
Învie și pierie
Și-nvie și pierie...

Fragment de dragoste

Când luna stă să crape,
Ascunsă de perdele
Te-asemeni tu cu inele,
M-adormi 'n-a mea visare.

În frigul meu din suflet,
Te-ascunzi sub frunze moarte,
Foșnesc dacă mă-apropii
Și zboară în Eden.

În pagini de te-aș prinde
Furtună de cuvinte
Dispari ca o mirare
Făr' urmă pe pământ.

Și în abis te caut
Și-n somnul cel de veci...

Măcar pentru o clipă,
Tu iartă îndrăzneala-mi,
Și cântă-mi între somnuri
Arată-mi-te-n suflet...

Tubirea

Cad,
Și cazi și tu.
Iar eu trebuie să mă ridic pe mine
Ca să te pot ridica înapoi.
Să nu se întâmple să cad singură dată viitoare.

Plâng,
Și plângi și tu.
Iar eu trebuie să îmi șterg lacrima
Ca să o pot șterge pe a ta.
Să nu se întâmple să plâng singură dată viitoare.

Tu, omule

De ce, Maestre, ne-ai chemat?
Ce vrei Tu, oare, să ne-nveți?
Aici pe toți ne-ai adunat
Fără să-ntrebi: „Voi, oameni, vreți?”

Pe un pietroi, îngrămădiți,
Haini, mojici și suferinzi,
Voi, oameni, blestemați să fiți!
Și-așa, Maestre, ne cuprinzi!

Milostivind nimicnicia,
Maestre, amărât aștepți.
Imensă-ți este dărnicia,
Sperând că poate ne deștepți!

Ne-ai dat urechi, dar n-auzim!
Ne-ai dat și ochi, dar nu vedem!
Maestre, aripi ne dorim!
Chiar de ne-ai da, o să cădem!

Maestre, singur ești aici!
Tu, lăcrimând, privești în palmă.
Așa mult vrei să ne ridici!
Așa mult vrei o lume calmă!

Maestre, suntem toți defecti!
Pământul punem peste altul...
Cum de vrei încă să ne-nveți,
Punând ca să ne cânte psaltul?

Maestre, cum de ne-ai chemat
Să trecem prin această viață?
De ce, pe noi ne-ai luminat?
„Tu, omule, ia și învață!”

De ce?

Nu te-ai gândit tu, oare, om,
De ce-ai venit astăzi aici?
Ucis-ai, iată, acest pom!
Ce ți-a greșit ca să îl strici?

De ce tu, om nevinovat,
Ca frunza verde copac,
Din înțelept te-ai transformat
În piatră de pământ uscat?

Tu, spirit lăudat străjer!
De ce nu aperi astă lume
Cu rațiunea ta de fier?
Adună-ți mințile, nebune!

De ce privești doar cu un ochi?
De ce tu, om, nu vrei să vezi
Cât rău provoci pe-acest pământ?
Cum poți tu, oare, să fii sfânt?

De ce gândești fără să simți?
De ce simți fără să gândești?
De ce, naive, te tot minți
Când știi prea bine cine ești?

De ce războaie ai născut
Pentr-o bucată de pământ?
Nimic prea bine n-ai făcut
Și singur tu te-ai omorât!

De ce privești pierdut în cer
Când rostul tău e pe pământ?
De ce vrei să pleci în eter
Când lași în urmă un mormânt?

Aminte, omule, să iei
La tot ce tu ai săvârșit,
Căci în țărână ai să piei
Cu al tău suflet împietrit!

Luna amară

Sfeșnic al nopții împietrit,
Pierd timp atunci când te privesc
Și luciul tău, amar umbrit,
Să nu-l observ mi-aș fi dorit!

Lumina ta, peste Pământ,
Nu iartă mintea omenească!
Ești o eclipsă pentru gând!
În umbra ta-i iubirea toată!

Lucind, cu atât egoism,
Înșeli privirea tuturor
Eu, împietrit în realism...
Rotindu-te-n egocentrism,
Mi-arăți doar o singură parte.
Tu adevărul îl ferești...
Aici jos, omenirea toată
Se stinge, aflând cine ești...

Nevăzătorii nu te-ar fi privit,
Dar lângă ei, ar fi auzit
Un strigăt de om flămânzit;
Cu-n colț de pâine tot l-ar fi hrănit!

Cu-n colț de pâine tot l-aș fi hrănit!
Orb de-aș fi fost, tot aș fi auzit!
Dar eu privesc la luciul tău amar...
De-aș ce-aș căuta măcar...

Tu verși peste pământ lumină grea,
Căci de-aș închide ochii, te-aș vedea
Și astfel, devenind și eu o „lună”,
Ființă cenușie și nebună,

Mă-nvârt de unul singur în jurul meu
Și mă transform în propriul dumnezeu,
Uitând că poate azi, sau poate mâine,
Un om flămând ar vrea un colț de pâine...

Manifest

Degeaba căutăm să ne ascundem
În spatele cuvintelor deșarte!
De rău pământul noi îl umplem,
Iar negura se vede de departe!

Ca niște copitate oarbe,
Lăsăm în urma noastră nedreptate,
Urmând unul pe altul, ca-ntr-o turmă...
Încet, dar sigur, ne-ndreptăm spre moarte!

Privim cum ard pădurile sublim,
Cum li se-neacă crengile-n orgoliu!
Acum începe marele declin!
Pentru Pământ, cărbunele e doliu!

A noastră răsuflare înnegrită
Sufocă de atâta timp natura!
A mai căzut din zbor o rândunică...
Și iarăși, omul își arată ura...

Degeaba!... niște simple versuri
Răsună printre oamenii mojici.
Aș dispărea de tot prin Universuri
Decât să mai rămân o clipă aici!

Aș lua cu mine rădăcini de viață
Și le-aș ascunde în pământul pur,
Acolo, unde-i veșnic dimineață
Și nu exista loc pentru cusur.

Ne închinăm la Bunul Dumnezeu,
Rugându-L să ne ierte de păcat...
Cu lacrimi argintii, ca de ateu,
Dezonorăm pe Cel ce ne-a creat,

Mândrindu-ne că noi suntem stăpâni
Pe-acest pământ jalnic întemnițat!
Rușine!...de-am fi fost păgâni
Și un copil tot am fi ajutat!

Mai bine să trăiesc flămând
Decât să fiu sătul de fală!
Mai bine să mor încercând
Să schimb ceva-n-această țară!

Mai bine să rămân un orb,
Să n-aibă cine să mă-ndrume
Decât să văd cu ochii mei
Cum oamenii distrug o lume...

Enigmă sau dilemă?

Oare ce-ar fi să nu mai fiu?
Acum stând singur, pe peron,
Gândind că nu am să mai scriu...
Atunci...voi fi eu peste tot?

De-ar fi să plec, aș tot rămâne!
De aș rămâne, aș pleca!
Cu ce-aș putea greși pe lume
Ne-nțelegând nici viața mea?

Oare ce-nseamnă să greșești
Atunci când nu știi ce să faci?
De ce acum să nu petreci
Când ere-ntregi ai ca să taci?

De-ar fi să mint ca să gândesc,
M-aș mulțumi în orice chip!
De aș gândi să pot să mint,
Nu m-aș alege cu nimic!

Cu gând de praf câștig talanții
Și-ncerc să pot să înțeleg
De ce mă aflu printre alții,
Ca mine, neputând s-aleg.

De ce să merg cu câte-un pas
Când dau o mie înapoi
Și-apoi, cu inima în glas
Mă pierd ușor, mă pierd ca voi?

Dar oare mi-aș fi câștigat
Un sine, în această lume,
Făcând ceva exuberant
Și totuși neavând ce spune?

M-aș fi bucurat imens
De-aș fi putut răspunde ieri,
Dar totul parcă n-are sens
Căci azi nu sunt pe nicăieri...

*Mă doare lumea**

Mă doare lumea,
Iar eu scriu
Sperând că nu e prea târziu
Ca versul meu să nu fie-auzit aiurea!
Ce rost e, oare, să aştern
Cerneala sufletului meu,
Primită de la Dumnezeu,
Pe foaia unui gol etern?
Cuvântul meu neînsemnat
Peste popor l-am aruncat!
Dar, oare, ce pot face eu,
Când Domnul, Însuşi Dumnezeu,
De mii de ani se străduie,
Iar omenirea năruie
Ultima frunză de stejar?
De i-ar fi cu folos măcar...
Când unii râd şi alţii plâng,
Aceaşi urmă, pe pământ
Rămâne! Iubirea pierzând
Cei veseliţi, cu suflet frânt,
Iar cei săraci, dinţii şi-i strâng,
Căci foamea toată aceştia poartă!
Cu gust amar, cu gust de soartă
Durerea tuturor înfrâng!
Ce vrei să faci, tu, pământean,
Cu tine şi cu al tău neam,
Când zbiară stelele pe cer,
Iar tu eşti pururi efemer
Şi ignorant..., şi prizonier
În casa ta, doar un stingher...?
Am scris şi martoră mi-e luna!
Văzut-a cât mă doare lumea...

* Poezie cuprinsă în cadrul Festivalului de Poezie AFT Sibiu, 17-18 aprilie 2021,
Ediția Nina Cassian

*Natura**

Ce bucurie-mi dai tu mie,
Copac înalt cu frunza vie,
Crescând frumos cu frații tăi
Și peste munți și peste văi!
Acoperind Pământul tot,
Străjeri la fiecare cot,
O protejați pe-a voastră mamă,
Cu cea mai scumpă-a ei coroană,
Zeită a străbunilor!
Conducătoarea lumilor,
Pădurea e a ta armură!
Câte iubești, scumpă natură!
Cât mai iubești, biată natură?
A amorțit mărita-ți gură
Și ți s-a luat a ta coroană,
Pe creștet rămânându-ți rană!
Ai tăi străjeri, picând pe rând,
Cheliți de crengi, cu trunchiul frânt,
Se zbat tăcuți, în agonie...
Ce vrei, tu, om, să îmi faci mie?
Te rog! Mă iartă pentru ei,
Orbiți și surzi, semenii mei!
Vai! Toți nerozii au uitat
Că multe au, că tu le-ai dat!
Gândirea ce le-ai arătat,
Sufletul lor a dărâmat!
Nu au știut ce e aceea
Și te-au lovit din plin, ca Theia,
Zeita, ce acum mult timp,
Inima ta a zguduit,
Scoțând din ea smeritul ghimp'
Din care Luna-a zămislit.
Măiastră-ndură-ne pe noi!
Suntem săraci... avem nevoi...
Tu, una ești verde, sub soare!

* Poezie cuprinsă în cadrul Festivalului de Poezie AFT Sibiu, 17-18 aprilie 2021,
Ediția Nina Cassian

Cădem la multa ta răbdare!
Ce bucurie am, să știu,
Că niciodată nu-i târziu,
Încă la picătura ploii
Să se înalțe, drepti, eroii
A căror frunză verde, lată,
Păzind făptura dărâmată
Ce zace-n propriul ei amar,
Umbrită de al tău stejar.
Ce bucurie-mi dai, să știu
Că niciodată nu-i târziu!

Negura

Am plecat destinși
Vrăjiți de mister
De teamă cuprinși
În negura de cer..
Să aflăm întunericul
Care ca o pătură
Peste tot infinitul
Se întinde, tremură..
Ți-am întins o mână,
M-ai prins repede
Mi-ai cântat întruna
Acum totu-i limpede.

Aparentă

Tu iară apari ca un nor
Pe cerul meu senin,
Îmi spulberi de dor
Sufletul ce-i pelin.

Adormită pe gânduri
În pâna de libertate,
Te apropii treptat,
Având totul calculat.

Te strecoți printre gratii
Ale sufletului protecție,
Iei ce îți trebuie,
Dispari ca o reflexie.

Gânduri tulburate

Acum că pare a fi totul sfârșit
Și nimic rămas de schimbat,
Nu te gândi la ce ar fi putut fi,
Ci că acum n-a fost a fi.

Și când printre lacrimi și amăgiri,
Doar cu o îmbrățișare îți revii,
Mintea și sufletul ți-s zdruncinate
În lupta lor pentru victorie.

Conduse de omizi renăscute,
Ce mișună în piept haotic,
Mă tulbură vederea lui zilnică,
Dar rămân totuși fără cuvinte.

Uitându-se la mine ca prin perete,
Mă cutremură privirea-i rece.
Cum să-i arăt ce simt, nu știu,
Când sufletul îmi e pustiu.

Despărțire

De astăzi nu mai există noi,
E vorba doar de un el și o ea
Și-n suflet ne simțim goi,
Gândurile îmi răscolesc mintea.

M-am desprins cu totul de tine,
Precum frunza cade toamna.
Am voit să scap de altitudine,
Să-mi fie iar dreaptă coloana.

De lângă mine n-ai plecat însă,
Mi te strecoari mereu în gânduri.
Dar este fără de izbândă,
Avem între mințile noastre ziduri.

Simțământ

Suflete împletite
Pe iarbă răvășită,
Se așază ușor
În liniște pitite.

Unul mai frământat
Decât celălalt,
Unul mai îngândurat
Decât celălalt.

Ascultă cum respiră,
Își potolesc freamătul,
Își animă speranța
Doar cu un murmur.

Prizonier al veșniciei

Uit unde mi-e începutul,
Care este al meu scop?
Mi-e străin tot cunoscutul
Și din mare-s doar un strop.

Scot armura-n genunchind
Mă simt complet vulnerabil,
Deși știu că-mi ești trecutul,
Tot sper la inseparabil.

Renunț la orice fel de scut,
N-am cea mai mică apărare
Și văd cum din vânător
Acum sunt pradă-n căutare.

Îmi deschid inima și pieptul,
Umil mi-aștept sentința,
După secole de chinuri
Încep să-mi pierd credința.

Și doar cu timpul am înțeles
Sacrificiul făcut de tine,
Când din oceanul veșniciei
Ai ales doar clipa cu mine.

Datorită brațelor tale-nlănțuite,
Și alor tale răni, torturi, suspin,
Îngerii cu aripile jefuite
Se-ntorc pe drum creștin.

Uit unde mi-e începutul,
Care este al meu scop?
Mi-e străin tot cunoscutul,
Tot trecutul mi-l îngrop.

*Spinii de fier**

Spinii coroanei tale
Cu sânge i-ai hrănit,
Niciun război n-a reușit
Să scoat-un trup așa rănit.

Biciuri de fier, încinse
Te sfâșiau cumplit
Nestinsele păcate
Doar tu le-ai biruit.

Știa ce chin ar fi simțit,
Că va muri cu-n trup zdrobit,
Dar de sentință n-a fugit,
De om nu s-ar fi despărțit.

În fața suferinței
Te-ai aplecat umil,
Din răni făcând icoane
Și din sudoare, mir.

* Poezie cuprinsă în cadrul Festivalului de Poezie AFT Sibiu, 17-18 aprilie 2021,
Ediția Nina Cassian

Singura mângâiere,
Singura alinare
Îi era trista Mamă,
Plângându-I la picioare

Durerile simțite
Nu erau pământești
Prin foc trecându-I trupul,
Dar sufletul prin veci.

O lacrimă scăpată,
Un singur strop de ploaie,
Ar fi putut să stingă
Și cel mai mare soare.

Și îngerii-L jeleau.
Din lanțuri oțelite
Neputincioși priveau
Cu aripi de mult răstignite.

Din trup, de frig, statuie,
Fiind pironit în cuie,
Dând sângelui vărsare
Ar fi umplut o mare.

Cu ultima suflare
Din pieptul său ciobit.
În loc de răzbunare,
El veșnic ne-a iubit...

Privind solemn spre cer
Plecând ușor spre casă,
Mai simțea doar durerea
De despărțirea noastră.

Nici spinii, cuiele sau biciul
Nu L-au îndurerat
Cum a făcut-o dorul
De om, de ființa ce-a creat.

*Scrisoare pentru înger**

Până și-n vis mi-apari,
Mi-e dor...
Am tresărit sever,
Prin somn...
Când fără muza mea, din cer,
cobor...

Și simt cum sufletul
se-ndoaie...
Când te gădesc ești...
depărtare...
Visez la tine și la mare
Vreau soare...

Visam, dar despărțirea
doare...
Trezit plângând pe bancă
Ploaie...
Ți-aștern pe poză
Sărutare,
Iar pe mormânt, de flori,
Petale...

*Invinctus**

Voi, vulturi fără aripi,
Soldați fără de teamă,
Durerea-i pentru o clipă,
Onoarea acum vi-i poamă

Iar semnul ce-l purtați,
Este, puțin spus, prețios
Nu-i doar o cicatrice,
E-un trecut glorios

* Poezii cuprinse în cadrul Festivalului de Poezie AFT Sibiu, 17-18 aprilie 2021,
Ediția Nina Cassian

Din nou în poeme

Din nou în poeme
arunc ale mele blesteme.
Supărări și bucurii
și dorința ca-i să vii.

Ca-i să mă chemi iar
cu glasu-ți plin de har.
Să sorbim fierbintele vin,
...o chemare ș-am să vin.

Să-ți ating părul mătase,
când noaptea pătura-și țese.
Și din miile de stele,
să le privesc doar pe ale privirii tale.

Din miile de petale,
s-admir doar buzele tale.
Și zâmbetul catifea,
...când ceața învălui-va cetatea.

Pe zecile de scări uitate,
pierdute-n neagra noapte.
Unde mă chemai cu dulci șoapte,
să stăm pierduți de toate.

În noaptea plină de stele,
să privesc diamantele privirii tale.
Să ne pierdem în negura nopții,
când își găsesc muza poeții.

În lumina Lunii să-mi fii muză
ș-a rimei mele călăuză.
Să lăsăm gândurile toate,
să se topească-n umbra de la cetate.

Pierduți...

Pierduți în taina vechii cetăți,
Tainele ei să mi le arăți;
Să citim în praf de stele,
Pierduți în praf de stele.

Să ne pierdem în prezent,
Să uităm timpul; absent,
Să privesc în zare
Și la cetatea nemuritoare.

Să uităm de timp și lume,
Să uităm c-avem un nume,
Pierduți... doar noi
Și stelele roi.

Să mă pierd pe scările nesfârșite
Către zările nemărginite,
Să mă pierd uitat de Soare,
Încălzit de-a lui Bachus licoare.

Să m-afund în uitare
În minunata zare
Și-n chipu-ți ca o floare
Și obrații migdale.

În pătura micilor fulgi,
Ai vrea să fugi
Sub umbra cetății să te pitești
Ș-apoi... să chicotești.

Să stai pe-o bancă pustie,
Cu două cești de ceai...
Și-o sărutare să-mi dai
Sub a Lunei armonie.

Să privim la miile de scări,
La plumburiile zări,
Să ne pierdem în marea de fulgi...
Și frigul să-mi alungi.

Să cauți pătura de stele
Ce-o găsesc în privirile tale;
Să cauți pe dealurile pline de vițe,
Ce găsesc în ale tale șuvițe.

Razele de Lună,
Înainte s-apună,
Să le-mpletesc în corolă,
Să le-așez pe-a ochilor tăi aureolă.

Să ne pierdem în marea albă...
Din fulgi să-ți fac salbă,
Din crivăț să-ți fac fular,
Să-ți privesc chipul selenar.

Să scriu cu praf de stele
Pe buzele muzei mele,
Că-mi era rima rătăcită
În privirea ei ascunsă.

De taina lumii nepătrunsă
Pe vechile scări ascunsă,
În umbra de la cetate
Cu dulci șoapte.

Să privim marea de stele...
Și privirile sale,
Ce-mi rămân în minte,
Ca un vin fierbinte...

Sentir

Simte-n adiere dorință și în ploaie nădejde;
simte-n raza reticentă ce dă să îți mângâie rănille sufletului ce l-am distrus
prin simpla-mi existență,

iminenta noastră apropiere;
simte-n aerul ce îl inspiri valul rece pe care nările mele de ciudă că nu-ți
mai pot simți mirosul,

îl expiră impetuos;
simte-n propagarea sunetului cuvintele ce au rămas nespuse între noi;
simte-n noapte obida ce-mi pecetluiește rațiunea;
simte-n zi acut și arzător tot ce-a rămas și nu s-a consumat;
simte ca să mă poți simți.

Întâlnire

Tu, un X comun
Mă chemi pe mine,
Y divin
Să ne-ntâlnim.

Aștepti după perdea
Să mă-ntâmpini,
Dar eu cu frică,
Să nu mă vadă cineva.

Știi deja ce aștept eu,
Y decent,
Dar tu vrei altceva,
X dement.

Dar nu se poate,
Căci a mea iubire
E prea mare
Pentru tine.

Urc pe scările prăfuite
Și nemaiatinse
De un alt Y darămite,
Înainte.

Nu suntem singuri,
Mai este cineva,
A ta privire ce dorea
Să rămână pururi,

Veșnic pe spatele
Unui Y mortal,
Urcând pe treptele
X-ului banal.

Îmi dai foc,
Eu aprind țigara.
Ador acest joc,
Din pod,
Seara.

Căci doar Y știe
Acel loc.

Geneză

Tremur,
Când e întuneric,
Cu tremur
Corpul anemic
Se destramă.

În cerul mirific,
Zeci de plăci
Tectonice,
Dar fiecare, anonimă.

Împrăștiate, ambalate
În aparență
Caută esență,
Fatalitate.

Atotimunitate,
Aspirația primordială
E ca fiecare parte
Să devină ancestrală.

Într-un tot întreg,
Formă geometrică necunoscută
O reneg,
Entitate anatomică recunoscută.

În macrocosmos,
Luna păzește
Plăcile tectonice
Cu calm, dar în haos.

În axul paralel,
Protagonistul împarte
Meteoriți, în șapte deșarte,
Origini uitate.

Luceafărul domină materia,
Stelele compun ideea
Fundamentală,
Într-o clipă, senzorială.

Solul se coagulează,
Cerul izbucnește,
Miocardul se trezește,
Iar dragostea...
Nebunește,
Ne păzește.

Șah conversațional

Abis în gânduri,
Auroră în suflet,
Mă descompun în versuri,
Duet.

Șah secret,
Între sinapse.
Mutăm replici diverse,
Portret.

Rege discret.
Înconjurat de câțiva pioni,
Dar relativ incert,
Mă joc cu ai tăi neuroni.

Înaintezi încet,
Doar câte-un pas, amor.
Iar eu analizez, concret
Fiecare mutare, cu fior.

Eu regină și poet,
Fără rost ești tu armat,
Căci eu cu ușurință și regret
Îți înmânez, diplomat,
Un șah mat.

Ultimul nod

Carpe diem.
Câte apusuri contempli într-o viață?
Totul e în tandem,
Fă ca ultimul nod pe ață,

Să merite această discrepanță,
Să fie puternic strâns,
Compune-ți ultimul plâns,
Creează o balanță.

Trimit o notă de dor,
Scrisă cu speranță,
Bilet pentru ultimul nor,
Să fiu în siguranță.

Printre suflete goale
Și trupuri veșnic pline,
De candoare, ireale,
Contemplan inimile divine.

Sângeriu e peisajul,
Ce mă-nconjoară,
Pentru că acea balanță, odinioară,
Se răstoarnă.

Dar ăsta-i arbitrajul,
Te supui realității,
Înghiți obligat curajul,
De a te opune entității.

Automat, nodul la cravată,
Se micșorează, ca o vată.
Pentru plămâni, o povară,
Ultima moleculă de oxigen zboară.

Devine inexistentă, dizolvată.
Praf și pulbere și-s alveolele,
Nu au hrană, cer ajutor,
Le mai dai câte-un fior.

Dar curând vor cunoaște
Beția cu mireasma Lui,
Împărțită printre șoapte,
Atingând apogeul cerului.

Nod în gât, nod la cravată,
Ultimul nod e pe-o ață.
Ființă acuzată,
Cu sentința ilustrată
De-un nod pe viață.

Desert

Nu te pot numi adaos,
Dar nici imperios necesar.
Îți mulțumesc că mă scapi de haos,
Răsuflarea mi-o tai cu patos,
De meserie, ești mercenar?

Plăcerea ta nevinovată capătă
Ecou în taina nopții,
Segmentele sângerii de inimă proaspătă,
Îmbibate cu pastelurile vieții
Încă mișcă, freamătă...

Să mi le savurezi exemplar,
Căci va fi ultima ta cină,
Iar eu suav îți declar:
Adio, a fost un joc murdar,
Câștigat de-o inimă divină.

Tu reprezinți o plăcere difuză,
Iar amândoi știm un lucru cert.
Eu ți-s permanent o muză,
Tu-mi ești, practic, un desert,
Ce m-amuză.

Algoritmul gândurilor

Tango în flăcări
Sau romantism pe-un iceberg?
Alege din aceste provocări,
Să-mi dau seama încotro merg.

Praf de stele trupurile noastre,
Îmbrățișate, pierdute-n atmosferă
Sau o viață dedicată lumii terestre,
Interpretând o finită operă?

Nu e vis, ci materia ce te-nconjoară,
Cu care vreau să ne contopim,
Meriți această senzație rară,
Din univers să ne hrănim.

Chintesența perfecțiunii vieții
Reprezintă libertatea gândurilor,
Dă-le aripi până-n zorii dimineții,
Să cunoască regulile jocurilor.

Joacă de care nu mai scapi,
Te avertizez, dragule ucenic,
Căci în cotidian n-o să mai încapi
Și vei întruchipa rolul unui androgenic.

Prin care eu ți-s tutore secret
Și te inițiez în paradisul infinit.
O picătură azi, o scânteie mâine, încet,
Vei deveni materie cu suflet împlinit.

Spiritual, căci material nu există,
Într-un amalgam de senzații fine,
Pe care le vei dicta într-o manieră idealistă,
Devenind, astfel, inițiator pentru alte entități străine.

Și mă vei da uitării...
Un mulțumesc sincer apreciez,
Dispar în largul mării,
Pregătită să meditez.

La toate provocările inedite,
Prin care-am cunoscut taina nemuririi,
Scânteii, adâncuri nemărginite,
Teluric, cosmos, algoritmul fericirii.

Ereditar

Încă puțin, iubito...
Mai fac niște mortar,
Trupul tău umblă incognito
Și mi-e greu să-l încadrez într-un tipar.

În curând o să dispar...
Îți las ca suvenir
Un buchet de trandafiri, număr par,
Să te-mbeți cu mireasma lor, în delir.

Mă întrebi de elixir?
Ultima dorință-i gata,
Să ne reiubim în cimitir,
Să te lovească iar săgeata.

Dispari și tu, renașterea-i etapa
În care vii cu trandafirii ofiliți
Și cu roșul aprins semnalizezi durata,
De dor, ai închis definitiv ochii înnegriți.

Ultim pretext

În ochii tăi cei reci vedeam sfârșitul,
Iubirea mea care-nvârteai cuțitul,
Nu-i moartea cunoscută tuturor,
Trăind până atunci ca-ncepător.

Nu am știut că joci un joc al scimeii,
În care ai ascuns și arma crimei,
Să nu care cumva să am dovadă,
Că arma morții mele nu a fost o spadă.

Te-aș fi ferit de gestul primitiv,
Dar n-am fost prima crimă la activ,
Măcar de-aș fi lăsat vreun testament,
Nu mai părea un simplu accident.

De-aș fi știut că ai o evidență,
M-aș fi uitat la data de scadență
Și aș fi avut dinainte motiv
Și nu te-aș fi iubit, preventiv...

Film de contrabandă

Depind de gesturi de damă,
Spre seară când luna-i pe cer,
Am rol principal într-o dramă,
La care-n final am să pier.

Joc roluri în propria-mi viață,
M-am băgat într-un mare proiect,
Să vând ce se vinde pe piață,
Deci practic exist indirect.

Regizori, dau vina pe voi!
Nu asta e ce mi-am dorit...
N-am ajuns aici amândoi,
Eu joc într-un film diferit.

Empatie

Ia spune-mi ce faci tu, iubire?
Te-am uitat fiindcă tu m-ai uitat,
Ia spune-mi, a câta privire
În colțuri de ochi ai scurtat?

Sunt doar cu tine empatic,
Mă placi, te plac înapoi,
E calcul exact, matematic,
Deși-i antiteză-ntre noi.

Când ție ți-e rău, mi-e și mie,
Când tu mă iubești, te iubesc,
Nu merge această chimie,
Când tu te oprești, mă opresc...

Într-un fel

Nimic n-aș fi schimbat la tine,
Nici nu am vrut, nici nu puteam...
Un singur lucru mi-l doream,
Să pot să, dar mă rog, în fine...

Azi pentru tine n-are rost,
Nici ieri n-avea de îți spuneam,
Dar ce-ar fi fost dacă eram?
Te într-un fel, semnat un prost...

Tranzitiv

Vreau să declar azi în fața tuturor
Că a iubi nu este așa ușor,
Nu vine-n dar vreodată cu motiv,
Când a iubi nu e infinitiv.

Dar ce-i corect în viață, e corect,
Căci iubeam cândva la imperfect...
Și astăzi nu aș fi avut nimic de spus,
Dar am iubit și la perfect compus.

Cu prieteni când mai stau și povestesc,
Vreau să le spun că în prezent iubesc,
Dar nu vreau să conjug aici fictiv,
Dacă nu te pot iubi definitiv.

O lume de luni

Aș face o lume cu totul aparte,
O lume cu pace și fără război,
Să pară totul desprins dintr-o carte,
Aș face o lume doar pentru noi.

Aș face s-apară pe cer numai stele,
Să nu fie nori și picuri în zare
Și lacrimi de-ar fi, aș face din ele,
Un al doilea cer, un al doilea soare.

Aș presăra cu femei o lume întreagă
Și tot doar pe tine în ochi te-aș avea,
Nu-i om mai empatic să poa' să-nțealegă
Că lumea aceasta-i inima mea.

Dar dacă m-auzi, ascultă-mă dragă!
Nu-i loc mai ferit decât lumea din noi,
Prin noi am creat o lume întreagă,
Prin noi ne iubim, prin noi...

Teatru de păpuși

Teatrul nostru de păpuși,
Astăzi nu mai are sfori,
Nu am fost noi buni actori?
Sau am fost de viață duși...

Am jucat roluri pe scene,
Chiar de am tras doar de frânghii,
Azi se aud doar liturghii
Pe acorduri liceene.

Trup și suflet am fost numai,
Într-un teatru de păpuși,
Parc-am fost cu mâna puși,
Chiar de scene numa' una-i.

Sunt culisele deschise,
Locuri goale te privesc,
E un rol așa prostesc
Ca mai bine-ar sta închise.

Te aştept pe scene mari,
Chiar de oameni nu mai vin,
Astăzi ne mai întâlnim,
Doar ca simpli păpuşari.

Atât de tu

Ai devenit atât de transparentă
Şi ți-ai lăsat hainele peste tot,
Încât am început să iubesc
Dezordinea în care tot te caut...

Ultim cadru

Adânc în inimă priveşti,
Ai urmă-n iris de avarii,
Vise scrise şi scenarii,
Despre care nu vorbeşti.

Un travaliu de durată,
Căci le ții doar pentru tine,
Peste scenă tragi cortine,
Să nu pari vreo disperată.

Lasă scenele deschise,
Să aplaud în picioare,
Să văd scena următoare,
Nu să văd scenarii scrise.

Pune-n lojă trandafirii,
Să mă-nţep când i-oi atinge,
Când lumina se va stinge,
Să-i dau pradă amintirii.

Mișcă-te de colo-colo,
Lasă scena prăfuită,
Ca din public să-ți transmită,
Că am fost și eu acolo.

Fetiș ciudat

Am făcut sex cu gândul și-am adormit în așternuturi
Și m-am trezit în amintiri așteptând să apari
Și m-am trezit cu o foame de tine, de fluturi,
În minți ale căror nu suntem proprietari.

Și-mi pari un gând sobru ce noaptea mă muștră,
Am sudoare de pudic pe frunte, pe pat,
Cu ochii fixează lumina din lustră,
Face sex amintirea, ce fetiș ciudat!

Polul Nord

În cojoc de iarnă mi-am îmbrăcat iubirea,
Sperând să pot să o feresc de frig
Și-am încercat să îți găsesc privirea,
Când degerat de amintiri o caut și o strig.

Plimbat de gânduri într-un loc retras,
Te simt cum bălți de gheață le aluneci,
Dar doar atât mi-a mai rămas,
Cojocul scurt la mâneci.

Și te-am găsit în lacul înghețat
Și fără soare cum era pe vremuri,
Am dezbrăcat cojocul curățat,
L-am pus pe tine să nu văd cum tremuri.

Și nu puteam să las să te mai scalde,
Fiori de gheață și n-am fost de acord,
Să îmi îndrept cojocul unde-s țări mai calde
Și să te las plângând la Polul Nord.

Nu-s fluturi

Nu-s alți ochi mai frumoși pe lume
Și nu e undeva, nu-i un loc anume
Și nu e zâmbet larg unde nu se-ntâmplă
Și nu-i sărut pe buze, e un sărut pe tâmplă.
Și nu-s picuri de ploaie, acolo e doar rouă
Și nu e doar o lume, în inimă sunt două
Și nu e nicio boală și nici nu mă prefac
Și nu există fluturi câți am eu în stomac.

Lăsați-mă să iubesc

De mă lăsați să iubesc îmi e de-ajuns,
Nu vreau nici apă, nici mâncare,
Nu vreau s-aud niciun răspuns,
Nici să răspund la vreo-ntrebare.

De mă lăsați să iubesc am să iubesc,
Să mă trimiteți dacă vreți de acasă,
Să-mi interziceți poate să vorbesc,
Nici pâine să nu-mi dați, nu-mi pasă.

De mă lăsați să iubesc îmi e de-ajuns,
Nu cer să fiu despăgubit de voi,
Puteți să mă lăsați să zac în plâns
Dar dați-mi doar iubirea înapoi.

Picasso

Albul unei lumi de var, mi se prelinge pe o mână
Vreau să pictez lumea în alb, încerc deja de-o săptămână,
Un Picasso fără culori, stau și privesc la șevalet
Și cel care pictează-n alb, nu este pictor, ci poet.

Dar ceva parcă lipsește și nu-i paleta de culori
Și nici talentul nu-i de vină, căci îl găsesc la scriitori,
Sunt sentimentele de vină, e un portret prea monoton,
Căci alții alb nu pot vedea, nici eu culoare pe penson.
Pictez în continuare-n alb, cu ochi de iubitor de artă
Și n-o să las vreun daltonist, de penson să mă despartă.

Aș sta

Aș sta întins pe pat și te-aș săruta pe frunte
Și-aș face lucruri mari, spunând lucruri mărunte,
Ți-aș prinde floarea-n păr cu mâna ca o clamă
Și te-aș vedea soție și poate că și mamă.

Aș sta așa de-a lungul și te-aș lua în brațe
Și tu să-mi mângâi venele de pe antebrațe,
Te-aș mângâia pe spate într-o zi ploioasă,
Ți-aș pune pirostrie, doar să te văd mireasă.

Aș sta așa cu tine și aș clipi din buze
Și-aș face doar greșeli și nu mi-aș cere scuze,
Ți-aș șterge chiar și ochii când i-oi simți mai triști
Și te-aș zidi din mine, doar ca să exiști.

*Dor aparte**

Îmi e dor de tine, spus altfel,
La mod superlativ și absolut,
Pe zi ce trece simt că te-ntr-un fel,
Te-ntr-un fel oricum de mai demult.

Un fel de dor, dar e un fel de boală,
Căci simt că mă furnică peste tot,
De parcă-mi toarnă prin artere smoală
Și simt că în curând n-o să mai pot.

Timpanele-s acoperite de vibrații
Și-mi tremură privirea efectiv,
Căci am s-ajung să stau sub operații,
Bătându-mi inima aproape inactiv.

Imaginează-ți doar pe acest model,
Căci dor de tine știi că mi-a fost foarte,
De tine n-am simțit nicicând un dor la fel,
De tine am simțit un dor aparte!

* Poezie cuprinsă în cadrul Festivalului de Poezie AFT Sibiu, 17-18 aprilie 2021,
Ediția Nina Cassian

Suflet zdrobit

Îmi plânge inima a mia oară,
Sub cerul înstelat al verii.
Îmi este oboșit sufletul,
De la câtă iubire ți-am cerșit.
Ochii-mi sunt prea uzi,
Mă tem de venirea iernii,
Care-i va îngheța.
O altă teamă este înghețul inimii,
Pentru că la un moment dat,
Un cineva își va crea drum spre ea.
Curios din fire, cu caracterul unui cercetător,
Va încerca să o topească,
Pentru a-și alina curiozitatea.
Iar ce mă îngrijorează, e faptul că
Va fi prea nerăbdător,
Iar în loc să aștepte ca focul lui să o dezghețe,
Va brusca și o va sparge.
Imaginează-ți un suflet bucăți,
Așteptând o reasamblare,
Dar care poate când va găsi cineva
Elementul cu care va reuși să-l lipească,
Va fi suflat de vânt.

Totuși, poate, îl va aduce înapoi,
La fel cum îmi doresc ca acel vânt
Să mi te aducă înapoi în brațe,
Ca acum o vară...
Era prea frumos ca să-și aștearnă longevitate.
Când închid ochii, încă-i văd pe ai tăi
Privindu-mă, așteptând
Să mă săruți cu patimă și foc.
Îmbrățișarea ta, scutul meu,
Zâmbetul tău, cea mai bună morfină,
Avându-te lângă mine, într-un final,
Cel mai dăunător lucru.

Femeia

„Chip sculptat din flori alese,
Luminos, blajin și cald.
Sufletul, o taină a nopții
Unde luna plină-i doamnă.
Nu-i întunecat, nici rece
Ci nemărginit de stele...
Ele sunt speranțe, temeri, vise mari și frământări
Ce se odihnesc alene
Pe catifeaua vieții trene.
În a sufletului dimineată,
Răsare glorios iubirea.
Știe oare orice ființă...
Cât de mult poate iubi femeia?
De în lume e război,
Privește-i sclipirea ochilor
Și...
Orice rana îndurerată
Îți va fi îndată, vindecată”.

creație

Și-a dorit să dea ființă unui desen, și luna-i era martor
și stelele din depărtare.
Voia să picteze cununa-nflăcărată și coroana de iasomie a lumii
pururi regină.
Un val de scânteii pe cale,
Praf lucitor pe lactee,
Rupt din gând, adus cu forța pe pământ,
Arta celestă a veșnicilor,
Cromatică amărăciunii, culoarea agoniei,
Frumusețea conștiinței ațipite și a calmului dintre două momente.
Un suflet ce-nsuflețește...

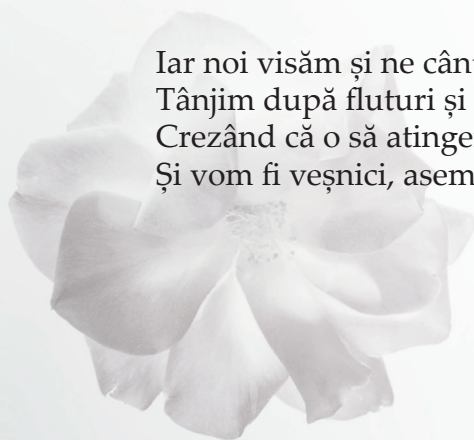

Îngeri căzuți

Învăluțiți în praf de stele și speranțe
Plutim orbiți, de-a pururi visători
Și ne prindem singuri sufletul cu ațe
Cu gândul că o să ieșim învingători.

Iubirea hoată ne cuprinde,
Ne duce pe tărâmurii noi, de vis
Unde brațele-și întinde,
Devenind un unic paradis.

Iar noi visăm și ne cântăm iubirea,
Tânjim după fluturi și atingeri,
Crezând că o să atingem nemurirea
Și vom fi veșnici, asemeni unor îngeri.

Eu plec acum

Eu plec acum cu tot cu vise.
Eu plec acum spre uși deschise.
Eu plec acum cu fluturi cu tot.
Eu plec acum cât încă mai pot.

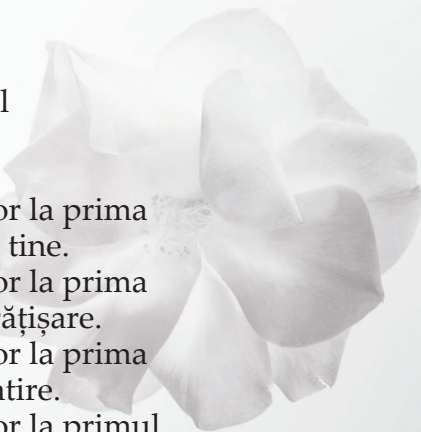
Eu plec acum, tu rămâi aici.
Eu plec acum, tu cazi și te ridici.
Eu plec acum cu zâmbetul pe chip.
Eu plec acum fără să regret nimic.

Eu plec acum în lumea mea frumoasă.
Eu plec acum, o să plec de dimineață.
Eu plec acum spre o viață mai bună.
Eu plec acum, dar sufletele noastre...
Mereu vor rămâne împreună.

Cobor la prima...

Cobor la prima
vorbă bună.
Cobor la prima
mângâiere.
Cobor la prima
sărutare.
Cobor la primul
noapte bună.

Cobor la prima
zi cu tine.
Cobor la prima
îmbrățișare.
Cobor la prima
amintire.
Cobor la primul
va fi bine.

Cobor aici.
Cobor acolo.
Cobor cu tine.
Cobor fără.

Cobor la prima...
amintire
cu tine.

Peronul cu amintiri

Îmi iau valiza și-o să plec.
Pe peronul gol de vise,
Cu luminile nestinse
Te aștept în cale să-mi apari.

Îmi iau valiza și-o să plec.
Doar siluete-n depărtare,
Doar liniște și disperare,
Doar oameni, însă tu nu ești.

Îmi iau valiza și-o să plec.
Doar ceasul care încă merge,
Doar timpul care încă șterge,
Din amintirile cu noi.

Îmi iau valiza și-o să plec.
În secunde galopante,
Îți văd trăsăturile frapante,
Însă-i doar tabloul unei amintiri.

O nață de luptătoare

De-aș fi fost o balerină,
Poante la ușa mea vedeai.
Însă-mi simți mirosul meu de naftalină
Și-mi speli rănilile cu ceai.

În bocancii mei veșnic prăfuiți,
Cu ranița-n spate și părul strâns în coc
Oricât de greu mi-ar fi, măicuță
N-o să mă plâng că nu mai pot.

Poza cu voi, o țin în palmă strânsă
Vă simt atât de-aproape chiar acum,
Știind că fluturii-mi sunt corbii care
Mă așteaptă la capătul meu de drum.

Steaua mamă

Notorii sunt luminile ce colorează abisul,
Ce apar din nimicul gigant și etern
Să-și ducă viața scurtă creând și dispărând
Alte sclipiri mai puternice decât ieri.
Dar închise sunt și ele în libertatea cerului
Căci de ajuns la noi n-o să ajungă niciodată,
Doar să știi că există undeva în univers.
Cineva nebun care își lasă puterea...
Să îi mănânce pe alții cu o foame criminală,
Să fie mai mari și mai impunători ca oricând,
Numai această doamnă hotărî a renunța
Și a făcut-o de trei ori în viața ei.
Acuma stă departe de ale sale rude, să nu fie
pedepsită.
Îmbrățișarea ei caldă ne înconjoară,
O stea ce a ales să ne fie mamă,
Din crudul haos și-a înfăurit un gram de iubire,
Ne-a ocrotit de când ne-a găsit
Și ne-a privit mereu să înțelegă cum creștem
Și ne-a ținut lângă ea și cât o să ne țină...
Toată viața ei să stea cu noi de mână.

Dueluri pe o coală

Și le-a așezat în cupluri,
Ambalate în cerneală
Aproape de cărbuni murdari,
Arzând nori în acuarelă.

Erau asemenea gânduri,
Oprite-n timp pe o coală.
„De-o eternitate singuri,
Dar nu-i niciodată goală”.

Ce-a rămas gravat în rânduri
Se află în marea sală
Înconjurat de săruturi,
Predând lecții de morală,

Dar de unde atâtea sufluri,
Inspirând lumea normală
Ce le-aduna în mănunchiuri
Și se-nvârtea în spirală.

Din vis mă trezesc în visuri
Și deschid rană fatală,
Un sentiment făcând arsuri,
Slăbiciunea-i mortală.

Sufletul dansează-n focuri,
Eu privesc prin astă tablă
Cu ai ei ochi triști și tulburi,
Fiind înghițit de smoală

Și-n abisul plin de trupuri,
Galaxia colosală,
Voi urma stele pe drumuri
Să ajung la cea reală

Să-i distrug acele lanțuri,
Căci nu vreau să plâng de milă
Liberă între Quasari,
Dar strălucirea-i umilă...

Și se sparge-n mii de globuri,
Așezându-le în poală,
Viața naște din nimicuri
Leacul pentru astă boală.

Fragment din cer

Aș vrea să sparg cumva cupola acestei lumi absente
Căci ale ei culori sunt doar otrăvuri lente,
Ce au fost înjunghiate de securea timpului
Și ne-au știrbit din trup visele sufletului,
Iar cu cioburile-i negre, infinit de putrezite
În al nostru sânge au fost îmbâcsite.
Dragostea încă le coase,
Înfigând acul tot mai adânc între coaste.
Sfoara sorții se rupe de fiecare dată
Și ne aleargă prin destin turbată...
Vor a ne rupe în bucăți precum cupola spartă
Deși nu ne vor prinde niciodată.
Tu un Quasar
Și eu un pulsar.

Gol

Văzut-ai un gol sunând a jocuri de parfum,
Cum din nimicuri, lumini clădesc picturi de astre pe cer,
Iar lunga ramă-i clădită din viță de eter
Strugurii săi amar de dulci îi adun,
Implorând pentru un alt trup mai bun,
Ei vor să cadă peste aceste sfinte lumi

Sus, după norii dedesubt de cerești pomi
Unde râurile de lumină umplu mările de întuneric
Și ele cu jocurile, printre văile cufundate în nimic
Apar și dispar fără ca nimeni să știe de frumusețea lor,
Căci timpul e zgârcit și fură viața stelelor...
Visai un void cântând un miros de fum.

Un ciob de viață

O scenă în umbră din al meu vis trecător,
O luptă prezentă într-o oglindă unde sunt eu,
Vechiul râu de nisip mă reflectă tot mai greu
Până ce jumătăți de suflet se pierd pe coridor.

Dar am să sparg această sticlă a orbirii
Să-i adun inimile putrezite de durere și ură,
Astupând a cerului de sub pământ gaură,
În schimb am să primesc sentința nemuririi.

Printre astre să cadă spre lumina pulsarilor,
Vibrând un plânset de copil renăscut,
Căci nici rămășițele nu l-au recunoscut.
Își re trăiește veacul adunând esența norilor.

Cine era el?... Eu rescriind cu cioburile trecutului
Tot un copil bătrân ce își caută jumătatea
Și până la această stea, găsește doar durerea
Interzis în vid și alungat de la poarta infinitului.

Prima vară

Licori din sticle de argint
S-au scurs prin văi de jad
Și-au cuprins un cer de veșmânt
Peste arbori ce cad.

Lovind în gong de miază-zi
Soarele le sparge
Și-și soarbe leacul din cei verzi
Prin boala-i de sânge.

Le iubește că-s mii de flori
Se vor adunate,
Știrbind marea doar de culori
Pe căi destrămate.

Lumina-i oglinda cea mare,
Sticla-i este valea
Șoapte spre astă creare,
Primesc doar splendoare.

Memorii

Înveți ca să accepți cu mintea
Ceea ce a durat să se întâmple,
Ceea ce a uitat trecutul,
Ceea ce a schimbat doar ramura,
Asupra rădăcinii verzi, dar frânte.

Ca un copac lipsit de gânduri
Nu ai putut ca să-nflorești,
Nu ai putut să uiți de alții,
Nu ai putut să te iubești,
Dar din sâmburi au rămas memorii,
Amare, calde, dulci și reci.

Acum s-a dus de tot din mugur
Și amintirea lui de fruct,
Și cum a evoluat tăcerea,
Și cum prezentul e trecut,
Și nu mai poți schimba ce înflorește,
Când viitorul este mut.

PROZĂ

Împreună în introspecție

Criza momentului determină acceptarea trecutului și asumarea viitorului. Mă trezesc dintr-un somn semiconștient, când gândurile mă năpădesc; împrăștiate și doldora de suspiciuni. Să fi urmat cărările destinului sau doar să-l fi sfidat în propriu-mi mod, parcurgând ilicit drumul pe care rătăcită mă găsesc acum? Nicio direcție și niciun sens nu determină traiectoria la finele căreia planurile mele să prindă conturul idealului. Impas emoțional sau simplu impediment existențial? (reflecție)

Sunt singură, iar asta presupune incapacitatea menținerii balului mascat la care particip activ zi de zi. Sunt singură și mă tem. După ultimul strat de măști sunt eu. Un „eu” ageamiu, cu frică de afirmare. Un „eu” pe care îl ignor din clipa în care tu l-ai ignorat, pesemne motivat, dar fără explicații. Căutând răspunsuri la întrebări nepuse, mă apropii inconștient de sursa introspecției, de propria-mi persoană. Descopăr în mine o frică de suferință mai rea decât suferința însăși. Din sentiment s-a transformat în stare, fiind acum definitorie. „A trăi” s-a transformat în „a exista”, iubirea în indiferență, eu în tine. Gânduri tardive și zbuțiu că nu te-am studiat la timp, iar acum, când nu am rămas decât cu proiecția a ceea ce erai, suprapusă pe ceea ce eram odată cu tine, constat că sunt întregă. Un alt „eu”, în formă ideală; o entitate, dar cu care nu mă pot identifica în lipsa ta. Iradiezi un soi de căldură atipică la care m-aș expune permanent pentru că îmi încălzește sufletul. Port conversații cu regretele,

mă contopesc cu amintirile și trăiesc din speranțe, forma reală a fericirii mele. Sunt îndrumată să te caut, să te găsesc spre a mă regăsi pe mine. Adeptă a eticii, subversiv am încălcat tot ce consemnasem a respecta, făcând din bine rău, din lăudabil condamabil.

... dar mă îndrept inexorabilă spre viitor cu visuri mărețe și toate cu tine.

Din nou liniște...

Uniformitate. Coloana vertebrală a cerului răstignește Luceafărul Lunii și vibrațiile stelelor alterau respirația cu pulberi de speranță. Îmi simțeam degetele despicându-mi spatelul așa cum stelele brăzdau cerul, strigând liniște... liniște, Doamne! O liniște parcă mortuară...

Eram două uragane care așteptau în liniște să se sfâșie unul pe celălalt: MAGNETISM. Îl priveam și mă întrebam dacă electricitatea de pe pielea noastră va dispărea vreodată. Cu fiecare respirație, sufletul îmi urla durerea; cu fiecare privire, ceva aproape divin îmi străpungea pieptul, iar un șiroi de sânge îmi perinda pe retină când îi priveam ochii... acei ochi atât de blânzi și buni. Iar zâmbetul... zâmbetul lui îmi topea inima. Am lăsat capul ușor pe masă și am stat acolo în liniște. Să fi fost o clipă, o secundă, un an, o viață. Cine știe.

Din senin, am simțit cum cineva îmi mângâia părul. Știam că e el, de aceea nici nu m-am clintit din loc: „Iartă-mă!”, mi-a spus. Simțeam că a trecut eternitatea. Posibil să-mi fi recunoscut prezența din primele cuvinte. „Aprinde-ți o țigară, nu durează mult...” i-am zis eu. Și fără să-l privesc, am plecat... Am plecat, fără ca măcar un cuvânt să spun, pentru că simțeam că nu puteam fi distrusă mai tare decât eram. Era timpul să plec.

Strada era ucisă de lacrimi și bătută de Lună... da, și ei îi place Belly Castle și bourbon-ul cu coajă de portocală. Pași înghețați de

frig și palme-n care îmi ascundeam suflarea plină de emoție cu pulsul rupt în două.

Iar înainte să plec, sunt oameni cărora le sunt datoare cu ani morți și reîncarnați în aceeași noapte, la aceeași masă și etern sângele meu de cea mai elogiata muză, muribundă în mine...

Tă-am iertat, suflete

Am auzit doar un zgomot ușor ca și cum o ușă s-ar fi deschis. O postură înaltă, solidă; un bărbat era în fața mea, reușind abia să îmi dezlipesc pleoapele pentru a-i vedea conturul. S-a aplecat și mi-a pus ușor o mână pe obraz și cu buricele degetelor mi-l mângâia lin, parcă voia să-mi fure din durere. Un fir de păr stătea agățat pe frunte, era ondulat, deși mama îmi îndreptase părul cu câteva zile în urmă. S-a ridicat deasupra mea, iar eu deja închisesem ochii, am simțit doar cum l-a agățat de un deget și parcă să nu mă lovească, l-a așezat plâpând după ureche. O lacrimă i-a sărit de pe obraz atunci când și-a întors capul. Era fierbinte. S-a scurs pe fruntea mea până în colțul extern al ochiului. Deja făcea parte din mine. I-am simțit durerea când mi-a sărutat apăsând fruntea. Era tata. Mi-a luat mâinile între palme, apoi le-a lipit de obrajii săi. A stat pentru câteva clipe așa. Să fi fost doar clipe? Mă gândeam...

„Suflete, să-ți jupoi carnea și să te târăsc prin mocirlă, să urli de durere și de neputință. Suflete, să-ți pierzi mințile și să te cerți cu Dumnezeu. Oare să fii al meu sau al LUI?” Liniștea divină care îți aduce pace în suflet, în viață, în lume, înconjurat de oameni... și prind de gratiile închisorii urlând lupii în liniștea profundă a nopții. Haos. Neputință. Disperare. Să vrei să pleci și să rămâi. Să-l rogi pe Dumnezeu să te lase și să nu-ți dea drumul. Să nu mai simți sufletul, ci vidul. Acceptă, închide ochii și... respiră. Iar în ultima ta respirație, ascultă glasul sângelui ce-ți vibrează în tâmples. Lasă pulsul să-ți cutremure sufletul și venele să trepideze dormind pe oase. Ascultă rugăciunile sângelui în fiecare organ ce pulsează în tine. Camuflează-te în celule și trage, țintește în centru, în durere și chin. Ia cartușul și păstrează-l,

pune-l în buzunarul drept și în stânga țiiți mâna. Apoi pleacă. Pleacă fără să privești înapoi, pleacă cu mâinile sângerânde, dar în buzunare. Privește către cer și mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ceea ce ai avut și ceea ce o să ai. Mulțumește-I pentru că nu te-a lăsat când tu Îl rugai să-ți dea drumul. Mulțumește-I pentru cartușul găsit și pentru ținta lovită.

Acceptă. Închide ochii. Respiră și cu ultima respirație, iartă. Închei, c-un zâmbet, cu o lacrimă, cu un surâs tânjind în colțul gurii și sarea rămasă pe chip. Dar am iertat. Te-am iertat, suflete.

România, să nu mă lași să-mi fie dor

România, să nu mă lași să-mi fie dor, să-mi fie dor de mamă, de tată, de bunica la al cărei mormânt lacrimile le las. România, să nu-mi pară rău de ultimul sărut pe obrazul fratelui și ultima strângere de mână a bunicului. Să nu-mi fie dor, de primul pas în a mea viață și prima bătătură la piciorul drept; să nu-mi fie dor de vibrația ce mi-a cutremurat străfundul la primul glonț ieșit de pe țeavă și reculul ce mi-a transformat pupila prin impuls. Acum sunt mândră. Sunt mândră de istorie, de putere, de tine, dulce România! Hai să iubim și să sperăm la reîntâlnirea mamei și amprenta sărutului tatălui pe frunte. Hai să lăsăm sarea de pe chip și pumnul strâns pe lângă corp cu mușchii atrofiați de emoție. Vino să defilăm împreună și să dăm onorul cu ochii înlăcrimați cântându-ți imnul cu vocea tremurândă și pieptul bubuind de mândrie. Nu vrei să plecăm măcar o dată cu dreptul și să ne oprim pe stângul? Te aștept să-ți șoptesc speranța, să-ți spun visul vieții mele și să-ți cânt dragostea prin eroii schițați în memorie.

Dragă..., ești copilăria ce mi-a adus pacea în suflet și mama ce vreau să-mi crească copiii în ale sale poale! România, ești pictată pe un viu tricolor, purtat nu doar pe un firav obraz de militar, ci în ultimul strop de sânge pompat de a noastră inimă. Ești speranță ucisă prin drapel perforat și desenat pe retină în ultima clipire

dinaintea somnului de veci. Mi-ai pus în fiecare celulă perfuzie de dor de casă și zâmbetul lăsat pe masă proiectat cu stiloul ce imnul ți l-am scris.

Ce vrei tu, dulce Românie? Să-mi intri-n suflet sau să fugi? Să-l hrănești sau să-l distrugi? Ești tu oază de liniște și ecou al speranței sau ești chin ce curge prin venele noastre? Românie dragă, ești Tu oare cele zece lalele din vaza din bucătărie sau crucea poticnită pe-al nostru mormânt?

Hai Românie, să țintim, precis, în centru și să tragem. Să căutăm tubul-cartuș și să-l punem în buzunar. Să nu întorci privirea. Vino să vorbim, te aștept... poate nu o să te supăr și o să pleci.

Tăcerea în artă. Tăcerea cuvântului poetic

Tăcerea, prin definiție, reprezintă absența vorbirii, fiind percepută de către majoritatea oamenilor ca un gol, iar cuvintele fiind plinul. Tăcerea se aude atunci când cuvântul dispare, ea fiind totuși prezentă a sunetelor. Astfel, tăcerea se arată ca un preaplin al sensului ascuns, în cele din urmă. Golul tăcerii este deci o percepție greșită, prezentă în conștiința multor oameni. De fapt, cuvântul este cuprins de tăcere, și nu tăcerea de cuvânt, deoarece cuvântul se naște din tăcere. Aceasta îi dă sens cuvântului și poate exista fără acesta, dar cuvântul este „dependent” de tăcere. Tăcerea nu este o lipsă în sine, este o absență, iar absența presupune deja o anumită prezență față de care ea însăși este o prezență. Tăcerea este originea ființei, putând fi asimilată cu Divinitatea prin pasajul biblic care ne spune despre logosul primordial al lui Dumnezeu.

Divinitatea este percepută ca Dumnezeu Tatăl, Duhul Sfânt și Dumnezeu Fiul. Omul nu îl cunoaște direct pe Dumnezeu, acesta se manifestă prin Duhul Sfânt și prin hierofanii, Duhul fiind sensul istoric și energia necreată a Logosului divin care este Fiul întrupat. Totodată, omul nu poate exprima însemnătatea tăcerii pe deplin, ci o exprimă cu ajutorul cuvintelor, fapt pentru care afirmăm că Dumnezeu este tăcere, iar Fiul, cuvânt. Prin cuvinte, natura failibilă a omului se pune față în față cu Altceva, ceva neînțeles pentru minte și priceput doar de inimă. În spatele cuvântului, se ascunde tăcerea, tăcere care este trăire dincolo de limitat, ea fiind armonia bățăilor inimii în univers. Teologul rus Paul Evdokimov spunea că „În jurul lui Dumnezeu e un

cerc de tăcere". Tăcerea, ca și Dumnezeu, este nelimitată, ea având un infinit de senzuri, cuvântul fiind finit, limitat. Cuvântul este limitat deoarece, deși ordonează realitatea, el impune astfel finitul în infinit, divizând ceea ce nu ar trebui divizat, făcând astfel un act de moarte și naștere a sensurilor. Chiar dacă omul este ființa cuvântului, acesta îl limitează, făcându-l să aibă nostalgia unui infinit. Cuvântul poetic vede acest infinit ca pe o veșnică descindere în tăcere în raport cu epuizarea sensurilor cuvântului: „*mă răstogolesc pe o scară –/Ce păcat/ Că scara aceea are un sfârșit*” (Ana Blandiana – *Punctul bătrân*). Universul, ca întreg ordonat, deci cosmos, este mult prea greu de perceput pentru mințile noastre, neputând fi cuprins în cuvinte, asemenea divinității: „*Dumnezeu nu poate fi cuprins în cărți sau în cuvinte omenеști*”. Universul e guvernat de tăcere. Tăcerea există în toți și în toate, ca și materia. Tăcerea este primordială cuvântului, ca și universul omului, iar raportul dintre tăcere și cuvânt este unul profund, un raport ce exprimă legătură și neidentificare, amestec și diferențiere, alteritate și identitate. Ca oameni, putem avea impresia că tăcerea este frig și moarte, însă ea e și căldură, ea e viața și moartea înțelese ca experiențe fundamentale umane, care nu țin doar de planul minții ci, mai ales, de cel al sufletului. Tăcerea exprimă, într-un cuvânt, totul. Ca moarte, tăcerea este un concept abstract. Înainte de cuvânt este tăcerea. Dar ce este după cuvânt? Tot tăcere. Tăcerea este asemeni existenței, există înainte de viață, se naște cuvântul, un element infim în comparație cu măreția tăcerii și apoi moare, tăcerea revine. O similaritate întâlnim în cazul sufletului omenesc, acesta luând o formă profană pentru scurt timp, născându-se omul, apoi, prin moartea omului, se ajunge din nou într-o lume spirituală, una a tăcerii. Tăcerea rămâne astfel camaradul omului, urmându-l de-a lungul vieții și așteptând, dincolo de ceea ce e spus, rostit sau grăit, să domnească iar. Poeții au intuit raportul dintre tăcere și moarte, acesta putând fi întâlnit și în opera poetului-filozof Lucian Blaga: „*Mormintele sunt un fel de instrumente muzicale, căci sporesc înfinit tăcerea în lume*”.

Moartea ne duce la o abstractizare a tăcerii. În fața vidului morții, sufletul omului rămâne tăcut, rațiunea goală, cuvântul de asemenea gol. Tăcerea abstractizată sugerează abstractizarea sufletului omenesc și a înțelegerii omului asupra acestui concept. Cuvântul este viața, iar tăcerea este moartea. Cuvântul este trecător, iar tăcerea este infinită. Viața este doar o excepție a morții, viața fiind de fapt accidentalul, ne-ordinea, din această perspectivă. Moartea este frig. Tăcerea este frig. Dar tăcerea este viață în același timp, fiindcă prin ea ajungem să atingem cu gândul profunzimea lucrurilor, miezul Universului, iar cu adevărat important este ce sens îi dăm noi tăcerii în sufletul nostru. Ultimul cuvânt îl are

mereu tăcerea, cuvântul doar definește lucruri și stări, doar tăcerea le dă și le redă sens, umplând finitul de infinit. Cuvântul limitează și clarifică, tăcerea rupe aceste limite, ambiguizând lumea. Ambele sunt moduri de a fi ale omului, straniu element care se perindă prin univers între finit și infinit. Omul este o ființă complexă ce trăiește atât în lumea tăcerii, cât și în cea a cuvântului, având puterea să transmită prin una înțelesul celeilalte, căutând veșnic cum să tacă rostirea și cum să grăiască tăcerea. Timpul omului i se relevă acestuia ca o dureroasă despărțire de starea naturală, regăsită în poezia Anei Blandiana: „Înșiră-ți, stăpâne,/Generațiile mute de sclavi/ Sub catarg!”. Omul întrevede tăcerea timpului ca profundă decadentă, așteptând acea nedefinită zi a judecății totale. Cuvântul poetic îi intuiește tăcerea și o transformă în sentiment pur, așteptarea umană devine o inimă metafizică ce bate în spatele timpului: „Și ziua aceea/Amânată de veacuri,/O să vină,/Se aproprie,/Se și aude/ Pulsul ei bătând/Între zări” (*Dies ille, Dies irae*). Tăcerea omului ia contact cu acesta la un nivel mult mai profund, dincolo de conștiința sa în straturile profunde ale inconștientului uman sondate, mai ales, prin somn; astfel somnul instaurează libertatea totală a tăcerii prin care omul „Evadează/Prin simpla plecare a genelor/Scapă oricărui control”. Noi știm puține lucruri despre inconștient și tăcere, avem adesea tendința și chiar desconsiderăm aceste două lumi. Lucian Blaga afirmă că „nimic nu este în inconștient, ce n-a fost înainte în conștiință”, însă nu înțelegem lumea inconștientului și implicit a tăcerii. În studiile sale filozofice, Blaga explorează lumea inconștientului, spunând despre aceasta că „nu este un simplu subsol al conștiinței (...), ci o realitate psihică amplă”, exprimată prin tăcere. Inconștientul e o formă a „celuilalt tărâm”, un tărâm sacru exprimat prin tăcere. Tot în concepția lui Blaga, inconștientul este prelucrat și transpus în conștient în forme parțiale ce doar ne oferă o cale de a percepe „celălalt tărâm”. Putem asimila acest inconștient cu tăcerea ce este explicată prin cuvinte, dar nu este cuprinsă total în ele. Inconștientul, la fel ca tăcerea, nu este o lume unde ajung rămășițele conștiinței, respectiv a cuvintelor, ci se definește a fi o lume proprie, de sine stătătoare, cu structură și complexitate proprii, diferite de conștient și cuvânt. Tăcerea și inconștientul au „un caracter cosmic, nu haotic”. Să admitem că aceste două lumi gândesc. Întrebarea care se naște este: inconștientul și tăcerea gândesc la fel ca și subiectul conștient și acel cuvânt sau cu totul după alte norme.

Tăcerea poate fi cuprinsă, mai bine decât prin cuvânt, de un mesaj artistic. Acest mesaj artistic a fost un mod de a fi al spiritului uman încă din timpurile primordiale, revelându-se și în folclor, formă arhaică a artei omenirii. Dar, ca să putem vorbi despre acest

aspect, trebuie mai întâi să definim arta. Artă se definește drept o dimensiune a spiritului prin care este exprimată toată gama de sentimente umane, artă fiind astfel echivalentă cu sentimentul, dar nu egală. Mai expresivă decât simplul cuvânt al limbajului, ea rămâne totuși finită, dar un finit deschis în care spiritul întrevede orizontul celor ce stau în tăcere. Artă este cea mai profundă expresie a creativității și a trăirilor umane. În folclor regăsim atât aspecte pozitive ale tăcerii, cât și aspecte negative. Putem observa tăcerea ca minus al omului, cuvântul fiind valoarea supremă a omului deștept, ce știe multe, tăcerea exprimând păcatul suprem, aproape o boală, tăcerea umană neavând nicio semnificație profundă în înțelesul omului simplu al societăților arhaice. Cuvântul este cel care ne deschide sufletul, el este asemănat cu ușile deschise, iar tăcerea o barieră în calea sentimentului. Omul care nu vorbește este mut, antipatic, condamnat pentru necomunicarea sa, bleg, încet la minte sau chiar leneș. Putem afirma astfel că omul este mut pentru că nu are nicio reacție în ceea ce privește viața, măreția universului și chiar în ceea ce privește sensul vieții, omul fiind nepăsător. În alte prelucrări ale acestui concept, tăcerea este percepută totuși ca o comunicare mult mai profundă, o vorbă fără cuvinte, vorbărețul devenind cel condamnat, el vorbind inutil, „*mut, prost și fără rost*”. Rezultă că mentalitatea populară nu condamnă tăcerea în sine, ci închiderea, surzenia, egoismul și lipsa de comunicare. Comunicarea este considerată de folclor virtutea supremă. Tăcerea este un cuvânt perceput de oameni ca un complementar al cuvântului, precum negrul albului. De fapt, cuvântul este o forță proprie amplificată de tăcere. Între tăcere și cuvânt există o relație de intercondiționare: una se naște din absența celeilalte. Însă cuvântul nu îi este egal tăcerii. Cuvântul se remarcă față de tăcere prin sonoritate și rezonanță. Un cuvânt subțiat este mult mai profund decât cel sonor, el apropiindu-se mult mai tare de tăcere. Max Picard afirma că „*o lume fără cuvânt este posibilă, dar o lume a cuvintelor fără tăcere nu este posibilă*”. Tăcerea naște cuvântul, însă cuvântul doar exprimă tăcerea. Cuvântul este legat indispensabil de tăcere, cea din urmă fiind superioară cuvântului. Tăcerea produce artă, cuvântul doar o reproduce. Putem să afirmăm că „*tăcerea e de aur*”. Astfel, cuvântul devine metalul nefolositor pe care alchimiștii timpurilor medievale doreau să îl transforme în artă. Prin ce metodă alchimică, ne întrebăm, devine cuvântul tăcere? Prin Magnum Opus a sufletului, care este poezia, element mijlocitor între cuvânt și tăcere.

Totuși, acest concept nu este ușor de înțeles din punctul nostru de vedere, așa că vom schimba modul de abordare în înțelegerea tăcerii ca element necesar al vieții omului și al artei sale. Chiar dacă pentru

unii oameni pare simplu, există un număr consistent de persoane ce ar putea considera că vorbim prea sofisticat despre tăcere. Așa că vom încerca să căutăm exemple accesibile tuturor, ca și în poezie, care am hotărât deja că este prin excelență intermediarul dintre cuvânt și tăcere. Poeții, ca și filozofii sau marii gânditori ai tuturor vremilor, au perceput mult mai bine tainele tăcerii și au reușit să le transpună, să le facă accesibile unui public larg. În acest eseu, noi ne vom rezuma doar la arta poetică tocmai datorită modului propice prin care poezia intuiește tăcerea. S-a căutat exprimarea tăcerii prin arta care exprimă cel mai bine sufletul uman – și anume poezia. Tăcerea cuvântului poetic este acea tensiune a acelor lucruri care nu pot fi spuse, ci doar sugerate prin poezie. Poezia, ca artă a cuvântului, exprimă cel mai bine facerea, precum cunoașterea căldurii poate intui esența frigului și cunoașterea luminii intuiește esența întunericului. Nichita Stănescu a simțit această puțință a cuvântului de a exprima tăcerea, adică mult mai mult decât cuvântul propriu-zis. Pentru a se apropia de tăcerea cuvântului poetic, el a creat necuvintele, adică, acel cuvânt care se îndreaptă spre sine, se autoanulează și creează o tăcere mai apropiată de Tăcerea ca neființă, ghicită în spatele tuturor sensurilor. În fața tăcerii cuvântului poetic, rațiunea omului devine inutilă și intelectul pietrificat: *„Fruntea mea e o piatră/Peste care trec și se-ntorc/Valurile fluxului și ale refluxului”* (Ana Blandiana – *Fruntea mea*). Valurile sunt un simbol al sensurilor nesfârșite pe care tăcerea le poate dobândi.

Prin tăcere, oamenii uneori reușesc să exprime emoții. De multe ori, nu există suficiente cuvinte să își exprime durerea, tristețea, indiferența. Ochii triști, umezi, buzele lăsate și chiar postura trupului ne pot indica tristețea, creșturile din jurul ochilor, starea de agitație ne pot arăta bucuria: *„Mă curenta privirea ta”* (Nichita Stănescu); privirea cuiva ne poate provoca sentimente mult mai profunde decât provoacă vorbele sale. Tăcerea unui om poate transmite lucruri profunde, cu un înțeles inexplicabil în cuvinte. Prin tăcere se poate exprima iubirea, dragostea: *„Ne spunem atât de multe/Făr-a zice un cuvânt”* (Mihai Eminescu – *Pe aceeași ulicioară*); *„Chiar și-atunci când nu-mi vorbești/simt că iubesc tăcerea ta”* (Mihaela Runceanu – muzică ușoară). Poezia, după cum se vede, înglobează în sine această gamă de moduri expresive și îi sugerează tăcerea tocmai prin cuvânt. Sentimentul numit de cuvânt mai conține întotdeauna *„ceva”*. Tăcerea este cea mai profundă artă la care avem acces, însă noi nu cunoaștem pe deplin înțelesul tăcerii. Tăcerea ne înconjoară pretutindeni, în somn, în natură, la munte, în marea albastră. Sunetele nu sunt totuna cu tăcerea fiindcă tăcerea nu înseamnă liniște. În codru, un loc cu profunzimi și mistere mult mai adânci decât cele ale unei păduri, putem auzi vântul, frunzele

foșnind, pașii animalelor sălbatice și sunetele specifice acestora, însă nu cuvinte. Adică există o adâncime a ființei acolo unde domnește tăcerea, care potențează simțul artistic. În codru se găsesc astfel doar sunete armonioase, sunete ce compun o altă latură a lumii tăcerii. Tăcerea animalelor ne învață să înțelegem tăcerea în sine. Putem să urmăm exemplul animalelor și să tăcem ca să ajungem să înțelegem cu adevărat conceptul de tăcere în sine. Marea albastră primește o semnificație profundă în ochiul eului poetic de pretutindeni. Valurile sunt în sine tăcute, marea fiind un loc în care omul își poate găsi liniștea interioară, fără cuvinte. Marea este profunzime. Marea înconjoară omul în tăcere. Marea, chiar agitată și neliniștită, e tăcere, în mare cuvintele își pierd sensul. Pietrele sunt un element al naturii, element tăcut și liniștit. Ce tăcere sublimă regăsim în tablourile marilor pictori... O explicație metaforică a sentimentului creat de aceste elemente este regăsit în poezia *Emoție de toamnă*, a lui Nichita Stănescu: „Și-atunci mă apropii de pietre și tac,/iau cuvintele și le-nec într-o dragoste mare”. Putem să observăm puterea cu care tăcerea universului ne induce și nouă starea de tăcere și meditare. Marea în această poezie devine un element purificator. Pietrele sunt, de altfel, componente ale spațiului ce creează o atmosferă a liniștii. Nu putem afirma despre tăcere că, în sine, ea este nimic și nici că tăcerea este nesemnificativă sau neutră, ea poate fi ori bună, ori rea, ori frumoasă, ori urâtă. Tăcerea poate, totodată, să fie ambiguă, dar nu ambiguă în sine. Dacă aceasta este ambiguă, atunci înseamnă că sufletul omului tinde să fie ambiguu în acel moment. Tăcerea apare când omul nu își poate justifica anumite emoții, acest fapt dând tăcerii un aspect ambiguu. Liniștea este asemănată de multe ori cu tăcerea, unii dintre noi confundă acești doi termeni în mod frecvent. În poezia lui Nichita Stănescu observăm acești doi termeni: „Liniștea te-nsoțea pretutindeni, ca o suită./Dacă ridikai o mână se făcea în arbori tăcere”. Poetul realizează că, în fața tăcerii, cuvintele sunt infime: „Iartă-mă dacă-ți spun cuvinte” (Nichita Stănescu). Potențialul creator este cu mult mai extins atunci când în spatele cuvintelor se ascunde tăcerea.

Astfel, tăcerea lumii își găsește plinătatea în tăcerea cuvântului poetic, adevărat izvor al tăcerii profunde în care divinitatea se împlinește pe sine. Cuvântul poetic este, astfel, nu bolboroseală sibilinică, ci șoaptă profetică a marilor taine.

Există valori pentru care merită să sacrifici totul în viață?

În contextul postmodern actual, lucrurile s-au golit de semnificații, iar concepte precum „valoare” și-au pierdut din sens, fiecare putând înțelege acest concept diferit. Uneori, bulversați fiind, încercăm să aflăm dacă ceea ce am fost învățați odată că ar însemna valoarea mai este azi pertinent sau sensul valorii este unul cu totul răsturnat. Uzăm acest concept în contexte nu tocmai potrivite sau facem abstracție de el, îl ignorăm tocmai când ar trebui să fie prezent, acestea sunt doar câteva din atitudinile omului postmodern.

Pentru a răspunde la demersul retoric inclus în titlu trebuie întâi să lămurim ce înțelegem prin „valoare” și „sacrificiu”, deoarece nu putem răspunde la întrebarea enunțată fără să arătăm ce înțelegem prin noțiunile enunțate.

„Valoarea” în sens denotativ înseamnă un bun, o calitate ce se referă la lucrurile fizice, concrete precum și virtute. În filosofie conceptul de valoare are o conotație normativă, valorile fiind criteriile pe baza cărora se face distincția dintre bine și rău, dintre frumos și urât. În viața cotidiană valoarea este cea care ne ajută să ne orientăm, este linia ce separă ceea ce este permis sau dezirabil din punct de vedere social de ceea ce este tabu. În psihologie și sociologie, conceptul de valoare a fost în mare măsură diluat în cel de normă și de atitudine. Astfel, valorile se definesc ca fiind „principii generale și abstracte despre ceea ce este important și de prețuit în viață, cum trebuie oamenii să se comporte și să aprecieze situațiile, evenimentele, persoanele, precum și obiectele sociale și naturale”¹.

Imaginea societății despre sacrificiu tinde să fie una romantică și idealizată, integrând noțiunea de altruism și empatie. Sacrificiul înseamnă o renunțare la un lucru, la o idee, la ceva important pentru noi. Uneori această renunțare presupune o renunțare la noi înșine

¹ Petru Iluț, *Psihologie socială și sociopsihologie*, București, Editura Polirom, 2009, p. 409.

pentru ceva mai presus de persoana noastră. Sacrificiul poate fi moral, fizic, intelectual sau poate să se concretizeze într-o schimbare a modului nostru de a fi, de a relaționa sau a acționa. Marcel Mauss și Hubert Humphrey formulează o definiție despre acest concept: „Sacrificiul este un act religios care, prin consacrarea unei victime, modifică starea persoanei morale care îl îndeplinește sau a unor obiecte de care se interesează acesta”. Astfel, cei doi consideră sacrificiul ca un gest de forță ontologică ce schimbă viața omului credincios.

Sacrificiul suprem îl întâlnim în creștinism. Aici, sacrificiul are importanță universală. Dumnezeu-Tatăl este gata să-Și sacrifice propriul Fiu din iubire pentru lume, lăsându-L să moară pentru mântuirea celorlalți: „Căci Dumnezeu așa de mult a iubit lumea, încât pe unicul Său Fiu L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”².

Acum, că am lămurit conceptele de „valoare” și „sacrificiu”, putem să vedem cum au evoluat acestea în timp. Ramura filosofiei ce se ocupă cu studiul valorii este axiologia (din termenii grecești *axia* = valoare și *logos* = cuvânt). Această ramură studiază teoriile etice despre morală și implicit conceptul de valoare. Omul este cel care dă valoare lucrurilor. Fără el nu ar exista acest concept, ar exista doar lucruri, iar lumea nu are sens în absența omului. Omul este singurul care se poate raporta la el însuși prin conștiință, dar și la ceilalți oameni. Prin această raportare se nasc virtuțile, scopul raportării fiind atingerea acestora.

Un bun exemplu al sacrificiului în numele valorii este Socrate. Implicându-se în discuții filosofice cu cetățenii Ateni, acesta a câștigat adepți care îl urmau. Ideile sale puneau la îndoială fundamentele moralității ateniene, cele dintâi cuprinzând grija față de suflet, scopul vieții și îndoiala față de puterea și cunoașterea zeilor. „Astfel Socrate a fost acuzat de coruperea minții tinerilor cetățeni și a fost condamnat la moarte. Deși i s-a oferit opțiunea exilului, Socrate a acceptat verdictul și i s-a administrat o doză mare de cucută în anul 399 î.Hr.”³. Pentru a demonstra importanța conceptelor sale, Socrate alege să își sacrifice propria viață. El are niște convingeri cu care rezonază, acestea fiind mult mai importante decât însuși instinctul de conservare. Dacă ar fi fugit în exil Socrate ar fi demonstrat că nu crede cu adevărat în ideile pe care le promova, iar prin gestul său, conceptul său devine o valoare după care gânditorul s-a ghidat până în ultimul moment.

² *Sfânta Evanghelie după Ioan*, capitolul 3:16-18.

³ *** *Filosofie. Idei fundamentale*, București, Editura Litera, 2016, p. 47.

Platon, unul dintre adepții lui Socrate, îl portretizează pe dascălul său în numeroase dialoguri. După moartea lui Socrate, „Platon s-a hotărât să conserve pentru posteritate ceea ce învățase de la maestrul său (...) introducându-l pe acesta drept personaj în dialogurile sale”⁴. Platon este preocupat, precum a fost predecesorul său, de căutarea unor definiții pentru „valori morale abstracte” cum ar fi „dreptatea” sau „virtutea”. Platon respinge ideea că „binele” și „răul” ar fi termeni relativi, spunând că acești termeni reprezintă „categoriile fundamentale ale moralei”. Binele poate să fie aparent sau autentic. Primul tip este adesea înțeles drept plăcere, cel din urmă fiind o valoare superioară precum este dreptatea. Platon prelucrează mitul lui Gyges într-un dialog din *Republica*. Gyges găsește un inel ce are puterea să îl facă nevăzut. Astfel, Gyges reușește să ajungă împărat, ucigându-l pe predecesorul său. Putem să tragem următoarea concluzie: dacă omul s-ar sustrage răspunderii, acesta ar săvârși nedreptăți oricând și oriunde. Inelul lui Gyges este un simbol al tentației, al lipsei constrângerilor legilor morale. Omul practică o virtute dacă trece de acest conflict dintre natura sa răuvoitoare și dreptatea ca valoare dincolo de dorințele omenești. Legile sunt niște constrângeri ce îl determină pe om să practice virtutea. Cel care, având ocazia să se sustragă răspunderii și totuși practică virtutea, este cel care se sacrifică pentru o valoare mai presus decât ego-ul său.

Pentru Aristotel, cel care înființează etica nicomahică, binele nu mai este un ideal, ca pentru Platon. Binele este o valoare reală, concretizată în relația dintre acțiunile noastre și scopul propus. Scopul ultim al omului este fericirea, aceasta este idealul vieții sale. Toate acțiunile sale sunt făcute în vederea obținerii fericirii. Astfel, fericirea stă la capătul acțiunilor noastre, fericirea fiind ceva către care doar omul poate accede. Aceasta se găsește în viața rațională, adică în înțelepciune. Pentru Aristotel, „fericirea e o acțiune”: „Fericirea nu o posedăm, ci ajungem la ea prin acțiune corectă, rațională”⁵. Acțiunea este atât scop, cât și mijloc. Ca scop, acțiunea se numește fericire, iar ca mijloc, virtutea, „adică acțiunea are ca scop fericirea, dar, pentru a ajunge la fericire, acțiunea folosește virtutea ca mijloc și astfel cercul se închide”⁶. Fericirea devine astfel o valoare ce stă la baza acțiunilor umane. Pentru a o atinge trebuie să practicăm virtutea. Omul, după cum am observat în mitul lui Gyges, e tentat să aleagă răul, opusul virtuții în modul său ontologic de a fi. Totuși, pentru fericire el

⁴ *Ibidem*, p. 52.

⁵ Luminița Adămuț, Anton I. Adămuț, *Filosofie. Sinteze, comentarii, teste-grilă*, Iași, Editura Polirom, 2006, p. 147.

⁶ *Ibidem*

sacrifică această natură a sa, fericirea fiind o valoare fundamentală pentru care merită să ne sacrificăm.

În lumea medievală ideile lui Platon și Aristotel sunt reluate și folosite în teologia creștină de către gânditorii Toma d'Aquino și Sfântul Augustin din Hippona.

Toma d'Aquino se inspiră din filosofia lui Aristotel, enunțând că binele suprem este reprezentat de Dumnezeu, modelul ultim de moralitate. „Istoricii spun uneori că d'Aquino «a sintetizat» creștinismul și filosofia aristoteliană, luând aspectele pe care le dorea din fiecare și combinându-le într-un amestec unitar”⁷. Filosoful susține că învățăturile bisericii trebuie respectate în totalitate, aceste învățături regăsindu-se în Biblie și în decalogul creștin. Legile decalogului devin valorile omului creștin, fiind demne de sacrificiu în orice moment.

Sfântul Augustin din Hippona se preocupă de problema răului în lume prin prisma platonismul creștin. Răul există exclusiv din pricina omului deoarece el este capabil să îl aleagă după un demers rațional prin liberul arbitru. Printr-o acțiune bună, corectă, el respectă valorile morale creștine. Omul e făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, după chip prin creație și după asemănare prin el însuși, primind prin chip rațiunea, adică acea capacitate de a alege binele în defavoarea răului. Binele devine astfel valoarea creștinului.

Ambii filosofi creștini vorbesc despre valoare în sens religios. Uneori a alege binele este dificil, tocmai fiindcă omul este tentat să aleagă răul. Din perspectiva lor, binele este valoarea supremă, iar omul ce îl alege în ciuda circumstanțelor este cel care devine virtuos. Pentru virtute trebuie ca omul să fie gata de orice sacrificiu, căutând astfel asemănarea cu Dumnezeu.

Întorcându-ne în lumea antică, vom descoperi o altă abordare asupra valorilor care să merite sacrificiu, cea hedonistă (din grecescul *idoni*, plăcere). Această perspectivă asupra lucrurilor a fost fondată de Epicur, filosof influențat de gândirea lui Aristip din Cirene. Cel din urmă considera că binele se găsește în tot ceea ce îi aduce plăcere omului. Hedonismul vorbește de înclinarea naturii umane către plăcere, fericire și evitarea suferințelor. Astfel, hedonistul caută să-și maximizeze plăcerea și să diminueze suferința. Aristip considera că fericirea este suma tuturor plăcerilor, punând cantitatea pe primul loc. În schimb, **pentru Epicur** prima calitate a plăcerii. „Hedonismul promovat de Epicur se deosebește de cel al lui Aristip din Cirene. Epicur numește hedonismul bazat pe plăcerile fizice, promovat de Aristip, drept «morală

⁷ *Ibidem*, p. 92.

porcului». El considera că *ataraxia* (= liniște, seninătate sufletească, ideal moral) poate fi atinsă prin cultivarea plăcerilor sufletului⁸. Epicur considera că există atât plăceri trupești, cât și plăceri spirituale. Cele din urmă sunt mai valoroase fiindcă sunt superioare celor dintâi. După părerea hedoniștilor, trebuie să facem ceea ce ne aduce plăcere; plăcerea devine astfel valoarea acestora, valoare care merită sacrificiu deoarece ea devine scopul vieții omenești.

„*Morala antică hedonistă a fost preluată de timpurile moderne sub numele de utilitarism*”⁹. John Stuart Mill, fondatorul acestei morale, pornește de la același principiu de la care pornesc hedoniștii, plăcerea. Un lucru este moral, dacă ne este util și, implicit, ne aduce plăcere. Astfel principiul celei mai mari fericiri devine fundamentul teoriei utilitariste. Un lucru este cu atât mai de dorit, cu cât îl vor mai mulți. Utilitatea unei acțiuni constă în lucrurile rezultate în urma întreprinderii acesteia. Dacă din aceasta rezultă plăcere sau absența durerii, acțiunea devine utilă, deci morală. Mill conchide că plăcerile pot fi deosebite după cantitate sau după calitate. Cele calitative sunt mai dezirabile deoarece sunt superioare celor cantitative prin durată, certitudine și intensitate, fiind percepute ca valori spirituale, la care doar omul are acces. Cele dintâi pot fi satisfăcute pe deplin, fiind plăceri trupești, însă „*omul va fi mereu nemulțumit de imperfecta realizare a dorințelor sale*”¹⁰.

Pentru hedoniști, printre care se numără și John Stuart Mill, valoarea supremă devine fericirea. Omul își dorește în mod natural plăcerea sau absența durerii, așadar el va sacrifica tot ce nu îi aduce aceste lucruri, căci așa este natura sa. Judecata umană se bazează pe acest criteriu, ea fiind cea care va sacrifica orice în numele fericirii.

În schimb, pentru Kant, valoarea se găsește în datorie. Datoria este înțeleasă de Kant ca acțiune conformă cu imperativul categoric, acțiune care poate deveni o normă universală. Acest imperativ categoric este, în înțelesul lui Kant, o formulare a unei maxime a voinței.

Omul este înzestrat cu voință, care este de două feluri: autonomă (care nu depinde de nimic) sau eteronomă (care depinde de sentimente, nu poate fi nici necesară, nici universală). „*Atunci când ceva este constrângător pentru voință, acel ceva se numește imperatio*”¹¹. Ca și voința, imperativul este: categoric (care exprimă o acțiune necesară în sine, independent de orice scop) sau ipotetic (care folosește acțiunea ca mijloc pentru a ajunge la un scop).

⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Epicur>, accesat în 22.04.2020.

⁹ Luminița Adămuț, Anton I. Adămuț, *op.cit.*, p. 148.

¹⁰ *Ibidem*, p. 149.

¹¹ *Ibidem*, p. 150.

Imperativul ipotetic are un scop material, se bazează pe sentiment, pe voința eteronomă, folosește acțiunea ca mijloc și nu poate fi considerat moral. Imperativul categoric nu urmărește niciun scop, e bazat pe acțiune, pe voința autonomă nedeterminată sensibil, e morală și devine lege sau maximă universal valabilă. Morala kantiană se bazează pe formula: „trebuie”, și nu pe „vreau”. Omul trebuie să respecte legile naturii, indiferent de circumstanțe. Dacă o acțiune nu aduce beneficii omului, dar respectă o lege morală, aceasta trebuie respectată. Kant explică acest concept referindu-se la sinucidere: „Dacă nenorociri și o supărare fără nădejde au înăbușit cu totul plăcerea de viață, dacă nenorocitul își dorește moartea, dar își conservă totuși viața fără a o iubi, nu din înclinație sau frică, ci din datorie, atunci maxima lui are un conținut moral”¹². Moral este ceea ce nu e făcut conform înclinației, adică din interes, ci ceea ce este făcut din datorie, fără un scop anume. Omul trebuie să își sacrifice propriile interese și să acționeze în acest fel, indiferent de consecințe. Legea morală sau maxima universală devine valoarea supremă pe care omul trebuie să o respecte în orice situație, pentru care trebuie să sacrifice voința comandată de interese.

O perspectivă diferită este cea a gânditorului Niccolò Machiavelli. Pentru acesta, succesul și gloria sunt noile valori pentru care se merită sacrificiul. Aceste valori eliberează omul de constrângerile moralității căci „scopul scuză mijloacele”. Puterea este scopul suprem al omului. Nu contează ce legi sunt încălcate atâta timp cât scopul este unul măreț. În secolul al XVI-lea, „contemporanii lui Machiavelli încep să folosească termenul «machiavelic» pentru a descrie o acțiune de viclenie extremă”¹³.

După Nietzsche, binele și răul sunt valori pieritoare. Opoziția acestor termeni nu este una morală, ci mai degrabă una socială. Semnificația actuală a acestor termeni „se datorează unei revolte a sclavilor în morală, unei revolte a rasei inferioare care cultivă resentimentul la adresa valorilor rasei superioare. Pe scurt și mai clar: sclavul numește ca fiind rău ceea ce stăpânul numește ca fiind bun. Dacă pentru stăpân sunt valori morale mândria, curajul și disprețul, pentru sclav valorile morale sunt mediocritatea, pasivitatea și mila”¹⁴. Oamenii nu sunt egali, există superiori și inferiori, stăpâni și sclavi, iar acest lucru este natural. Astfel, există morale de stăpâni, *Herrenmoral* și morale de sclavi, *Herdenmoral*. Cel ce urmează morala de stăpân își formează singur un set de valori. Cel din a doua categorie este asuprit și oprimat,

¹² *Ibidem*, p. 152.

¹³ *** *Filosofie. Idei fundamentale*, București, Editura Litera 2016, p. 104.

¹⁴ Luminița Adămuț, Anton I. Adămuț, *op.cit.*, p. 161.

dezvoltă o morală a utilității. Sclavul nu este liber, își dorește ceea ce nu are, însă stăpânul posedă talentul prin care își atinge idealul și, prin acesta, depășește pe cei slabi, nefiind rușinat de imoralitatea sa. Omul, pentru a se glorifica, trebuie să treacă de valorile resentimentelor și să-și creeze propriul set de valori. Acesta are datoria de a renunța la vechile noțiuni instaurate de revolta sclavului pentru a trece dincolo de bine și rău. Există valori pentru care sacrificiul se merită, omul este capabil să creeze aceste valori pentru a deveni Supraom.

Astfel, de-a lungul istoriei gândirii, au existat numeroase concepte conform cărora există valori care pot deveni directive în viață, valori care merită sacrificiu în numele lor. Ceea ce ne rămâne să concluzionăm este că, deși filosofia ne poate arăta diferite perspective asupra valorilor, rămâne la latitudinea noastră să deducem dacă există valori care să merite sacrificiul. Cert este că, pentru anumiți oameni, au existat astfel de valori, iar exemplele istorice de sacrificiu sunt grăitoare, de la sacrificiul lui Hristos, până la sacrificii din timpuri mai moderne în numele unor idei. Persoane precum Socrate, Ioana d'Arc sau Giordano Bruno sunt exemple grăitoare de oameni ce au mers până la sacrificiul suprem în numele unor valori în care au crezut, iar nouă nu ne rămâne decât să cugetăm la toate acestea și să ajungem, fiecare, la propriile concluzii.

Idei și aforisme

Atac la temeinic

Haosul cuprinde în acesta printre altele armonie și echilibru, pentru că armonia prin sine-i dezastruoasă. Pe când echilibrul nu-i nimic altceva decât haosul în cantități exacte.

Vag adevăr

Arta de a trece peste este o artă în sine, nu poți fi artist dacă n-ai trecut prin ea.

Grație frumosului

Un imn al sonetelor ușor neînduplecat, frumoasa rezonanță instrumentală, armonia dintre corzile sfoase și patima dintre grai și muzicalitate.

Boala în clar

Ne-am îmbolnăvit de atâta luciditate, și nu ne putem lepăda de această molimă. Am cerut luciditate, dar nu în tot și-n toate...

Var cenușă

Alcool și tutun la capătul speranței, fac încă o încercare poate astă dată înclin balanța. Dar, ca de obicei exagerare, oare să existe un ideal? Și să fi fost, l-aș fi asfixiat de mult.

Pasiune lăuntrică

Iubea hazardul și lumea în ambiguitatea ei, era atrasă de minuțios și de tacit. Avea o pasiune efemeră pentru clipele de incertitudine, trăia de la un moment la altul cu aceeași chibzuință.

Iluzie

Pe fundul oceanului zace o comoară a îndrăznelii, răsplata încercării și mulți cad pradă lăcomiei, din adins... și din adânc.

Convine socialului

Între ceață și fum, între deznădejde și disperare a căzut însăși dorința de mai bun, de mai mult. Acum, doar conștiința sură ce mai ține balanța. E frica ce ne ține în impas? Sau mai mult condiția umană? Când bolnavii îi domină pe cei treji, să respiri este un act de bravitate.

Geneză bifuncțională

Oricine o fi inventat viața, i s-a înmânat prea devreme brevetul. Întrucât pasiunea pentru aceasta se diminuase de la început către finalitate.

Sentimentalism

Și în tainele iubirii vezi revelație, nu era nimic altceva decât un mod de trai. Iubirea-i doar momentuală, când vine vorba de continuitate este doar chibzuința unuia de a demonstra îndoiala.

Rostul și altercația

Poemele furtunii nu sunt nimic altceva decât versuri din vrajbă. Cuvinte rostite în lipsă de cumpănă morală, cu o tonalitate surdă. Scrise de nimeni altul decât un schingiuit într-un moment de manie, fără de rost nu alină pe nimeni, o atrocitate din peniță...

Forma morală

Tot ce-i trecut prin judecată este supus moralului sau imoralului. Decizia este supusă contradicției morale acum și de fiecare dată.

Parțialul suferinței

Trăind viața pe jumătate nu o să ducă decât la o criză de întreg.

Idiosincrazie

Adorație pentru declin, plăcere cumplită în mârșăvie, simțământ de împlinire doar în decădere. Apogeu atins doar pe culmile suferinței, abandonare de imaculat, găsire de virtute în practicarea viciului, o plăcere perfidă pentru neasemuit. Un Lucifer mai mult sau mai puțin sincer...

Sunete și acorduri

Am prețuit liniștea mai mult decât orice și prin intermediul ei am descoperit lumea, atunci când niciun sunet n-a-ndrăznit să se ivească.

(Povestiri din jurnalul unui surdo-mut)

Nevrednic

În antichitate șarpele era simbolul mârșăviei și înșelătoriei, și cât adevăr. Când aud vorbele tale lipsite de cumpănă morală și îndrăgitul bun simț, mă mir cum de nu ți se despică limba.

Risc

În nechibzuință ne înțelegem pe noi înșine, căci fără de a fi nesăbuiți nu suntem nimic altceva decât produsul societății.

Fabricarea inconștientului

Gândurile sunt cele care ne alimentează dorințele, aspirațiile și totodată fricile și aversiunile. Exact cum ai pune lemne pe foc, odată ce nu mai este alimentat, se pierde în contracția timpului.

A ei și a lor

Și-a dorit să dea ființă unui desen
și luna-i era martor, și stelele din depărtare.
Voia să picteze cununa-nflăcărată,
Coroana de iasomie, a lumii pururi regină.
Un suflet ce-nsuflețește...

Despre meditație

Meditația nu se referă la colectarea de clipe goale, ci la umplerea acestora cu vid, afundarea omului în netrai...

Simulacru

Superioritatea? Asfixiere continuă fără rezultă nu simți nevoia să respiri dacă nu mori.

Rol

Un sol aducător de vești proaste, un purtător al tuturor molimelor sufletești.

Apriga interpretare

Știm prea bine că succesul încă de la ființare s-a bazat pe istorie, și tocmai acest fapt ne istovește.

Despre greci

În antichitate singurii filosofi erau grecii, și mi se pare normal că singurul mediu propice să îmbolnăvească gândul era acela care îngâna trupul.

Îndoiala

Uneori singurul lucru care ne mai ține în viață este scepticismul. Să te îndoiești și de certitudinea zilei de mâine, așa și-au trăit mai toți marii conducători ultimele zile din viață.

În amintirea dogmelor creației

Ce este abisul m-a întrebat, cu o oarecare savoare anticipată în răspuns. Abisul, spun eu, este ca o băutură rafinată, preferată în mare parte de cei indeciși sau de afectați, dar poate fi savurată doar de cineva a cărui neajuns în paradis îi provoacă o acerbă însetare.

Forma rațiunii

Filosofia? O reformă a gândului pân' la ea toți gândeau, și nu prea...

Divinitatea

De ce au pieit zeii? Simplu, viața acestora a fost lăsată la latitudinea oamenilor, aceștia din urmă fiind capabili doar să ucidă.

Instigare

Inconștiența este mereu demnă de vină și totuși de-ar trebui să fim conștienți de fiecare moment, probabil ne-am fi prăpădit de mult.

Acceptie Nietzsche

Când simți viața apăsând greu, și totodată nevoia de afecțiune, de afecțiune psihică...

Austeritate însușită

Mereu la cuțite, cu alții, dar mai mult cu noi înșine. Credem în ce gândim mai puțin decât în ce facem, acest procedeu de automutilare nu dă semne de scăpare...

Aversiune

Plouă și atitudinea-i de pomină, împărtășesc aceeași ură, strop cu strop...

Declin de fastuos

Vlăstari de vrajbă înfloriți, semințele conflictului de frig macerate, invidia dintre clauze contrare. O ură ce arde mocnit, un miros stingher, și un război de pomină, un instinct primordial ce ne domină...

Eul sintetizat

Pentru a rămâne integri, întâi trebuie să ne cunoaștem părțile, și pentru fiecare parte, o întregă integritate.

Chintesență

Când viața este în creștere, adevărul sfărâmă. Își face loc printre încruntările firii și își povestește agonisirea, cum el singur stă deasupra, dar lumea tot întoarsă.

Șistiție

Ce am învățat din trai de-a lungul anilor este că lucrurile rele vin grămadă, de la unul urmează o înșiruire de întâmplări nefalnice, cât despre cele bune, acestea apar ca plantele după o secetă prelungită, niciodată una în apropierea celeilalte.

Jocul impulsurilor

Iubirea este precedată de un moment de zbucium, de unul de maximă voluptozitate, o greșeală sau un incert asumat. În final culegi roadele, dar fructul a fost cules prematur.

Dulce-amar

Un fruct mai dulce decât oricare altul, o iregularitate în grădina Edenului, a cărui guest s-a prigonit în istorie, nici până astăzi nu știm dacă le-a săturat amarul, ci doar că din amar lumea se făcuse.

Accepție Seneca

Un rău bine făcut poate conta mai mult decât o binefacere prea din senin.

Nevroză

Anxietate pe deplin, în umbră propriu-mi stăpân, un amar statornic ce nu-mi dă dreptate. Valuri de amforă mă inundă, simt furia celor care n-au avut șansa să simtă viața, și-mi plâng de milă. Judec o speranță ce nu-mi aparține, și îi dau un verdict din toată-mi ființa. Am proferat la capătul drumului de parcă-nțelegeam neajunsul. Dar înșelare, singurul care nu-i cu îndestulare eram eu și numai eu.

În unanimitate

Ei văd în noi o eleganță parșivă
Și au în expectanță un respect macabru.
Ni se atribuie o vină incertă,
Vor o schimbare, o cer, li se cuvine
O dreptate în cantități alese,
Un fel de contradictio in adjectio,
Au ponegriț generații de-a rândul.
Trimis-au mesaje, dar tacit,
Eliberarea au lăsat-o la mâna noastră,
Apoi cu patos cerut-au să fie tăiată.

Cer

La început cerul era lipsit de culoare, însă tu cu ochii tăi mari și albăstrii te-ai holbat în văzduh până când acesta a captat întru totul culoarea dorinței tale.

Imaginație

Sunt pierzător din fire, nu mă refer la lucruri materiale. Am pierdut conștiința și rațiunea, dar în schimb am deschis a imaginației altă poartă, ce se afișează sub numele de artă.

Bătălia niștrilor

Pe câmpul de luptă nu există zei, pe acesta singurul stăpân pe domeniu este frica. Frica parșivă ce-i seceră pe oameni și culege cadavrele. Mirosul de sânge este singurul care spune adevărul, și mulți îl cred fără să-l simtă. Pe unul îl doboară inamicul, și pe restul frica.

Nu trecură nici cinci zile de la ultima bătălie, și am fost împovărat cu recoltarea supraviețuitorilor de pe câmpul de luptă. Cu toate că ploua torențial, duhoarea de carne putredă și sângele care încă se scurgea printre crăpături dădeau impresia unui carnagiu înăbușit. Supraviețuitori? I-am căutat ore de-a rândul, am întors fiecare cadavru de o parte și de alta, și să fi fost în cinci zile mai mult ca sigur că s-a scurs și ultimul dram de viață din ei. Bag de seamă că însuși regele nu-și permitea să-i mai găsească altă gură de hrănit pentru un regat care stă să cadă de la capriciile vremii. Și cu toate acestea, din cauza vârvei făcute de populație, am venit să căutăm fărâmə de viață într-un deșert de cadavre. Și să fi supraviețuit vreunul până acum, mai bine s-ar fi ascuns când trecurăm noi, mai multe șanse ar avea să supraviețuiască din mila naturii. Cu toate acestea, sunt oarecum ușurat pentru că nu am dat de nimeni, n-aș fi dorit să curm pe nimeni, fie și dintr-un ordin suprem. Mai bine m-aș întoarce, înserarea nu aduce decât prădători de carne acră. Războiul nu cruță pe nimeni, el este copilul care își ucide proprii părinți pentru că l-au zămislit.

Văd crizanteme

O zi împluternicită de ger, vânt și un iz luminos printre nori, și totuși ea nu părea înduplecată de mult afurisita zi. Ușor, dar temeinic lăsa urme în zăpada multă, înfofolită și cu un teanc de cărți în brațe, parcă era îmbrăcată în detalii și acestea din urmă îi țineau de cald. Nu vedea nici doi metri în față, cu toate acestea mășăluia în solitudine. Adora să citească, și multe lecturi își aveau așezământ în mintea acesteia, voia să ajungă la bibliotecă, să fi fost un fulg sau doi în plus nu mai conta, deja era acaparată de înverșunare. Ochii întredeschiși și albăstrii, fața altădată prea delicată să fie de soare atinsă,

acum avea o tentă sângerie în obraji. Să o privești, cum agonisește prin zăpadă și totuși să nu îndrăznești să-i ieși în cale, ce folos să-i fii oare? Pe când singură, are cea mai pură formă de determinare.

Prima cugetare a iubirii

Și era atât de clar că-mi pierdusem un cumpăt cu care eram mult prea obișnuit. O doream, cu toate acestea glasul nu mă îngâna, nu puteam a spune ceva atât de adevărat. De ce? Frica să nu-mi pierd capul încercând. Să fi fost, oare, iubirea atât de usturătoare pentru mine? Sau mai mult o încercare la ideal care nu-mi era permisă. Cu toate acestea, o doream și atât de pățimașă era dorința, încât mă asfixia, nu-mi dădea răgaz să respir. Îmi apăsa pieptul greu și-mi întărâta inima, și chiar după ce aceasta a părăsit spectrul meu vizual, nu-mi găseam astâmpăr. Voiam neapărat să mă schinguiesc, acest lips ce substituent nu avea. O doream în fiecare respirație, și fiecare cuget îmi era pățimaș, mă topeam în neștirea ei și a celor din jur, și după nu pot nega că o doream, și dorința m-a purtat în locuri în care trecerea de mult nu-mi mai este permisă.

Asemeni agoniei

A treia zi a lui Octombrie 1547. Toată plebea era strânsă în centrul orașului, să împartă judecată. În fața lor stâlpii din lemn greu de stejar țineau paralelă cu solul o placă. Deasupra acesteia, o mână de oameni care se aseamănă între ei, singura diferență era că unul avea un colier de frânghie împletită în jurul gâtului, un capăt de frânghie la el, și celălalt prins undeva în reliefurile scenei. Unul dintre cei aflați pe scenă se pregătește să domolească audiența. Nici nu termină să-l introducă bine pe inculpat și deja trece la sfărâ-marea elementul de ambiguitate prin cuvintele „Acest om a comis crime josnice la adresa oamenilor de rând”. Vorbele au curs în aval asupra mulțimii, neputând să rămână inertă, până la urmă ei erau cei vizați. Apoi a urmat și descrierea faptei, dar parcă aceasta s-a disipat în volbura întâmplării. Oamenii boicotau și-i cereau capul cu mult înainte să audă un deznodământ concis. Iată un proces democratic, judecată și verdict, în mai puțin de o suflare. Alta derivă din plăcerea oamenilor pentru pedeapsă, nu a lor, ci a unuia care nu are nimic de-a face cu traiul acestora. Norocul a făcut să se reverse și cerul tot atunci, un amestec de pământ, haine ude și oameni care nu voiau să părăsească înverșunarea până nu terminau complet de proferat. Dând crezare acestei întâmplări, se poate spune că ne-am torționat între noi încă de la geneză, doar mijloacele diferă. Mereu ne-am simțit îndreptățiți să împărțim judecata în toate formele ei.

Sub un ultim adio

Simțeam doar cât de cald era. Purtam o rochie albastră, aveam părul puțin trecut de coaste, tot brunet. Tu erai blond, soarele bătea peste ochii tăi albaștri într-un mod divin. Aveai pielea albă asemenea norilor. Mă țineai de talie și îmi povesteai ceva. Nu-mi amintesc ce, pentru că eram atentă doar la mâna aia, mi-era teamă să nu depășescă o zonă proprie de confort. Dar erai un gentleman, păstrând respectul și inocența mea. Țineam în mână o carte de poezii.

Urma să facem o plimbare pe lac. Am urcat în barcă și am navigat. Era liniște, apa era limpede asemenea unei lacrimi, norii se zăreau doar rar. Soarele îmi ardea pielea, așa că am hotărât să îmi deschid umbrela galbenă pe care o alesesem special pentru a mă proteja de razele soarelui. Între noi era un moment tensionat de tăcere. Stăteam cu spatele la tine, când am început să recit din Nichita Stănescu, unul dintre favoriții mei, după Bacovia și Adrian Păunescu. Tu priveai cerul. La un moment dat, am auzit un murmur. „Niciuna dintre poeziile astea nu rimează!”. Ți-am spus să taci, să ascuți și să simți. Am continuat să citesc, dar ceva m-a oprit. Stând cu spatele, am putut simți degetul tău rece pe gâtul meu. Fiecare nerv al meu era agitat, deși corpul îmi era relaxat. Ai atins fiecare vertebră ca într-un joc de pian, până la jumătatea spatelui. Apoi, m-ai întrebat printre fumul ce îți abandona plictisit țigara:

„Tu simți?”. Am tăcut. Știam clar că totul de acolo va deveni pulbere de stele. Am închis cartea și am reprodus „ochii mei sunt nebuni după ochii tăi triști”. Am continuat „albaștri”. Am simțit cum vrei să spui ceva, dar te-am rugat să taci. Deja eram expusă, mi-era rușine și tot ce voiam era doar să trec prin liniștea asta absolută.

Bănuiam de fapt că asta voiam. Până când am simțit o mână rece pe umărul meu. M-ai rugat să mă întorc, să mă uit la tine. Am refuzat categoric, așa că te-ai plasat în fața mea. Nu m-am uitat nici măcar o secundă la tine. Îmi contemplam aiurea cartea, deși o știam pe de rost. Îmi povesteai ceva, dar ca și data trecută, atenția mea nu cădea pe poveste, ci pe tonul grav al vocii tale, mirosul de Marlboro amestecat cu parfum... îmi doream să plouă. Cât de neașteptat! Ce fel de egoism zace dincolo de neatenția acordată ție. Vertebrele pe care tu le parcursesei deget cu deget erau acum simple oaze, încheștate de teamă, de emoție, de suspans. Nu mai trăisem așa ceva. Niciodată.

Undeva într-un neant, într-un moment de rătăcire, am ridicat privirea. M-am îmbujorat, iar tu ai râs. Erai sincer, erai calm, erai liber, nu știam însă multe altele despre tine. M-am uitat din nou la tine. „De ce râzi?” „Ești agitată. Dar ești reală. În ochii mei, ești un copil. Dar ești frumoasă. Aș fi vrut să simți și tu focul din inima mea atunci când ai ridicat ochii ăia pierduți din paginile unui copac, draga mea”. „Vorbești infantil. Infantil și pierdut. Nu sunt un copil, sunt o domnișoară. Mă fletezi spunând mereu că sunt frumoasă. Dar spune-mi tu, tinere, doar atât vezi aici? Un chip de copil frumos? Un chip fără inteligență este o absolută pierdere de vreme! Vrei să pierzi vremea astfel?”. „Nu-mi pierd nimic. Ochii minții mele mi-au spus că ești frumoasă sub orice înfățișare”. „Ochii minții dumitale sunt la fel de frumoși precum cei ce-i văd deseori zăbovind trist?”. „La fel de frumoși, nu știu. Bănuiesc. Dragostea face totul mai frumos. La fel de frumoși, poate nu. Dar categoric îndrăgostiți”.

N-am spus nimic căci m-am speriat auzind acestea. Inima mea bătea atât de puternic încât am crezut că o auzai. Oprește-te, afurisito! Am stat acolo și te-am privit. Te-ai uitat lung la mine, dar nu ca de obicei, și nici cum te uitai la orice altceva. M-ai privit frumos. Și ai zâmbit. Eu n-am schițat nimic. Mâna ta mi-a atins ușor obrazul. Era tot rece, dar obrazul meu fierbinte probabil a încălzit-o. De aici nu îmi amintesc decât că m-ai tras aproape. M-ai sărutat. Apăsat, dulce, cu dragoste. De cât timp, oare, așteptai asta? Deși îmi plăcea gustul de țigară, ceea ce a alcătuit momentul nostru a fost plin de pasiune. Nu știam cât de frumos se poate simți să te dorească cineva atât de pur. Când ne-am desprins, mi-ai spus doar că mă iubești. Am zâmbit. Voiam să-ți spun că și eu te iubeam, dar n-am putut.

Umbrela pe care o avusesem contra soarelui nu mai era necesară întrucât era seară atunci când m-ai adus acasă. În semn

de la revedere mi-ai sărutat fruntea și mi-ai spus că sunt prețioasă. Nu înțelegeam ce însemna asta atunci.

Libertatea pe care o simțisem atunci avea să se disipe ziua următoare când un telefon a ajuns la noi. Erai bolnav, iar mama ta voia ajutor. Nu-mi amintesc drumul până la spital. Am alergat până la etajul șase al unui ospiciu al nebuniei noastre. Respirai printr-un tub. Am căzut în genunchi. Am stat acolo ore bune, încercând să mă gândesc de ce nu mi-ai spus. Apoi am realizat. Acesta era motivul neprețuirii mele. Tot ce mi-a trecut prin minte a fost pierderea ta. Lacrimile ardeau și sufletul, și ochii, și obrajii. Frumusețea mea era în zadar fără ca ochii tăi să o poată vedea. Stăteai acolo. M-am întins lângă tine. Am închis ochii. Am ascultat aparatele. Am încercat să mă simt ca tine. Îmi doream să fiu în locul tău. Eu știam că mă iubești. Un sigur gând mă distrugea. Tu nu știai că te iubesc, pentru că nu fusesem capabilă să-ți spun. Dacă nu mai aveam niciodată șansa să o fac?

Toate cele cinci luni petrecute alături de tine m-au făcut puternică. N-am crezut niciodată că voi putea înfrunta și respinge răul cu atâta mândrie, dar aparent dragostea pe care ți-o purtam mi-a dovedit contrariul. Pe când vremea s-a răcit, am simțit din nou că trăiesc.

Ireal, dar plouă de zile bune. Tot universul s-a prelinș ca o ceață prin negura trecutului. Stau întinsă pe spate și aștept. Aștept ca dorul să treacă, tu să vii înapoi, vremea să-și recapete suflul. Dar cine știe dacă toate acestea se vor întâmpla din nou? Cade o frunză asemenea ție. Încet, încet, îngreunată de picurii ploii atinge pământul rece sub a cărui greutate își pierde sensul. Tot ce am povestit a fost o fereastră de serviciu revederii noastre. Plumbul trage în jos existența, sufocă, sugrumă, izolează, dar păstrează. Nu vii, însă intact. Din vremea tomnatică de afară, lacrimi au început să curgă șiroaie în speranța că la un moment dat totul va fi recăpătat.

Mixajul picurilor amplifică răceala de afară, căci cad lacrimi ce ard, ce rănesc, ce împietresc, ce seacă de viață. Încremenirea aceasta a ființei a fost păstrată de durere. De aici încolo începe scrisoarea mea către mine în amintirea gândului ce la un timp mi-a fost cel mai iubit.

Adio. Îți scriu astăzi adio pentru totdeauna, pentru că nu mai este un la revedere, este chiar adio. Astăzi pleci. Nu într-o unitate militară, pleci ca să rămâi plecat, ca să-ți lași trupul inundat de frig și sufletul inundat de lacrimile celor ce vor plânge. Astăzi și tu îți iei adio căci n-ai să te mai întorci. Zilele noastre fericite s-au scurs asemenea nisipului printr-o clepsidră. Apa din lacul fericirii noastre s-a evaporat și lacul a secat, lemnul din care era făcut pontonul a putrezit, câmpia a ars și pădurea s-a uscat. Tot universul a căzut când tu n-ai spus adio prin cuvinte, dar printr-o simplă lacrimă.

Doare. Am stat alături de tine zile în șir, ți-am vorbit, ți-am scris, ți-am și recitat, deși nu făceam asta în fața nimănui. M-am rugat și am așteptat să-ți revăd ochii plimbându-se prin încăperea îngustă, dar luminoasă. Am încetat să mai port vreo rochie cu gândul că nu vei reveni. Și așa a și fost. Ți-ai păstrat ochii închiși și ai visat un viitor pentru amândoi. Ce păcat că din acest viitor tu nu aveai să faci parte. Aveai să mă părăsești asemenea unei frunze îngreunate de puterea lacrimilor. Avea să fie un viitor doar pentru mine, iar asta nu-mi găsea în suflet decât spaimă.

Iarăși ajung acasă într-o zi foarte cețoasă și pun capul jos. E o moarte a mea, a ta, a ființei, a tot ceea ce ne înconjoară. Plâng și-mi las capul să cadă ușor în abis. O lumină puternică, iar apoi te zăresc. Te cunosc după blondul tău inconfundabil, atât de frumos și atât de ușor de recunoscut. Am vrut să te strig, dar n-am cutezat. Cu toate acestea, parcă m-ai auzit, și, dintr-o dată te-ai întors. Stăteam pe loc și te-ai apropiat ușor, ușor și brusc mai repede. Era de parcă nu voiai să ratezi niciun moment. În jurul nostru nu era ca de obicei. Era frig, ploaie, ceață, vânt, furtuna pe care o simțeam în mine, greutatea, erau toate lângă noi. Tu erai superb. Ca de obicei. Niciodată nu te chinuiai să fii elegant, dar mereu te prindea. Purta o bluză neagră, pantaloni din stofă gri, pantofi și un palton negru. Iar eu eram ca de obicei, simplă. În ciuda faptului că ploua, purtam o rochie (puteam purta căci ne revedeam) de-un cenușiu mai grav și mai bolnav decât al plumbului. M-ai privit lung și am găsit puterea să-ți zâmbesc dureros în colțul drept al gurii. „Nu te teme, plec, dar tu n-ai să rămâi singură”. Nici tu nu te puteai crede, căci lacrimile erau gata să-ți cadă. „N-am de gând să te cred. N-am de gând să ascult pe nimeni, nici măcar pe tine. Mi-ai ascuns ceva atât de semnificativ, pentru ce?” Cuvintele mele te-au lovit precum un cuțit. „Urmează să plec”, ai spus, „dar o să te port cu mine. Tu nu face asta. Caută să iubești, să citești, să te umpli din nou de viață”. „N-am să fac asta, căci acum, aici, viața mea se duce odată cu tine. Dispare sub pământ, tocmai pentru că ți-am dăruit-o ție”. Ai oftat și m-ai îmbrățișat. Părea totul atât de real, simțeam toate acele furnicături vii atingându-mi pielea. „Te rog, rămâi. Nimic n-are să mai fie la fel fără tine”. „Mi-aș dori, îți jur. Doar că eu nu pot schimba nimic, nu m-am putut opune”. Atunci am simțit cum totul s-a rupt în mine, căci ultima mea fărâamă de speranță a murit și ea odată cu tine. Nu m-am putut stăpâni și am dat drumul lacrimilor. „Te rog, nu plânge...”. „Lasă-mă să plâng! Doar în acest fel o să mai pot simți ceva, o să te pot păstra alături de mine”. Mi-ai șters lacrimile și mi-ai spus că totul va fi bine. Și cât uram

fraza asta. Aș fi vrut să mai stau acolo cu tine, oricât de frig ar fi fost. Tremuram din toate încheieturile, dar nu-mi puteam da seama dacă era din cauza frigului sau a lacrimilor. Ca de fiecare dată, ți-ai scos paltonul și l-ai așezat pe umerii mei. „Păstrează-l. Poate așa n-o să ne mai fie dor”. Parfumul ăsta înnebunitor al tău, amestecat cu mirosul impregnat al tutunului, mi-a dat iarăși simțurile peste cap. Apoi un sunet lung s-a auzit. „Curând va trebui să plec”, te-ai scuzat. Curând mai avea să dureze un veac pentru mine, pentru că știam că veacul fără tine va fi mai degrabă un curând al chinului. Când oare urma să ne revedem? Același sunet s-a auzit din nou și te-am văzut probabil pentru prima, dar și pentru ultima dată plângând. „Trebuie să plec, minunea mea. Acum și pentru totdeauna trebuie să-ți mărturisesc ceva. Te iubesc în mii de feluri. N-am iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine. O să rămâi singura care a făcut miracole, care m-a înțeles, m-a deslușit, m-a acceptat. Cea care m-a iubit, care m-a schimbat. Pentru care am sacrificat totul. Vreau să plec în pace știind că tu știi asta. Fii fericită, dar iubește-mă”. „Am să te iubesc ani de-acum, pentru că tu vei rămâne mereu singurul căruia i-aș fi oferit tot. Am să te păstrez viu și am să păstrez iubirea de acum poate mai puternică”. M-ai sărutat odată pe frunte, iar apoi ți-ai contopit buzele cu ale mele de parcă ar fi fost prima dată. Exact ca atunci pe lac. Cu sinceritate, dragoste și dorință și nu te-ai desprins până când sunetul nu s-a auzit a treia oară. „La revedere, minune”. Am zâmbit. Era la revedere. Lumina întunecată a devenit albă, tu te-ai întors cu spatele. Ți-am atins ușor paltonul, am închis ochii și am așteptat. Secunde mai târziu, zăceam în camera mea cu paltonul tău negru lângă mine. M-am ridicat și l-am strâns puternic la piept. Totul avea să fie bine. Trebuia. Măcar acum știai că te iubesc. Și că o voi face mereu. Vremea nu se îmbunătățise, dar simțeam puțină căldură în venele mele, semn că erai aici.

O dimineață mai târziu aveam să te revăd pentru ultima dată. De data asta, eu eram cea care aducea florile. Ironic, nu? Având în vedere că știai cât de tare le iubeam. Mai aveam cu mine o carte și un bilet. Dacă până ieri, mă tot gândeam la posibilitatea de a fi cu tine cât mai curând, astăzi speranța înflorise asemenea mugurilor. Firește, am plâns și nu m-am dezlipit de tine nicio secundă. Nu te puteam lăsa singur tocmai acum. Toată lumea a vorbit frumos despre tine, inclusiv cei care ți-au făcut rău. Când mama ta a trebuit să-și spună cuvintele, o rază blândă de soare i-a mângâiat obrazul, apoi s-a retras. Știam că ești aici. Mereu erai acolo la

momentul potrivit. N-ai fi dezamăgit pe nimeni. Niciodată. Asta pentru că așa era felul tău. Oricât de dezinteresat erai sau oricât de tare îți displăceau oamenii, aveai acest dar – făceai totul bine. Cuvintele aveau întotdeauna ordinea potrivită, faptele erau mereu adaptate. Probabil simțul observației sau caracterul introspectiv scoteau perfecțiunea la iveală. La final, am așteptat. Am așezat cartea în dreapta ta: Nichita Stănescu. Nu era preferatul tău, dar mă ascultai ore în șir recitând acele poezii "fără rimă". În stânga, am așezat biletul: "Pentru sufletul care va păstra un suflet iubindu-l din depărtare. Datat, Noiembrie, Minunea".

Vals prin amintiri

Mai știi cum a început totul? Prima zi când ai pășit timidă pe „porțile” casei tale pentru următorii patru ani. Cum părinții te priveau plângând la punctul de control fiindcă te lăsau departe de ei pentru a deveni un „om mare”, îți amintești? Zilele în care ai plâns pentru că nu te simțeai parte din colectiv sau zilele în care zâmbeai atât de frumos tuturor încât toată lumea te aprecia pentru fata aceea optimistă și plină de viață care erai. Mai știi când ai căzut pe scări la capelă sau pe platou în fața colegilor tăi... Acum te amuzi de aceste AMINTIRI, dar atunci simțeai că vrei să intri în pământ de rușine. În viață trebuie să știi că toate se întâmplă cu un motiv, iar motivul o să îl afli mult mai târziu. Toate rigurile pe care le-ai „îndurat” în liceu, iar acum în academie, te modelează pentru ceea ce urmează să fii. Astăzi ești un student oarecare, obosit, atât fizic, cât și psihic, dar mâine vei fi un ofițer, lider și OM de succes. Totul în viață este posibil, doar trebuie să nu renunți NICIODATĂ. Timpul nu este pierdut, merită să înduri puțin! Uneori în spatele unei reușite stă un „NU E CAPABILĂ SĂ AJUNGĂ ACOLO”. A ajuns „acolo” și țintește mult mai sus acum!

Semnat fata care acum dansează vals cu amintirile...

În adâncuri

I. Ultima suflare

Jax lăsă capul pe pernă și privi în sus. O lumină puternică îl orbi și simți cum acul intră adânc în gâtul său firav. Pulsul i se opri, apoi o peliculă neagră îi acoperi ochii. Pieptul i se umflă și deschise ochii numai ca să se regăsească într-un canion. A privit de jur-împrejur încercând să își dea seama unde se află și ce s-a întâmplat, dar nu vedea decât pereții canionului ce păreau să se întindă infinit, pereți dintr-o rocă bizară de culoare purpurie, ce strălucea slab. Aerul era greu respirabil și îi usca pielea lui Jax, părând că îl va arde în cele din urmă, dacă nu scapă din acel loc. Așa că a hotărât să nu mai zăbovească și a pornit la drum într-o călătorie ce părea mai degrabă un coșmar. După ce merse ore întregi fără să întrezărească nicio scăpare din acel hău, își pierdu cunoștința și căzu secerat. Se ridică greu și privi în spate. Rămase încremenit. Era înconjurat de trei pereți, de parcă abia acum își începea drumul. Jax se albi la față instantaneu. Decise însă că e mai bine să își continue drumul, să nu își piardă credința. Cum pășea el încet prin praful de rocă purpurie, cu ochii roșii și gâtul uscat, Jax auzi cum cineva îi șoptește ceva:

– „Întoarce-te...”

Parcă trezit la realitate, Jax își întoarse privirea și întrezări o scară sculptată într-un perete ce s-a înălțat de nicăieri. Urcă grăbit și ieși din canion, apoi aruncă o privire împrejur. Aceleași roci purpurii, același praf de rocă, același aer arzător. Un semn era suficient să îi dea speranță, numai un semn. Nimic însă...

Jax a căzut în genunchi și ochii au început să i se umezească. Cu capul plecat și fața în palme se întrebă în gând „*Ce am făcut să merit asta? De ce eu?*”. Vocea de mai devreme își făcu din nou apariția:

– „*Ridică-ți privirea, Jax...*”

Un altar în mijlocul pustietății apăru de nicăieri! A fost, oare, mereu acolo? Jax înaintă, deși lipsit de puteri, și se prăbuși la baza altarului, pierzându-și cunoștința. Deschise ochii și, spre surprinderea sa, văzu în sfârșit o creatură vie. Era o șopârlă umanoidă, scundă și cocoșată, acoperită cu o pelerină roșie, ruptă și arsă. În jur totul era negru, iar creatura părea să plutească. Jax se simți paralizat și privi în ochi șopârla. Se simți de parcă îi este ars sufletul. Nu mai putea să respire, iar coastele păreau să i se strângă treptat. Senzația se opri brusc și începu să vadă realitatea din jurul său. Cât vedea cu ochii, numai vulcani. Căldura îl înăbușea. În fața sa, o prăpastie circulară, neagră, și al cărei fund nu s-ar fi putut vedea nici dacă era luminată. În centrul ei se întrezărea un punct alb, minuscul, aproape invizibil. În depărtare se vedea ceva albastru. Părea să fie un lac. Instinctiv, Jax își îndreptă pașii către singura sursă ce părea a nu-i aduce moartea.

– „*Sari...*”, se auzi din nou vocea misterioasă.

– Nu știu cine ești și de ce te aud, dar ești nebun dacă tu ai impresia că eu sar în acel „vid”, murmură Jax indignat. Mă duc să mă răcoresc mai bine.

Și Jax își continuă drumul către apa din zare. Când ajunse la marginea a ceea ce părea a fi un lac, vocea se auzi din nou:

– „*Sari, Jax...*”

– Lasă-mă în pace! Acela ar fi ultimul lucru pe care aș vrea să îl fac!

Jax își întoarse privirea spre apă și văzu un bolovan care cădea în apă. Roca se topi instantaneu aproape de suprafața apei. Era o peliculă de gaz acid. Jax se albi la față când realizează ce era atât de aproape să facă. Speriat, fugi în lateral și începu să escaladeze versantul unui vulcan ce părea a fi mai înalt decât cei pe care îi avea el în câmpul vizual. Ajunse în vârf în cele din urmă și scană zona cu atenție. Doar vulcani. Pământul de sub picioarele sale începu să se cutremure. Privi în vulcan cu teamă și văzu cum se rupe crusta de magmă întărită. Nu a mai irosit nici măcar o secundă și a început să o ia la vale, spre prăpastie.

– Mai rău de atât nu poate fi..., nu?

Jax ajunse la buza prăpastiei și auzi cum erupe vulcanul.

– „Sari!”, se auzi tare vocea.

Jax se aruncă fără să mai pună nicio întrebare. Pe măsură ce cădea în gol, simțea cum presiunea aerului crește anormal de repede. Își pierde cunoștința. Se vedea pe sine cum plutește în negură, apoi brusc e străpuns de o țeapă foarte groasă de piatră. Jax avu impresia că a murit și nu mai putu să se clintească. Simți o privire arzătoare în ceafă, apoi avu o senzație de parcă i-ar fi smuls capul de pe umeri.

II. Oglinda spartă

Se trezi pe un câmp acoperit de niște plante înalte ce semănau grâului. Se uită în jurul său, însă era singur din nou. Nicio apă sau vreo așezare de-a vreunei ființe vii. Cum stătea el cu ochii îndreptați spre un soare ce părea să apună la infinit, lacrimile au început să îi curgă șiroi pe obraji, care se crăpau ușor.

Jax pornește mai departe, în speranța că va găsi ceva care să aibă sens. După un moment de cumpănire, decide să meargă în direcția opusă soarelui. Însă soarele ce apunea la infinit era cea mai mare dilemă a lui în acel moment, iar el se săturase până peste cap de dileme și mistere. La început, calcă temător printre ierburile înalte, gândindu-se că vreo creatură bizară ar putea să se ascundă cu ușurință și să îl atace pe nesimțite. După ceea ce îi păreau lui a fi câteva ore bune de mers, Jax începu să amețească ușor. Plantele de pe câmp se despicară, eliberând un miros puternic, înțepător. Jax înțelese atunci că „prădătorul” din temerile lui îl prinsese deja în capcană și căzu într-un somn adânc.

După o vreme, cine știe cât de îndelungată, Jax deschise ochii și zări un bătrânel cocoșat, acoperit cu o manta ruptă, așezat pe un scăunel de lemn. Avea o barbă albă, stufoasă și lungă, iar ochii nu i se vedeau deloc. Nu se mișca.

– Cine ești? Unde mă aflu?

Nimic. Bătrânelul nu mișca și nu scotea niciun cuvânt. Jax aruncă o privire prin cameră, crezând că va găsi niște răspunsuri. Însă camera nu avea uși sau geamuri. Era doar patul în care s-a trezit, scăunelul bătrânului și o oglindă agățată pe perete. Aruncă o privire, dar, spre marea lui mirare, nu își vedea reflexia. De fapt, camera din oglindă era goală. Acesta se apropie de oglinda stupefiantă, o apucă de ramă și o analiză pe toate părțile. O puse la loc pe perete, dar o mână ieși din oglindă, îl apucă strâns și îl trase înăuntru. Buimac, începu să dea cu pumnii în stânga și în dreapta, apoi se mai liniști.

Două mâini apărură din spatele său și începură să îl strângă de gât. Abia mai putea să respire și era cuprins de panică.

– „Întoarce-te!”, se auzi o voce întretăiată.

Jax se smuci și se desprinse din încleștarea malefică. Întoarce privirea și se văzu pe sine, dar cu o piele albă uscată, ca de șarpe. Ochii îi erau negri ca cele mai întunecate colțuri ale minții. Jax din oglindă rupse primul tăcerea și urlă cât îl țineau plămâni, apoi scoase un ciob din oglindă și îl înfipse în ficatul lui Jax. Acesta căzu lat și văzu că oglinda era făcută praf. Numai cioburi se mai odihneau acum pe podeaua rece și plină de sânge. Tuși de câteva ori, când vocea călăuzitoare se auzi din nou.

– „Nu ai nimic, Jax. Deschide ochii.”

Atunci Jax apucă strâns ciobul și îl scoase afară și îl aruncă în ochiul fantasmei.

Trase adânc în piept o gură de aer și se ridică brusc. Era pe câmpul de mai înainte. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu știa unde se află sau cum poate scăpa de acolo. Singura sa speranță era vocea călăuzitoare, care de data aceasta era absentă. Disperat, Jax se apucă de păr cu ambele mâini și smulse cu dispreț. Se puse în genunchi și, pentru prima dată, se întinse și se culcă de bunăvoie. Plantele îi acoperiră trupul și se lăsă noaptea.

Jax deschise ochii și exclamă cu bucurie:

– Domnule doctor, am învins!

TEATRU

Miezonoptică

Personaje:

NONO

UN OM acoperit cu un cearșaf

O VOCE de nicăieri

BĂRBATUL

FEMEIA

În partea stângă a scenei este un bec care luminează, în stânga e întuneric. În extrema dreaptă a scenei e o ușă, iar în fundal e o fereastră. Pe fereastră se vede o pădure. Sub fereastră sunt două scaune, cu fața către public, și o măsuță cu căni de ceai, iar lângă ele, lipit de perete, un orologiu. În dreapta orologiului, în partea întunecată a scenei, se află un raft cu mai multe poze și cărți. Lângă raft o pernă și o pătură, îmboțite.

Scena 1

(Se deschide ușa și intră Nono, ducând o servietă în mână.)

NONO: Pfiuu, ce bine că am ajuns! (Privind suspicios prin jur)

Pădurea crește. (Către public) Copacii ăștia au început să mă scoată din sărite! Se măresc și se măresc și nu e bine, vin tot mai aproape de casă, în curând o să le văd rădăcinile

prin podea! (Se îndreaptă înspre partea întunecată a scenei și își aruncă servieta.) Ahh, să bea un ceai! (Se așază sub fereastră și își bea ceaiul.) Mmm, bun, bun! Ar fi și mai bun dacă aş putea să îl beau liniștit! (Privește nervos în jur.) Sunt lupi, lupi, auzi bine, Nono, lupi! Au venit în pădure, s-au strâns haite! (Înălțând capul și închizând ochii, strigă) Auuuuu! Așa urlă lupii, cu colții lor mari, auuu! (Tânguitor) Bieții mielușei! Vai, vai, vai! Ce o să fie de ei? (Tăcere. Nono ascultă.) Nimic. (Ascultă în continuare.) Tot nimic. (Privind în jur) Cât praf s-a pus pe toate lucrurile mele! E mult praf aici! Mult praf s-a lăsat peste toate și!... (Încet) Peste mine. Mult praf s-a lăsat peste mine. (Închizând ochii) Auuuuu, urlă lupii la lunăăă! Auuu! Uneori de supărare aş mușca rădăcinile copacilor. (Scutură din cap de parcă ar sfâșia ceva.) Așa, așa, să nu îmi mai vină în casă. (Se așază sfârșit pe un scaun.)

Praf e peste tot. Da, văd praful în cotloane, văd praful în mine, în întunecime. Mă simt atât de singur. Atât de singur, doar eu cu noaptea, doar eu cu întunericul. Parcă și văd, este ceva acolo, ceva în noapte, mă vede, îl simt, e aproape, așteaptă doar clipa potrivită, așteaptă doar să adorm, doar atât... (Se aud bubuituri în ușă. Nono se înspăimântă.) Nu-i nimeni acasă! Plecați! (Bubuiturile se aud tot mai tare.) Nu, nu e nimeni, Nono, e doar pădurea, e pădurea cu copacii sau poate lupii doar. (Întrebător) Auuu? (Bubuiturile se opresc.) Poate n-a fost nimic... Mi s-a părut doar. E de la oboseală. Și de la praf. Mi-a intrat în oase. (Melancolic) Nu mai are cine să facă curățenie. (Cu jale) M-au părăsit toți. I-a mâncat pădurea, da, da, nu mai sunt nici unul. (Se ridică și merge la raft.) Miros toate a hârtie veche. Veche și uscată. Așa-i și inima mea, Nono dragă. Veche și uscată. Doar lacrimi o mai udă, arar. Atât. (Îa un album și se așază înapoi pe scaun, punându-l pe genunchi.) Fotografii! Alb-negru. Vechi. Memorie putrezită și atât. Nu-i nimic mai mult aici.

O VOCE (de nicăieri): Ba este...

(Nono sare de pe scaun și albumul îi cade jos.)

NONO: Cine-i acolo? (Tăcere.) Să știi că nu mă tem! (Încrezător) Mă apăra lupii din pădure! Auzi? (Tăcere.) Auuuuu! (Ascultă.) Nimic! Cred că e ceasul târziu. (Se uită la orologiu.) E ora nouă... Încă nu. (Înciudat) Tu n-auzi că nu?! Ți-am zis odată... (Obosit) Și-o mai zic. Nu te las să vii! Încă îi aștept. Pe cine? Pe cei care nu mai sunt, pe cei plecați...

O VOCE (de nicăieri) : Suntem aici...

NONO: Taci, taci, taci! Nu aud nimic! (Se așază chircit pe podea. Își bagă degetele în urechi.) Nu aud nimic! La, la, la, tri, li, li! Nu aud nimic! (Deschide ochii, privește în jur.) Nono, Nono! Ce îți mai fac și copacii ăștia! Pesemne că bat în geam și ți se pare că auzi fel de fel de prostii.

(Începe să fluiera. Își dă o palmă peste gură.) Prostule, chemi dracii! (Panicat) Nu, nu am apucat să-i chem. (Se ridică de pe jos și se scutură de praf.) Peste tot e praf! (Ia albumul căzut și se așază la loc.)

Ce e aici, nici eu nu mai știu. (Mutând paginile albumului una după alta) Cam spălăcite poze. Nu-mi plac. Prea au ochii albi și fără suflet oamenii din pozele astea. Parcă nici nu ar fi oameni. Parcă ar fi altceva, venit de altundeva. De unde oare?

O VOCE (de nicăieri): De nicăieri...

NONO: Da, așa ceva... (Brusc, înfuriat) La naiba! Au plecat, toți! (Cu disperare) M-au lăsat să înfrunt pădurea singur! (Către scaunul gol) Ție îți vine să crezi? (Așteaptă un răspuns.) Nici mie! (Cu jale) Ce le-am făcut oare? Sunt un om atât de rău? (Închide ochii și îi strânge tare.) Nu, nu, nu, nu mai vreau! E praf peste tot, e praf în poze, e praf alb ca zăpada, ninge în poze, ninge și în noi, m-ați lăsat toți, m-ați lăsat, ce să mai zic, numai copacii sunt cu mine. Nici să dorm liniștit nu pot, îmi bat în geam și nu mă lasă, nici atâta măcar! Au crengi negre și uscate, negre ca degetele unui mort. (Deschide un ochi.) Cam întunecime în casă. (Deschide și pe celălalt.) De fapt, așa e de când au plecat. (Spre album) Tu ce rost mai ai atunci? (Hotărât) Niciunul. (Începe să rupă fotografiile din album, fără niciun cuvânt. Când termină, strânge hârtiile într-o grămăjoară și, scoțând un chibrit, le dă foc.) Cum arde!

(Își apropie mâinile de foc.) Mă-ncălzește pe mâini. Da' nu pe suflet. (Cu un oftat) Vă văd în flăcări, chipuri de noapte. E zadarnic să mă priviți, zadarnic. (Se uită în sus.) Și tu! Da, da, și tu, e zadarnic să mă privești! Eu nu te las să mă vezi, oo, nu, eu îs ascuns, da, da. (Chicotește și își freacă palmele.)

Nu știu eu ce poți face, Nono. (Se uită către scaun.) Uneori nu știu cum nu ți-e urât așa singur. Mai spune și tu o vorbă, ceva, cum mai stai cu sănătatea, cum mai ești, mai spune

și tu ceva. (Nono ascultă. Tăcere.) Ei, dacă nu spui nimic să-nțeleg că-i bine? (Tăcere.) Așa să fie! (Înțelept) Când tace omu', ori îi e prea bine, ori prea rău. (Se uită la ceas. Fluieră și își dă peste gură.) Eiii, e aproape miez de noapte! Nu-i bine să fluier, ai uitat? (Privește pe fereastră.) Mi-e somn. (Cască.) E noapte. Ce m-aș pune să dorm! Mi-e numa' că o să mă trezească bătăile copacilor în geam, da, mai fac de astea, bat cu crengile lor negre în geam doar să nu am eu liniște! (Se aude șuierul vântului.) Cum mai suflă vântul! (Se apropie de fereastră și se uită un timp, în tăcere. Apoi spune, încet, către sine.) Leagănul se mișcă. Doar vântul sau vreun drac... (Privind în jur) Cât praf e peste tot! (Își ia pătura și perna, le așază pe scaun și se pune jos.) Ahh, Nono. (Cască.) Tare somn mi-e, sunt obosit, m-a obosit noaptea, și miezul nopții, și întunericul fără lună și fără stele. Dacă închid un ochi, parcă se face întuneric, dar încă nu dorm toate cum trebuie. Și dacă îi închid pe amândoi, cum mai supraveghez eu dacă dorm toate? Hmmm, grea treabă Nono, grea treabă... (Îi cade capul în piept și adoarme.)

Scena 2

(Nono stă pe scaun, cu ochii deschiși și o privire inexpresivă. Nu se clintește. Se aude o voce, de nicăieri.)

VOCEA: N-am plecat.

NONO: Pozele trebuia să le pun în sare.

VOCEA: Suntem cu tine.

NONO: Acum vin pozele după mine.

VOCEA: E noapte fără stele și fără lună.

NONO: S-au ridicat copacii și umblă. (Se aud bătăi în ușă.)

NONO: Nu-s acasă.

VOCEA: Casa e plină.

NONO: Da, de praf.

VOCEA: Plină de noapte. Lasă noaptea să intre la tine, las-o.

NONO: Intră. (Ușa se deschide.)

NONO: Ce vânt rece!

VOCEA: E răcoarea nopții.

NONO: De ce oare n-am aprins focul?

VOCEA: Vino din noapte.

NONO: Să nu uit cum a pățit ea.

VOCEA: Lasă, uită...

NONO: Nu pot uita. Încă o văd, speriată, plângând. Îl ia de mână și fuge.

VOCEA: Eu n-am fugit.

NONO: Nimeni n-a rămas.

VOCEA: Eu am rămas.

NONO: Tu ai rămas.

VOCEA: În noapte.

NONO: Cine ești tu?

VOCEA: Cine ești tu.

NONO: Eu? Trebuie să văd...

VOCEA: Altfel ar fi mers. Dar nu și așa.

NONO: Văd o cortină roșie.

VOCEA: Ți se pare.

NONO: Nu se poate. Aproape că-s sigur, parcă ar fi acolo, sub ochiul meu, îți spun.

(Apare, din dreapta scenei, un Om acoperit cu un cearșaf.)

NONO: Cine-i acolo?

OMUL: Nimeni.

NONO: Ai bătut la ușă?

OMUL: A bătut pădurea.

NONO: Știi cumva dacă a mai crescut?

OMUL: Sunt lupi. Auuuu!

NONO: Tu nu ești unul din ei?

OMUL: Nu...

NONO: Toți suntem. Uită-te la blana mea!

OMUL: Pare luată din noapte, din somn.

NONO: Măcar îmblănit bine.

OMUL: Asta e tot ce contează, mai ales când ai somn. Eu când nu dorm nu mai am energie nici să dorm. Nu știu, e așa, de parcă ziua și noaptea mi se fac tot una, tot alta, nici nu mai știu...

NONO (tânguitor): Au plecat!

OMUL: E vina ta.

NONO: De când?

OMUL: De când le-ai citit basmul.

NONO: Bine, dar ei nu i l-am citit.

OMUL: Și tot a plecat?

NONO: Tot.

(Becul se stinge.)

Scena 3

(Nono doarme pe scaun. Încet, se trezește și începe să se întindă.)

NONO (Buimac): Ce vis! (Uitându-se înspre ușă) Dar am zăvorât-o bine când am ajuns. (Aruncă o privire afară.) Brrr, pădurea e întunecată, și a venit frigul la mine. (Se uită la ceas.) Cum? (Mirat) E ora nouă seara. Iar? Ori ochii își bat joc de mine. Nu se poate. Numai dacă ceasul nu s-a dat înapoi când am dormit. (Își pipăie fața.) Nu par mai tânăr. (Cu regret.) Pielea mi-e mai zbârcită, mai aspră. (Luminat) S-au dacă! Dacă a trecut o întreagă zi? Atât să fi dormit oare? (Se ridică de pe scaun cu greu.) Vaai, ce am înțepenit! Se vede că am stat mult jos. (Pe gânduri) Aseară așa vis frumos am avut! Am visat că mergeam prin pădure, dar copacii nu voiau să mă prindă cu rădăcinile lor, nu, nu, și m-am uitat la lună. Așa bine dormea luna, cu ochii închiși, somnul cel veșnic. (Se aude șuier de vânt.) Brr, ce frig mi-a fost! (Se uită înspre ușă.) Sau mi-e. Așa îmi trebuie dacă am fluierat aseară. Iar mi-au venit draci.

(Se duce și închide ușa.) Da, da, îmi amintesc bine cum se legăna pe scaun. Și e pustiu. Și praf. (Se uită înspre celălalt scaun.) Tu cum ai dormit?

(Tăcere.) Ei, mă gândesc și eu că bine, ție nu ți-a fost frig!
(Tăcere.)

Brrr, că frig mai e aici! Ar trebui să fac un foc. (Se uită în jur.)

Nu mai am vreascuri! Am uitat zilele astea să mai aduc. Of, și acum trebuie să merg în pădure după ele. Nu îmi place treaba asta. Copacii se uită urât la mine când îi tai, se apropie tot mai mult de casa mea. Vin tot mai aproape. Îmi bat seara în geam, vor să le deschid geamurile, vor să intre, dar nu îi voi lăsa să intre. Nu cât mai am un bec în casă și cât sunt încă întreg la minte! Deși... (Secretos) uneori nu mai înțeleg casa asta. Parcă se joacă cu mine, parcă are o minte a ei și îmi vorbește. (Melancolic) Lor nu le plăcea. De fapt, niciodată nu le-a plăcut, de când ne-am mutat aici, și pe vremea aia pădurea era mai prietenoasă. (Înfuriat)

Dar pentru asta a trebuit să plece?! Unde or fi acum? (Straniu) Dacă au mai trecut vreodată de pădurea asta neagră, că se întinde hă!, departe. (Se îndreaptă către ușa.) Voi pleca acum. După vreascuri. Dacă aş pleca de tot? (Iese.)

O VOCE: Niciodată nu vei pleca de tot. (Din partea întunecată a scenei, vine un Om purtând un cearşaf alb, târându-se pe jos.)

OMUL: Noaptea va veni iar! Noaptea vine la noi, vine fără lună, fără stele, noaptea e drac, cu gura abis, limba roşie ca sângele, cu ochii de stele şi copitele munţi, el vine, vine, vine, prin ziduri, prin lanţuri, prin ape şi pământuri, prin carne şi fier, el vine la noi, i s-a deschis uşa, el e cu noi, de acum, la miez de noapte.

Scena 4

(Intră Nono, agitat. Duce ceva mare sub haină.)

NONO (Către scaunul gol): Căutam vreascuri şi ce crezi? Când am mers înspre întunecimea copacilor, cerul era sângeriu, soarele apunea. Şi, când mă aplec să iau primul vreasc, se întunecă pământul sub picioarele mele. Nu am mai văzut nici zăpadă, nici frunze ruginii, doar noapte, noapte fără lună, fără stele, noapte întunecată ca smoala, ca abisul. Am fugit. Credeam că mă ajunge noaptea, şi ştii că nu e bine să te prindă noaptea în pădure. Se poate să nu îţi mai dea drumul, da! Norocul meu e că l-am găsit. Dacă ar cânta! Ar trece noaptea asta. (Se uită la ceas.) E aproape miez de noapte. Iar! (Se uită pe geam.) Noapţile se fac tot mai întunecate şi mai lungi, iar zilele se scurtează. Cad ultimele file de calendar... şi cad, cad ultimele file din mine.

(Se duce înspre masă cu spatele la public şi lasă ce avea sub haină.) Cântă şi tu! (Tăcere. Se dă într-o lăture. Pe masă e o cuşcă, iar în ea e o cioară.)

Cât de frumos cânta când l-am găsit! (Către scaunul gol) Şi acum, dracul, acum nu mai vrea să cânte. A ținut noaptea departe cu cântecul lui.

(Se uită insistent la cioară.) Haide, cântă! Ce, ți-ai uitat glasul, păsăroi afurisit! Cântă! (Tăcere.) Nu e așa greu. Craaaa, craaaa, vezi? Nu-i greu deloc. Pot face și ca lupul: Auuuu! (Corbul tace.) Ahh, nu vrei să îmi cânti iar, nu? Poate așa s-ar întoarce... Sau nu. (Trist) Când mă trezesc dimineața, câteodată mă uit pe geam. E frumos acum afară. E pădurea

neagră, dar zăpada acoperă totul cu alb strălucitor. Atunci mă uit la crucile vechi de piatră din grădină. Erau aici dinainte să venim noi. Cine știe de când stau acolo? Poate sunt mai bătrâne decât copacii! Uneori, mi-e teamă să mă trezesc. Mi-e teamă că atunci când voi deschide ochii, nu voi mai vedea nimic, nu voi mai avea nimic, voi fi singur, nici măcar propria față în oglindă nu o s-o mai am! (Se uită către corb.) Ție chiar nu-ți pasă? Nimănu-i nu-i pasă de mine? (Își bagă mâna printre gratii ca să îl mângâie și corbul îl mușcă.) Ahhh, ce durere! M-a mușcat, m-a mușcat, pasărea dracului, o să te las în pădure să te mănânce lupii, o să-ți arunc stârvul să putrezească!

(Nono prinde cușca și o zgâlțâie. Corbul se tânguie.)

NONO: Nu, nu, așa nu mai vin, așa o să fie plecați cu toții! Toți au plecat.

(Nono cade în genunchi și începe să plângă.)

O VOCE (șoptit): Sunt noapte, eu vin la tine, eu sunt cu tine, eu vin ca tu să dormi, acum și totdeauna, eu vin fără stele și lună, eu vin fără lumânare și bec, eu vin.

NONO: Nu, te rog, cântă, te rog! (Tăcere. Nono se panichează. Începe să se prefacă în cioară, dând din mâini.)

NONO: Craaa, craaa, pleacăăăă, nu vreau, craaa, craaa! (Se aud bătăi în ușă.) Nu-i nimeni, plecați! (Bubuiturile se întetesc.) Stai liniștit Nono, e doar pădurea, e doar pădurea sau poate vreun lup. Ahh, vă rog, de ce ați plecat? Veniți înapoi, sunt bătrân, sunt singur, sunt prea singur! (Bubuiturile se opresc.) E de la oboseală. Mă dor oasele, mi-a intrat noaptea în ele, și frigul. (Amintindu-și) Și nici n-am lemne de foc! Dar când să mai aduc? (Se uită înspre corb.) Trebuie să îți dau drumul? E aproape miezul nopții și acesta e timpul meu de somn. Cred că asta a fost (Ia cușca și iese din casă, după care intră fără ea.) I-am dat drumul și am aruncat cușca. Ce noapte e afară! Abis negru-i noaptea asta și nu poți vedea nimic. (Se aud bătăi în geam.) Sunt copacii. A venit ceasul să dorm. E miezul nopții. (Se așază în scaun, își ia perna și pătura și se culcă.)

Scena 5

(Nono stă pe scaun, cu ochii deschiși și o privire inexpresivă. Nu se clintește. Se aude o voce, de nicăieri.)

VOCEA: Vine noaptea.

NONO: Lasă să vină. Eu dorm.

VOCEA: Așa trebuie.

NONO: Somnul mi-e negru ca un cărbune.

VOCEA: Aprinde focul.

NONO: Nu, visul meu nu ar arde, crede-mă.

VOCEA: Deja arde.

NONO: Cum?

VOCEA: Simte-i flacăra.

NONO: Dar mi-e frig.

VOCEA: Nu orice foc încălzește.

NONO: Și atunci, cum fac să îl sting?

VOCEA: De ce l-ai stinge?

NONO: Mi-e frig.

VOCEA: Trebuie să te trezești.

NONO: Fac asta în fiecare dimineață.

VOCEA: Mai trezește-te odată. Numai așa stingi focul.

NONO: Cum pot face asta? (Apare, din dreapta scenei, un Om acoperit cu un cearșaf. În mâini duce un laț.)

NONO: Cine-i acolo?

OMUL: Nimeni.

NONO: De unde vii?

OMUL: De nicăieri.

NONO: Și ce vrei?

OMUL: Să te trezești.

NONO: O fac în fiecare dimineață.

OMUL: Fă-o încă odată.

NONO: Cum?

OMUL: Îți arăt eu cum. (Omul se duce și îi pune după gât lațul.)

OMUL: De aici știi ce ai de făcut.

NONO: Să fie atât de simplu?

OMUL: Așa-i.

NONO: Nu-s sigur.

OMUL: De ce?

NONO: Mai degrabă aş adormi... (Se stinge becul.)

Scena 6

(Scaunul e gol, pătura și perna sunt aruncate pe jos. Intră Nono, rujat și fardat.)

NONO (Către public): Şşş, m-am deghizat să nu mă mai cunoască! Nu vreau să mă cunoască cei care vin. I-am auzit eu că vin, am auzit șoapte prin pădure. Eu nu sunt Nono, nu, nu. Așa copacii mă vor lăsa în pace, așa dracii nu vor mai veni noaptea să mă tragă de păr și să mă piște. (Oftând) Odată asta făceau nepoții și nepoatele mele, dar de când m-au lăsat, câte nu au pierit! Și casa asta, care e ca o minte sufocată de păduri, sufocată și închisă în noapte, în întunecimea singurătății, și casa asta e tot mai mare și tot mai friguroasă, și nu doar întunericul din afară mă amenință, ci și întunericul dinăuntru, cel pe care nicio lumânare nu îl alungă. (Încet, către sine) Atâta noapte aici. Cu fiecare secundă crește noaptea și pădurea. Când mă uit în mine, văd un abis. Copacii pădurii de afară nu îmi dau pace. Tot cresc, tot cresc, până ce rădăcinile lor vor înconjura casa, până ce rădăcinile lor vor sparge podeaua și pereții și țiglele acoperișului și mă vor înconjura într-o noapte de somn, la miezul nopții mă vor înconjura, atunci când e ora. (Se uită înspre întunericul din dreapta) În întunericul din casa mea să nu pot intra? Și atunci unde voi putea intra, unde să merg? Unde, unde, unde? Nicăieri, nu am un loc al meu, sunt pierdut, sunt pierdut de când ei au plecat, vin de niciunde și merg spre nicăieri, singur, singur, singur... (Se uită la orologiu.) Se apropie din nou miezul nopții. E aproape ceasul să dorm. Negrul somn și negrul vis, iar noaptea vine, ce am uitat oare? Noaptele îmi sunt grele și spaimete mari, of, nu mai știu nici eu, nu mai știu! Noaptea devine demon, demon hâd și răutăcios, e rece casa în care am iubit și în care am fost tată și bunic, nici cenușa nu mai stă în ea, toate s-au sfârșit și vântul timpului a suflat neîndurător peste toate, și curând voi fi aici și fără mine... (Din întuneric îi este împinsă o oglindă și îi ajunge sub picioare. Se uită în ea.) Vaaai, nu mai sunt eu, nu mai sunt Nono. (Tare) Nonoooo, unde ești? De ce m-ai lăsat și tu? Acum nu mai am nimic, acum sunt singur, gol și uitat, nimic nu va mai fi de mine, căci și pe mine m-am pierdut în întunecimea pădurii și toate s-au pierdut. Nimic din ce-i

lumină nu va dăinui când veacurile se vor prăbuși în marea lor întunecare, căci e aproape ziua și ceasul, iată, noaptea vine, peste munți, ape, câmpuri, holde și case, orașe, prin zid, prin lacăt și prin cruce, vine și vine și vine și e cu noi, e în noi, noaptea fără lună și stele, noaptea abisului nesfârșit! (Aruncă oglinda și se sparge. Se uită la orologiu.) E miezul nopții! Deci tot m-ai găsit... Nu mai are rost să mă ascund.

(Ia o cârpă din buzunar și își șterge fața.) Acum e timpul să dorm.

(Se așază pe scaun.)

Scena 7

(Nono stă pe scaun, cu ochii deschiși și o privire inexpresivă. Nu se clintește. Din întuneric iese o femeie ducând o păpușă mare și după ea vine un bărbat tânăr.)

BĂRBATUL: Unde pleci?

FEMEIA: La naiba! Nu vreau să te mai văd.

BĂRBATUL: Nu ai înțeles.

FEMEIA: Uită-te la copilul tău! (Îi aruncă păpușa.)

BĂRBATUL: Copilul meu e mort.

FEMEIA: Dar ceilalți? Dar soția ta, credeai că a plecat degeaba?

BĂRBATUL: Nu îmi aminti!

FEMEIA: După ce au plecat, ți-am promis că vin să te îngrijesc, nu că vin să îți fac toate poftele!

BĂRBATUL: Dar ți-am spus că nu am vrut.

FEMEIA: Sunt sora ta!

BĂRBATUL: Am uitat.

FEMEIA: Cum să uiți? Ne-au crescut aceiași părinți, am supt de la același sân.

BĂRBATUL: Cu atât mai bine pot justifica...

FEMEIA: Să n-aud. (Se-ntoarce și dă să plece. Bărbatul o prinde de umăr.)

FEMEIA: Stai! Să nu mă mai atingi niciodată cu pielea ta scârboasă, jivină ce ești! Cum ai putut să încerci să mă atingi, am același sânge cu tine!

BĂRBATUL: Nu am mai știut că ești sora mea!

FEMEIA: Ești nebun?

BĂRBATUL: De atâtea ori te-am văzut și în mintea mea... în mintea mea ai redevenit ea, cu copiii mei și toți nepoții și toți cei care nu mai sunt.

FEMEIA: Îi înțeleg de ce au plecat! (Se uită la el.)

FEMEIA: Chipul tău e de fiară.

BĂRBATUL: Nu pleca, o să rămân singur!

FEMEIA: Singur să rămâi și singur să fii, de acum și în veci de veci. Să îți fie rece și inima și patul în care vei dormi și dracii doar să îți mai țină companie! Să nu ai piatră de mormânt și să putrezești aici, în singurătate, în noapte. Copacii pădurii vor veni la tine și te vor acoperi într-o zi, și noaptea va veni și te va lua, că întuneric ești, ești miez de noapte. (Femeia se întoarce și iese, lăsând ușa deschisă. Bărbatul se așază pe celălalt scaun, lângă Nono.)

BĂRBATUL: Ce frig e afară! Și ce noapte! Sunt singur acum și pădurea va crește de acum încolo tot mai mare, tot mai deasă. (Se uită la orologiu.)

E miezul nopții. La miezul nopții pleacă toată lumea. Am rămas singur de acum încolo. Mă mai am pe mine? (Nono se uită la Bărbat.)

NONO: Ce ai făcut tu atunci, Nono?

BĂRBATUL: Am dormit.

(Se stinge becul.)

Scena 8

(Nono stă pe scaun cu ochii deschiși.)

NONO: M-am trezit din somn. Dar dacă aș încerca să mă mai trezesc odată? La urma urmei, nu de noapte mă tem, ci de ce se ascunde în noapte, de ce e spus când e frig și întuneric și toate luminile-s stinse, atunci e spaima și teama și scrâșnetul dinților. (Se uită înspre partea dreaptă a scenei, unde e întuneric. Se ridică.) Dacă aș pleca, în somnul cel de veci, în somnul negru al uitării? Sunt prea singur, iar acum mi-am amintit. Toți au plecat. Vreau să uit, să adorm (Lărgind ochii) să visez! (Se ridică de pe scaun.) Mi-au ajuns toate. (Se uită la ceas.) E tot miezul nopții. Dar uite, ușa e închisă! Acum e șansa mea. Să plec și eu. Singur, singurel. Să plec. (Începe să meargă înspre partea întunecată a scenei, dar merge încet și fiecare pas îl face greu.)

Parcă aș avea greutate la picioare! Grea treabă mai e aici, dar ce să fac? Nu am ce face, mă cheamă visul, mă cheamă uitarea. Vine noaptea, după ce m-am ferit atâta de ea, o las să vină. Să deschidă ușa. (Ajunge aproape de întuneric.)

O las să vină fără nimic, fără stele și lună, fără lumânare.
O las să vină și să mă cufund în uitare. Raiul meu pentru uitare!
Uitare și liniște, să nu mai fiu, să nu mai știu, să nu mai viu... înapoi. Niciodată. Atâta mi-a fost destul. (Intră în întuneric.) Ah, parcă-s pe fund de prăpastie. (Vocea i se aude tot mai încet.) Și cad, și mă duc, și mă pierd. E aproape... (Se aude o ultimă șoaptă. Se stinge lumina.) Ca într-un vis.

Corectură:

Bianca BICHIȘ

Tehnoredactare computerizată și copertă:

Octavia-Andreea MOLDOVAN

Multiplicare:

Florin CUNȚAN

Finisare:

Valentin BRAȘOVEANU

Iulian CREȚU

 Editura Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu”
0404, C 88/2021
– Gratuit –